

BOREBA BALASEVIC

I ŽIVOT IDE DALJE...

(sve dalje odavde...)

The Book of Home

I zivot ide dalje
Djordje Balasevic

I zivot ide dalje. . . (sve dalje odavde...) KLIMAV ALIBI ZA MEDJUVREME RAZUMA

Kolumne iz "Radio TV Revije" oktobar-maj 1991/92

Zahvaljujem se momcima na jednom c"voru u Croaciji. Trenutno sam zaboravio odakle konkretno sam ovo digao, ali c"im pronadjem (ili mi neko javi, molim) ubacic'u i direktni link na to mesto. Oni su knjigu skanirali, a sliku (naslovnu stranu) obojili, tako da je leps"a no u s"tampanom izdanju. Sve zasluge su njihove.

Krajem proslog leta licno sam se "stavio na led"..

Dotle su to savesno radili dezurni Komesari i Kaplari, od urednika zabavno-humoristickih programa i bubuljicavih omladinskih rukovodilaca, pa sve do paprikasofila i kravatasa iz raznoraznih kulturno-prosvetnih institucija, ali dah grabljive maskirne jeseni devedeset i druge naterao me je da konacno i sam malo ukinem tog Djordja Balasevica...

Danilo Strbac, mudri i umereni novinar "Radio TV Revije" (jedan od retkih koji ne bi bio "pozitivan" na testu za otkrivanje narodnjackog virusa), primetio je da ne promovisem svoju plocu "Marim ja...", iako je proslo nekoliko meseci od njenog izlaska...

Nisam dao ni jedan intervju za novinske slikovnice, nisam visio po radio emisijama, niti se slikao za TV, nije se pojavio cak ni neizbezni video-spot neke od pesama, i Danilo je jedini shvatio da se tu ipak ne radi samo o slucajnosti ili o mojoj poslovicnoj komociji...

I malo smo popricali o tome...

Prijateljski, ali za svaki slucaj i sluzbeno. Sve onako, "u magnetofon"...

Rekoh da nema te minobacacke cevi koja moze nadomestiti teleskop kroz koji sam oduvek, resavajuci plave rebuse daljina, krisom trazio tragove ljudi medju zvezdama, i otiske zvezda u pogledima ljudi koje sam sretao...

Pozalio sam se na ove tupe, gubitnicke tisine, koje i neke sasvim obicne zvuke pojacavaju do distorzije, a opet nisu dovoljno akusticne za saputave i recitave molske pesme kakve najbolje znam...

Pomenuo sam Duju, Toncija i Elvisa, moj Bend U Dijaspori, bez kog nikako nisam zeleo na scenu u tom trenutku...

U trenutku koji se, eto, oduzio sve do danas...

Onda me je pitao da li je "Profesor" zaista ostao bez posla u revijskom orkestru Radio Novog Sada, ne pristajuci na ucenu "odazivanja na vojnu vezbu", ili su to samo obicne carsijske price...

Ne, rekoh, istina je, Duja je zaista sad u Becu, ali ako...

Bar dirigenata nikad nije falilo na birou za zaposljavanje...

Silom smo pokusavali da budemo muzikalni u tom razgovoru, ali nije nam islo...

Na kraju intervjua ipak smo dosli i do rata "u Hrvatskoj". Do Napacenog

Naroda. Do Dobrovoljaca. Genocida. I do patriotizma...

Nasalih se da je Nacija opasna zamka. Proverena. Za kojekakvu pernatu divljac. Ali da ce mene majstori ipak morati da love malo krupnijom sacmom...

Uporedili smo moje davne "nepodobnosti", sa ovim danasnjim. Davnu hajku zbog pominjanja Marsala na koncertu u Osijeku, i unisone uvodnike "Komunista" i "Nedeljnog Vijesnika", sa friskim etiketama Autonomasa, Titoiste i Dezertera kojima ove vetrovite jeseni uzalud pokusavaju da potpale moju lomacu...

Od Josipa Broza do Mihalja Kertesa? Od lovca do lovokradice, taman toliko. . .

Princip je isti, sve su ostalo nijanse, ponovih se na kraju...

Eto...

Negde u toj prici mi je prvi put ponudjena redovna kolumna u "Radio TV

Reviji". Nesto kao bezicni mikrofoni sa dometom do suzavajucih granica Ove

Jugoslavije. Nesto kao puls koji bi jednom nedeljno pokazivao konzilijumu citalaca da sam jos uvek ziv jednim dobrim delom. Ako ne i najboljim...

Razmisljali smo tad nesto i o narudzbenicama koje bi pomogle mom romanu-pNencu, "Tri posleratna druga", ali to mi se ipak kasnije ucinilo pomalo napadno i svakako trgovackije nego sto bih zeleo...

Otud oni citati na pocetku svakog poglavlja. Ili bezglavlja? Tek da se zna...

A bas nekako tih dana izvrsen je pNi u nizu "vojnih udara" na mene...

Odmah nakon toga, poredjenje koje sam napravio izmedju Sindjelica i Vlade Divca, promovisalo meje u "drzavnog neprijatelja i laznog mirotvorca"..

Dospeo sam cak do trece stranice jednog tiraznog beogradskog dnevnika, ali dalje nije islo...

Pnre dve stranice ipak su rezenrisane za malo laznije mirotvorce nego sto sam ja...

Ukratko, prihvatio sam ponudu, usput overenu i od urednika Dragutina "Karla" Minica, prihvatio sam je svestan da je to najbolji, a usput i jedini nacin da pokazem sta mislim...

U stvari, najbolji i jedini nacin da pokazem DA mislim...

Demokratija je sistem u kom i oni koji ne misle imaju pravo na svoje misljenje...

Kod nas takvi imaju i prioritet, stavise...

A moj pescani sat trosi mnogo vise nego ranije. .Progoreo je neki dihtung, verovatno. Donja gomilica peska vec je приметно veca od one gore...

Nemam vise vremena da propustam bas svakog idiota...

Poceo sam zato da pisem krajem oktobra, i pisao sam sve do pocetka juna, izostajuci tek u ponekom broju, tu i tamo...

Malo su me tapsali po ramenu, i namigivali mi u prolazu...

Malo vise su mi busili gume, pokusavali da me "privedu", i anonimno mi porucivali da se malo selim u boziju mater odavde...

Za biografiju jednog kantautora i nije tako lose, mada sve skupa ne vredi ni kao jedan jedini pogled na uspomene zatrpane pod rusevinom necije kuće u Vukovaru, Semberiji ili dole u Konavlima...

Ali, da ne pocinjem opet...

Ovo sto sledi je samo moja verzija sezone "jesen-prolece, 1991/92"...

Razmisljajuci da sve to sazmem u knjigu, konsultovao sam izvesne prijatelje i VKV cepidlake iz familije, i velikom vecinom glasova su se slozili da ce stvar definitivno propasti...

Sigurni su da se ovde radi samo o trenutnim aktuelnostima i imenima koja za pet-est godina vise nikom zivom nista nece znaciti...

Nece? Hm, hm...

Znaci, dogovoreno?

Neka propadne ova knjiga...

Neka propadne, ma nek ide s milim bogom ako ce to bar malo pomoci da likovi najcesce pominjani na sledecim stranicama zaista budu zaboravljeni jos pre nastupajuce Dvehiljadite...

O, pa nema na cemu...

To je najmanje sto trenutno mogu da uradim za Nasu Stvar...

Novi Sad, 25. avgust, 1992. "Jebo te mis, sui nesto pisu..."

Svi, sasvim slucajno, bas tada imaju neku otkucanu pesmu u tasni, ili u unutrasnjem dzepu sakoa..."

("Tri posleratna druga", str. 68.) Eto, i ja cu poceti da vodim dnevnik, ali nemojte to suvise uzimati k srcu...

Vodicu neki svoj dnevnik. "TV Dnevnik" ipak ne...

Istina, od retkih sam gradjana koji jos nisu vodili tu cenjenu informativnu emisiju, ali konkurencija je zaista preostra.

Odziv je preko svih ocekivanja...

Pa, nije lako doleteti konkursu na kom se ne trazi vise ni skolska sprema, ni znanje stranih jezika, pa cak ni znanje naseg jezika...

Od kandidata se trazi jedino da znacajno gledaju u fatalni zeleni telefon na musavom slajdu, i da imaju odgovarajuci papagajski pristup sledecim epohalnim konstrukcijama:

O Flagrantno krsenje primirja...

O Sporadicna pucnjava...

O Snazno uporište hrvatskih bojovnika...

O JNA je odgovorila jakom minobacackom vatrom..

Pa dobro. . .

Postovani konkurentski list ima stalnu rubriku u kojoj se trazi lapsus nedelje, pa predlazem "Reviji" da uvede slicnu rubriku sa nagradom za gledaoca koji otkrije informativnu emisiju bez neke od navedenih recenica.

Elem (elem - rec u trendu, asocira na ranu epohu Muse Kesedzije), meni na ekrane odavno nema pristupa ni sa tamburom, a kamoli da me puste da pricam "u zivo". .

Dopisnici iz provincije, koji su do sad izvestavali sa borbe bikova, i briljirali kad "Znanje - Imanje" zaluta u njihow guberniju, odjednom su dobili sansu.

Na peronima u Bileci, Kninu i Gospicu buduci urednici od ranog jutra cupkaju kraj svojih kartonskih kofera...

Majstori su provalili onih par sastojaka od kojih se kuva informativna corba na balkanski nacin, i ususkali se na novim polozajima.

O, kako nas samouvereno gledaju pravo u oci, evidentno upoznati sa pravilnikom po kom se sa televizije odlazi pravo na gerontolosko.

I u legendu...

Da li cemo sad njih gledati sledecih pedeset godina, ili to Gazde samo testiraju dokle mozemo da izdrzimo?

Hm, ne bih se suvise opustao da sam na necijem mestu. Pozor,pozor! Ni narod vise nije ono sto je bio...

I sta? I nista..

Besposleni popovi, u nedostatku jarica, pronalaze ovcice koje ce pokrstiti.

Ma, vazno je da se radi. "Show must go on", kako ono kaze narodna mudrost. . .

Pominjanje popova bilo je cisto metaforicno, ali me je podsetilo da jos nesto predlozim.

Naime, na sledecem TV-festivalu bi trebalo promovisati novi zanr.

Osim dramskog, filmskog, zabavnog i ostalih zanrova, sad se namece i novi zanr, koji se radno zove: "Emisija za urednika, tri knjizevnika i svesteno lice".

Znate na sta mislim?

Lepa serija, ali nemojte se uzbudjivati ako ste propustili neku dosadasnju epizodu. Ionako su sve iste...

Naravno, u zavisnosti od ozbiljnosti i kvaliteta projekta moguca su manja odstupanja, ali se moraju postovati osnovna pravila zanra:

- Da je voditelj antipatican, ili bar nefotogenican.
- Da su bar dva od tri knjizevnika marginalci.
- Da je onaj treci, "pravi" knjizevnik, bar izvesno vreme bio u nemilosti neke od prethodnih garnitura.

Naravno, postoje jos neke zakonitosti, dodatni nagradni poeni koji se dobijaju za sto neprirodniju boju tecnosti u casama i bokalu na stolu, posebna stimulacija za prekoracenje termina u programu, itd, itd, ali to je vec u kompetenciji ziriya, i u to ne smem da se mesam.

Na tom famoznom okruglom stolu izmedju emisija stoji tabla na kojoj pise "rezenrisano za Pametne"...

Da, kod nas postoje ljudi kojima je to profesija...

- Znaete, ja sam po zanimanju pametan...

Poslednju takvu kontakt-emisiju s kojom sam bio u kontaktu jedan od mudrih gostiju završio je odgovarajućom originalnom recenicom:

- Ovoj zemlji nikad nije nedostajala pamet...

Ma, svaka cast...

Doduse, ovoj zemlji nikad nije nedostajao ni benzin, ni injekcije s "tetalpana", mlečna čokolada ili higijenski ulosci, ali očigledno da za sve ' postoji prvi put...

Uf, jesam davitelj, nekad se sam sebi divim kako ga ugnječim...

Ovoliki uvod samo da bih rekao da ću malo pisati za "TV Reviju".

Moz' misliti...

No, ekipa iz pomenute firme očigledno me poznaje bolje od onih za koje

;am i posle svih ovih godina samo "Onaj Pevac".

Da, Ovaj Pevac i piše, tu i tamo, i zahvaljuje se redakciji na prijateljskom pozivu.

Hvala, otroci. Bolje vas našao...

Jes' da mi je minuli rad svojevremeno pljućkan po okolnim rubrikama, ali šta su male estradne sujete u odnosu na doba velikih nacionalnih pomirenja?

Prica se da sam zlopamtilo, ali smatrajte da sam uveo strogi moratorijum na tu ružnu crtu svog karaktera.

Samo, moracu da pazim šta radim...

Na koncertima sam balansirao sa raznim "aktuelnostima", neki to volimo vruće, ali u pripremi stampe pojedine recenice se opasno ohlade.

Na primer, u sledecem broju novog novosadskog teniskog lista izaci će i moj članak o Ivaniseviću i Prpicu. Ponekad, kad nisam dobro koncentrisan, još mi se desi da navijam za njih. Za Prpu pogotovu. Mali splitski siz nikad nije bio moj tip igrača. Servira jezivo, onaj dvoručni "retern" mu je takodje vrhunski, ali sve to radi sa nekim tetanusom na licu, kao da je kažnjen putovanjima, turnirima i svećim pobedama.

Tek, hteo sam da malo pametujem o njihovom odbijanju da nadalje igraju za Jugoslaviju, ali bolje da nisam...

Pamet je, kao što rekoh, u nekoj krizi identiteta ove jeseni...

Po cenu veleizdaje pokušao sam da objasnim njihov stav, i da momke dignem na neki drugi nivo, ali sam zaboravio da je uvek i svakom lakše da se spusti, nego da se digne...

A na nacionalni nivo se spusta sa svakog drugog nivoa...

Čak i sa pubertetlijskog, na kom je dojučer bio talentovani dečak sa rive...

Jako se uzbuđio na velikom turniru u Parizu, dajući izjavu posle meča...

Suverenost, genocid, u životu više ni reč sa Bobom Zivojinovićem jer je

Srbin, bla, bla, bla...

Truc...

Komentator ga je čudno gledao, ali se još čudnije zgledalo nas par budala koje smo i te večeri stiskali palceve za mladica zvanog Zec.

Zec dlaku ne menja, ali čud...

Šta, niste gledali tu Ivanisevićevu "izjavu"? Interesantno, čitav svet jeste...

Dežurni urednik izgleda nije imao "nalog" tog dana, ili na Televiziji Srbije nalog izlazi godišnje, kao telefonski imenik?

Nema veze, objasnicu vam...

Goran se pojavio u crnoj majici sa natpisom "Zaustavite genocid u Hnratskoj", i sa neizbežnim amblemom na grudima, i rekao šta je rekao.

Nemojte me pogrešno shvatiti...

Postujem svaki grb i svaku zastavu, pa ću postovati i "Sahovnicu", čim zasluži, ali sa pozicija estetike i takozvane "sminke", čini mi se da je amblem na majici mladog jurisnika ipak bio za tri broja veći nego što je trebalo...

Isprva mi se čak učinilo da ima karirani peskir prebačen preko ramena, ali ne, to je ipak bio povijesni grb...

Ne znam šta me je podsetilo na tuznog pajaca u crveno-belim karama, kako li se ono zvao, Arlekin, čini mi se?

No, to je lik iz pravog cirkusa, koji mladi gnevni Zec, na žalost, ili na sreću, nije video. . .

Nije mu lako, znam...

Majka i sestra su mu u Splitu, u sobi sa pogledom na razarance, kao taoci ludaka koji su nas podelili.

Koji su nas podelili na Ljude i Nacionaliste...

Pokusavam da ga razumem. Pokusavam, ozbiljno vam kazem...

Ali me ipak pogodi kad neki sportista, muzicar ili glumac, "odavde" ili "odande", nestrpljivo iskoristi prvi dan prelaznog roka za prelazak na drugu stranu.

U Nacionaliste. . .

Inace, medju nama, igrao je odlicno, i vrlo tesno izgubio od Pit Samprasa, ali to vise nije tako vazno.

Ni nama, a ni njemu, bojim se...

Jedino se Pit Sampras ovajdio...

Stoga cu paziti na aktuelnost, ubuduce...

Bilo bi strasno da u ponedeljak predam neki pohvalan tekst o predsedniku republike, a da njega smene u utorak, pre nego sto se list pojavi u stampi.

To sebi nikad ne bih oprostio. . .

Olaksava mi posao to sto se bajatost ustalila kao najvaznija novost, vec neko vreme.

Gledao sam juce (a to juce se zvalo nedelja), sve moguće vesti, da ne ispadnem tikvan, josjednom u kratkom roku... , I?

I ni da pipne, sto bi rekli pecarosi...

Jedino autonomija Sandzaka, ali o autonomiji ne smem puno da pricam.

Cim u mojoj varosi neko kaze samo "A" od autonomija, neki revolucionar u Backoj Palanci se vec vere na kamion.

Steta. . .

Sad je autonomija opet u modi. Nema vise ono: kvintet, sekstet, oktet. O , horu da i ne govorimo...

Ostali su samo duet i trio, ponegde i kvartet.

Sve preko toga je autonomija...

Svaka susa trazi samostalnost, a mi u Vojvodini nemamo zakonsko pravo.

Tek smo odjavili svoju...

To ti je kao sa starim "tristacem". Sad moramo da sacekamo sest meseci da bi obnovili zahtev za registraciju.

U medjuvremenu bi mogli da zakuvamo neki referendum. Ako nece niko, raspisacu ja svoj individualni referendum.

Cl eri ponizenja, kad niko nece da zivi sa "nama", voleo bih i ja da se malkice izjasnim.

Mene niko ne pita da li ja zelim da zivim u istoj zemlji sa Ismetom Ugljaninom, na primer. I da li zelim da ustajem ne himnu zajedno sa gospodin

Rugovom. I hocu li ja zemljaka Ceorgijevskog i njegovu veselu komitsku druzinu?

Sta mislite?

Clvek kad sam postavljao slicna pitanja odgovarano mi je:

- Cuti i pevaj...

Ma, ne pada mi na pamet...

Moj stari dobri bend je u rasulu skoro kao JNA, i ove godine, na zalost, necu na scenu "Sava Centra", pred novu godinu.

Tradicija?

Znam. Ali i malo vece tradicije od mojih koncerata, pucaju svud oko nas

Malo cu pisati, u ovom medjvremenu razuma, neki svoj dnevnik, kao nesretna mala Jevrejka, sakrivena na tavanu.

Glupo i grubo poredjenje? Priznajem...

Od kog bi se to krio zdrav momak izmedju osamnaeste i sezdesete godine?

Pogotovu kad se zna da mu "domovina" i nije u ratu"... "Za koji dan Sef ce teatralno otkinuti stranicu i svecano otkriti i poslednji par velikih sisa na kalendaru fabrike piva i bezalkoholnih pica.

Iscurioje i novembar. U, bio je zestok..."

("Tri posleratna druga", str. 774.) Nisam znao da se "ovo" toliko cita.

Tapsu me po ramenima, i radni narod i postena inteligencija.

- Ako. Dobro si im i rekao..

Im?

Kome to "im"? Mora biti da je u pitanju neki nesporazum...

No, kad god je u pitanju nesporazum, uvek bi da te po ramenu kucnu jos poneki.

Sa sluzbenim nalogom, za promenu...

Polaskan sam. Mislio sam da Nalogodavci imaju mnogo vaznijeg posla nego sto je moje privodjenje.

A mislio sam i da ne citaju, nego da samo gledaju slike...

Eto, javljaju mi od kuce da ipak citaju...

Znaju majstori da im od mene preti najveća opasnost. Cljedno, to je i kompliment za moj literalni rad.

Pisci koji imaju i takvu publiku, treba da brinu za svoju budućnost...Djole".

Da, ovu veliku misao moracu da uvrstim u nove priloge za svoju biografiju.

To bi mozda moglo da pise nad ulazom u memorijalni centar "Kod strasnog petla".

Memorijalni? Znaci li to...

Brr-brr, kom referentu u sekretarijatu je toliko stalo da sto pre pusti u pogon taj mauzolej?

Stara prica. Sto je skracenica na firmi kraca, to je duzi spisak sluzbenika koji prate moj lik i delo.

Dokle bre deco, kako vam ne dosadi? To vise nikog ne zabavlja. Jedino vas...

OK, malo sam toksican, ali ova nedelja mi je takva da bih mogao da je naslikam sivom bojom na crnoj pozadini.

Cunjam po Sarajevu, cekajuci da se u "Diskotonu" konacno pojavi CD "Marim ja". Zapelo je negde u Becu, gde se te stvarcice i stampaju, kazu Veseli

Bosanci.

Super, kazem ja...

Austrijanci su nasli da bas kompakt-diskom ovog boljsevika promovisu ekonomske sankcije za nastupajucu sezonu.

Sumnjivo mi je to...

Sigurno su provalili da mi se pokojni desa nakvasio kao fitilj, i da je ceo dan pevao po dvoristu kad su onomad trefili princa Ferdinanda.

E moj deda-Balas. Lepo su ti govorili da se ne ponasas. Vidis sta si mi to napravio ?

Pa dobro. Ali gde cu sam na takvu silu? Moracu prvo da zatrazim neplaceno primirje, da se malo konsolidujem.

Za to vreme moja bivsa kuca "PGP-RTB", u borbi za poslovni potez godine, i plavu traku "fair-play", izdaje vec treci CD sa istim materijalom, a razlicitom omotnicom.

Sta ces, kad narod vole "Najvece hitove" ovog derana...

Na kraju krajeva, nije to najveća prevara koja se ovih dana prodaje u drugom pakovanju. U nekoj postenoj zemlji...

Ostav!

Rec je o ovoj, a ne o nekoj postenoj zemlji, ali ne bih o tome. Ta tema je pomalo "pase". . .

Da se ne hvalim, ali jeste li primetili da danas jos nisam pomenuo Srbe i

Kroate?

E, pa ni necu...

To je, ne cudno, nego na samoj ivici egzibicionizma, ali uvek sam znao kako da se nadjem u centru paznje.

Aha. Ali koga bih onda mogao da pomenem, a da ne pomenem pomenute?

Pa fudbal, dabome. "Zvezdu", na primer. I njenu pobedu nad tim strasnim ciparskim "Apolonom".

Jeste, tim koji nosi ime omrazenog komunistickog simbola eliminisao je tim koji nosi ime omiljenog grckog boga, i plasirao se medju osam najboljih ekipa u Europi.

Samo, to me je rastuzilo vise nego sto me je obradovalo.

U Cirihu je zrebom odredjeno da ce "Zvezda" igrati u grupi sa "Anderlehtom", "Samdorijom", i "Panatenaikosom", ali je u Hagu jednim s drugim, dirigovanim zrebom, odredjeno da nas sampion i dalje moze biti domacin samo tamo gde je gost.

I to ne vise cak ni "dragi gost"...

Citam tako kako komsijska policija sprovodi "Delije" kao stado od zeleznicke stanice do igralista neke lokalne vatrogasne ekipe, i tesim se da to nije nista strasno.

Vazno da smo mi sacuvali dostojanstvo. Tako bar pise u novinama, ovih dana...

Secam se pune "Marakane", jos proslog proleca. Bili su to neki veliki dani za sve fudbalske ovisnike, retki dani koje niko nije uspeo da im pokvari.

Posto bi bio jedan takav dan, ove jeseni?

Koja je to sila, koje pravo, ko je sebe postavio za Poslovodju Svemira koji zamrzava nezne uznemirene pupoljke?

Sta se dogadja u glavama tipova koji su prekinuli sve te mlade zivote?

Ne pricam o zivotima koji su bukvalno i tragicno prekinuti. O tome ce ipak morati da sudi neko ozbiljniji od jednog Pevaca Koji Pise.

Pricam o zivotima momaka naslonjenih na motore, pred nekim kaficem u modi. O lepojnama koje su bolje poznavale ulice u Trstu nego sokake oko svojih fakulteta, pricam o koncertima na kojima su se palile sibice, kad naidje "ona" stvar, pricam o stopiranju uz magistralu, i o napanjenom radiju u zaljuljanom automobilu. Pricam o decacima pod klupskim zastavama, o limenkama piva, i o pesmi sa severne ili juzne tribine, nije vazno...

Torcida, Crobari, Delije, Bad Blue Boys...

Pricam pomalo i o Deji Savicevicu. O momcima taknutim carobnim stapicem talenta. O Mihajlovicu, Predragu Mijatovicu, o lucidnom Belodedicu, koji je prebegao u pogresan san...

Ko ih je to uvracao?

Nisu zasluzili da igraju na periferiji Segedina, ili u nekom Istambulu na

Bliskom Istoku. Na nama sve blizem i blizem Bliskom Istoku...

Nisu zasluzili da igraju sami. Bez TV-prenosa. Izdvojeni, obelezeni i obrukani. . .

Udubim se ponekad u ekran pun onih sivih i smedjih odela, sacujem te likove i pokusavam da ih osmislim.

Cujem da i oni imaju dusu?

Trazim medju njima lice koje je eventualno gledalo "Robin Huda", ili se pali na Dzuliju Roberts. Pogadjam ko bi od njih mogao da ima gramofon kod kuce, i ko bi mogao da slusa Noflera, Ser, Bajagu, ili bilo koga...

Gledaju li bar ponekad utakmice sredom uvece, ili su crvene fiskulturne gace i bela atletska majica ostali jedina veza koju su ikad imali sa sportom?

Dobro, predajem se...

Onog dana kad se ovaj broj pojavi u stampi, najusamljenija reprezentacija na svetu istrcaće na teren stadiona "Prater" u Becu, da brani cast ove firme. '

Nek bude uspesno, i nek bude poslednji put...

I nek pogledaju ovi koji su doveli do stecaja. Mozda se javi mali osecaj stida. I to bi bilo nesto, za pocetak...

Inace, umesto post skriptuma, za one koji ce ovu "Radio TV Reviju" naci negde na tavanu, pod hrpom starih novina, nekog sretnijeg dana: Prosla je, eto, i druga nedelja novembra, devedeset i prve...

Kako-tako. . .

Predsedništvo SFRJ pozvalo je "Plave Slemove". Ervin Dzonson, opravdano nazivan i "Medzik", napustio je kosarku inficiran virusom side.

Umro je Iv Montan...

U zemlji koja se na danasnji dan zvala Jugoslavija, ratni nemiri su se, po izvestajima dopisnika, vratili u dolinu Neretve, odakle su, medju nama budi receno, i krenuli na turneju po zemlji.

I sta?

I nista...

Izgleda da sve to na kraju ipak nekako dodje na svoje... "Strasnije od strasnijeg... I najstrasnije. . .

To sto je to tu...

Na sto kilometara od nas...

("Tri posleratna druga", str. 273.) Lepo mi dodje da napisem neko "otvoreno pismo". To je pravi hit jeseni pa je ovom skorojevicu veliki problem da odoli takvom izazovu. "Otvoreno pismo tom i tom..."

Moram se pohvaliti da sam i osobno primio neka...

Interesantno, vec neko vreme imam utisak da su i zatvorena pisma koja dobijam u medjuvremenu pomalo "otvorena", ali verovatno se radi o laksoj paranojici.

To nam je, znate, u familiji...

Manija gonjenja vije se kao svraka na nasem porodичnom grbu...

Tek, "otvorena pisma" ostala su jedina veza izmedju Barbara i Europe.

Telefonske linije su u prekidu, posta se specijalizovala za racune, opomene i sudske pozive, i nova vrsta korespondencije, preko novinskih stubaca, ostala je jedini nacin da porucimo nesto nekom u "onom" delu zemlje.

Na primer: "...To ja mislim o vasem pristupu teatru, postovani kolega.

Izneverili ste ne samo osnovne principe rane transcendentalne umetnosti i posthumanitarnog egzistencijalizma, nego i tradicionalnu pseudonatorsku konfiguraciju precutnih scenskih dijaloga. Osim toga bih vas zamolio da posetite mog suraka Zvonka u Kranjcevicevoj br.18, drugi sprat, da mu prenesete da sam mu konacno nabavio bregastu osovину za njegovu "peglicu", i da ce mu

istu doneti Piter iz evropske zajednice, autobusom, preko Tokija, Vladivostoka,

Segedina i Murske Sobote. S postovanjem, vas..."

Da, samo tako bih i ja mogao da javim u Istru, svojim prijateljima iz benda,

Elvisu i Tonciju, da smo jos OK, koje i njima zelimo... "Profesor" Dujin je u Becu, a Caki i ja smo tu. Tu i tamo...

Naime, pazimo da smo tu kad su "Oni" tamo, i da smo tamo kad "Oni" banu tu. . .

Uf, ne vredi, suvise je komplikovano. Sifra do sifre, ispascu sumnjiv...

A golub pismonosna?

Hm, nije losa ideja, mada sumnjam da bih sad nagovorio nekog pravoslavnog goluba da leti u Opatiju. ;

- Latinica? Zalim, burazeru nije moj rejon...

Mozda galeb pismonosna?

Ma nije to bas "o glavu"...

Da jeste, vec bih potrazio neku kabastiju pticu. Pticicu s tockovima.

I stjuardesom. I prozorcetom...

Da mahnem domovini, kao njegovo kraljevsko velicanstvo u kljucnom momentu.

Ma, lazem, dabome...

Nema tog aviona u koji moze stati sedef mesecine posut po Dunavu.

Salas koji se ljuljuska u detelini, privezan za bagrem kao jedrenjak, s leve strane druma, kad ono prodjes Cenej, pa jos malkice napred, prema Sentomasu...

Nema aviona u koji se moze spakovati lavez periferijskih dzukaca, leva, suncana strana bivse Kamberove ulice, i onaj (sad zatvoreni) kafic na keju, u kom sam prvi put video lepu plavojku u majici na siroke pruge.

Ameri prevazilaze sebe, ali nema jos ni blizu letilice u koju bi moglo da stane sve ono sto bih morao da ponesem, kad bi me neko konacno naterao da zauvek odem odavde.

Eto sta je amater...

Ogrezao sam u defetizam, a opasno je bilo cak i ono sto sam pomenuo golubove. Ej bre, to je simbol mira, a mir je jereticka rec

ovih dana.

Jedan od lidera, vojvoda po zanimanju, izjavio je da ce licno streljati sve koji mu zazvuce defetisticki, alijas miroljubivo...

Lepo sam se najezio...

Ako budem imao pravo na poslednju zelju, pozelecu da skine naocare.

Mozda i omasi...

Ma, uzalud, ubio sam se za metu...

Balasevici se nisu dali u visinu, vise smo, onako, "play-makeri".

Zdepike, strucno receno...

Na rekreaciji se za mene otimaju jedino jos kad se pravi "zivi zid".

Eh, da je bar samo na rekreaciji...

No dobro. Sve je to za zive ljude. Smrt, narocito...

O tome sam i hteo da pisem, ali zbog tog "otvorenog pisma" bih bio konacno zatvoren. Bez znaka navoda...

Zato sam ipak odlucio da batalim tu formu, i da sacekam poslednji momenat za predaju teksta.

Kao, desice se nesto lepo...

Citao sam uporno novine, gledao TV, vukao vreme zeledi da zadnji predam tekst, a prvi registrujem neki sarenis koji ce razonoditi pucanstvo i malo prekratiti vreme do "svadbe stoleca", Brena protiv Bobe, ali od dobrih vesti su odustali vec i vidovnjaci, baba gatare, i ostali plemenski vracevi, intenzivno anketirani poslednjih meseci.

I sta? I nista...

Zakljucio sam da "ostro" pisu jos jedino "one dve" novinarke, jer njih ne mogu da "pokupe" u vojsku, ali je i njihova agresivnost (ako je to ta rec), sad malo razvodnjena u moru nevaspitanja po kom ipak mnogo bolje veslaju masnokosi i dlakavi "muski".

A "muski" su se podelili. Opet...

Procitao sam i dva "velika" pisca, u prolazu...

Do sad sam procitao neke njihove knjige, ali tek uz pomoc TV-a sam konacno procitao i njih...

Ekran radi kao rentgen, ponekad, nisam znao...

Jos sam u Sarajevu...

Izguzvani cuger koji mi je danima bio suvozac za sankom bara u hotelu, konacno me je identifikovao, iako mi je delovao kao "havy-narodnjak".

- O's i ti sad pokup'ti lovu na rodoljubive pjesme, ko onaj Tomislav Ivčić?

Odmahnuo sam kiselkasto. Ja sam imao nešto publike i pre nacionalizma...

- Pa jes'. Ipak se ti u tome razlikuješ od njega...

Fala, bato. Ako se samo u tome razlikujem od njega, onda bolje odma' da platimo, pa da idemo...

Kisa je padala kao u svojim najboljim danima kad sam se prevario i pogledao još jednu PARA-INFORMATNU emisiju, na samom kraju nedelje.

Takozvana JNA slomila je takozvani "Zbor nacionalne garde" i oslobodila

Vukovar.

Takozvani Vukovar?

Poznao sam isplakane oči čovjeka koji je pedeset i pet dana proveo sakriven u podrumu.

Gospodin Djordjević?

Strogi upravnik pozorista koji je jednom, posle dobrog koncerta naukao menadžera zvanog Cezar na samoupravnu kontrolu i izvezao nas za "kes".

Zakleo bih se da je on...

Odslušao sam njegovu priču do kraja, a onda sam naslonio nos na prozor, i malo zurio u mrak.

Kisa je ozbiljno shvatila ovaj novembar, i kapi su lile niz staklo tako uverljivo da mi se učinilo da ih se nekoliko skotrljalo i niz moje lice.

Setio sam se te večeri u Vukovaru. Pune galerije. Desne krivine kod Vodotornja. . . _

Setio sam se Cezara, lukavog sitnookog lupeza, koji se sigurno snasao u

Demokraciji.

Haos je oduvek bio njegova prirodna sredina...

A Bruno? Sepavi momak koji je licio na Alan Forda, i lepio plakate tamo . gde bi i divojarci odustajali? Sigurno je pazario prvi-drugi metak.

Ruzno sam ga sanjao...

Da se ja to ne brinem za njih dvojicu? Pardon, a što da ne?

Sudili smo se za neku lovu, i neke prevarice, ali to je ipak bila samo nasa stvar...

Kao sto je i Vukovar bio nekako "nas"...

Pozoriste i kazaliste bili su smesteni pod istim krovom. U blizini Dunava, kao uostalom i sve drugo u tom gradu-obali.

Setio sam se i klinca koji se u maminom krilu dernjao kao jazavac, u drugom redu, sasvim levo, gledajuci sa pozornice. Setio sam se klavira.

Stimao je, cini mi se. Klavir. Klinac je falsirao, definitivno...

Setio sam se Duje, mog prijatelja....

Najboljeg coveka kog znam...

Setio sam se njegovog kaziprsta kojim je pocinjao uvod za "Ne volim januar...", i dirigovao revijskim orkestrom...

Ko li je taj prst zamislio na obaracu, da mi je znati?

Da, setio sam se tog gospodina Djordjevica...

Pricao mi je da ima rodjake u Novom Sadu...

Majku mu. Svega sam se setio...

Jedino se nisam mogao setiti pesme...

Dovraga...

Jedino se nikako nisam mogao setiti da sam ikad ista pevao u ovom zivotu. . . "Dok smo rasli, najveca uvreda za nas je bila kad bi mracne emigrantske sile nasu domovinu nazvale neprirodnom, vestackom tvorevinom.

Kad smo odrasli, najveca uvreda za nas bila je kad smo shvatili da je to istina..."

("Tri posleratna druga", str. 786.) Eh...

Secate se 29-og novembra?

Ako to nije bio praznik, onda ja stvarno ne znam sta je to praznik.

Na svakom novom kalendaru prvo se okretala ta strana. Da vidimo kad "pada" Dan Republike... "Dva'esdeveti" je sreda? Super, samo odradimo ponedeljak i utorak...

Da, ekipe strucnjaka radile su na odredjivanju okolnih dana koje treba "odraditi" da bi se sto vise ucarilo.

Turisticke agencije bazirale su tromesečne bilanse na aranzmanima koji bi planuli krajem jedanaestog meseca.

Trgovci u Trstu i Stambolu na Bosforu pljuckali su u mastiljave olovce, i zaokruzivali taj dan u svojim tefterima.

Jedino su svinje imale averziju prema slavnom datumu.

- Koljemo za "Dva'esdeveti"...

Sa predumisljajem? Grozno, priznajem, ali to je bio ključni termin za masovne fizičke likvidacije gica po selima i prigradskim naseljima...

Nesretnici rođeni u gradu kupovali su "na crno" sveze cvarke i još ponesto sa famoznom etiketom "domace", a vrhovnici "Jet-seta" nekako su pronalazili prostor između masaze i partije bridza, da skoknu kod "svojih" u zavicajnu

Donju Jebacu, na ritualni domorodacki svinjocid.

Davno bilo, sad se pripoveda...

Jesen je, eto. Devedeset i prva u ovom veku. Više ne računamo kad će "pasti" Dan Republike. Sad računamo kad će pasti Republika...

Pravo da vam kazem, nije ni steta. I treba da padne. Treba, cim može da je srusi neko kao onaj Zli Dedak sa kockastim cvikerima i likom provincijskog berbera.

Ili neko od njegovih pandana iz okolnih kukavicijih gnezda...

Prema svecu i tropar, kazu paori...

Bratstvo i jedinstvo trijumfovalo je na kraju. Svi narodi i narodnosti su, ravnopravno dali po jednog Velikog Ludaka...

A Nas Napaceni Narod smislice već nove praznike. Nove datume. Ni manje države, ni više datuma na tablama sa nazivima ulica...

Koja li je gomila cigala i "suta" u Vukovaru nosila ime "29- og Novembra"?

Ili je to bio trg? Arheolozi tvrde da je nekad bilo i trgova na toj lokaciji.

Gospode, neka ulica u tom gradu nosila je i ime Jugoslovenske Narodne Armije...

Vukovar...

Oslobodjen je, kazu jedni...

Pao je, kazu drugi...

Hm, neko tu laze...

Istina se mora utvrditi. Možda ne bi bilo loše da još par hiljada staraca bude pobijeno po dvoristima, u to ime...

Još par hiljada klinaca potrpano na traktorske prikolice, i pokriveno prljavim najlonima. Zima, zima, e pa sta je...

Pa da brojimo mrtve po jendecima...

I ko ima vise poginulih biraca-pobedio je...

Vukovar...

Simbol pobede, kazu jedni...

Simbol otpora, kazu drugi...

Bas sam glup. Meni se to ucinilo kao simbol tragedije. Ocaja.

Sramote...

Meni, salabajzeru jednom obicnom, to se ucinilo kao oziljak na dobrocnudnom licu ravnice. Kao silovanje civilizacije. Ponizenje dobrog dela stvari u koje sam verovao...

Gde li je moj dragi Dimitrije Panfilov, maskota tog grada, ni Srbin ni Hrvat, mozda Rus, na momente, ali Covek, bez svake sumnje?

Gde je sasavi hirurg, boem, velicanstveni ludak jedan, koji je toliko zeleo da proturi svoju varos na TV?

Eto ti ga, Dimice moj...

Culo se za Vukovar i tamo gde nikad nisu pomenuli Zagreb. Ni Beograd.

O Jajcu i Bihacu da i ne govorimo...

Poslednji put smo se sreli jos u junu, kad je prosao blokade, i doneo bocu traminca sa "Pajzosa".

- Gadno je kad se zagadi covekova okolina. Ali kad se zagadi i covek Da prika, videli smo nesto od toga ovih dana. Jezivo je i izdaleka. I kad mozes da okrenes glavu...

Sta bi na ovo rekao onaj sarlatan Carls Darwin? Koji bre majmuni, moj amateru? Ljudi su izgleda postali od nekih drugih zveri...

Videli ste onu "zenu-monstruma"? Zenku, bolje reci. "Zena" je ipak karakteristicnije za homo sapiense... "To" je zaklalo nepoznato dete na spavanju. Nagovorili je decki, kaze...

Lole jedne. . .

Videli ste one bradate kreature sa mrtvackom glavom na zastavi?

- 'alo, komsije, a vi opet koljete za "Dva'esdeveti"...

A tu smo, na nula zarez osam godina do dvadeset i prvog veka...

Cime smo zasluili da zivimo sa takvim idiotima?

Pa, to bi se desilo i u Nju Jorku. I u Londonu, kazu eksperti. Svugde gde bi ludaci mogli da rade sta hoce.

Aha. Ali tamo su bolesni ipak na svom mestu. Tamo su pod nadzorom. A ovde bolesni nadziru...

OK, malo samoupravljanje, pa nesvrstanost, muski smo podneli, ali sad je stvarno dosta eksperimentisanja nad nama...

U protivnom mozemo staviti belog misa na grb i zastavu, kad strovalimo petokraku zvezdu, za koji dan.

Zagorcio sam opet, vidim, a to mi je bila zadnja namera. Nama dvorskim ludama je nesto sasvim drugo u opisu radnog mesta...

Znam, ali ne mogu da pevam...

Preosetljiv sam, eto...

Meni jedan najobicniji rat pokvari raspolozenje.

Odvrnem radio, muzika siba, na televiziji posle masakra engleska humoristicka serija, valjda to tako treba...

Ili smo ispucali "dane zalosti"?

E vala, jesmo ih i trosili na makar koga...

Sigurno je u meni feler. Nakupilo mi se "dana zalosti" za tri zivota.

Ma proci ce, sve je do sad proslo...

Imacemo mi novi Dan Republike. I Dan Suverene Drzave. I Dan Krajine.

I

Dan Oblasti. I jos neke dane necega...

Jedva cekam...

U kom pravcu cemo ovog puta udarnicki graditi put "bratstvo-jedinstvo" da mi je znati?

Na istok?

Kontra Suncu. Kontra planeti. I kontra svemu...

I opet, umesto post skriptuma, za marsovca koji nadje ovaj broj lista na zgaristu planete zemlje:

Vozdra, Mali Zeleni. Ja sam oduvek tvrdio da postojite...

Ovo je bila jedna od "onih" nedelja, na kraju novembra 91. Monika Seles je osvojila Masters, Holifild odbranio titulu apsolutnog prvaka sveta u "teskoj" a Fredi Merkjuri lucidni i talentovani lider grupe "Queen" umroje od "AIDS"-a.

Zbogom, ludo...

Who wants to live forever, when love must die...

Sto se nas tice, jos smo pod unakrsnom vatrom...

Svaki dan se potpise poneko primirje, ali jos nam se nije posrecilo neko kao ono prvo, sasvim solidno, koje je potrajalo od 1945-1991...

"U nekim bajkama bundeve se pretvaraju u kocije, psi u lakeje, i

misevi u konje. U bajci u koju sam ja upao one zime, za promenu su igrale ziuotinjice pretvorene u ljude, ali to sam shvatio tek kad je prestala carolija..."

("Tri posleratna druga", str. 87.) Eh,"one zime". . .

A ove?

Pa sta ja znam...

Vojvoda Seselj je izjavio da Kapetan Dragan moze da ide u bajku...

Neki drugi bi vec mogli da odu u basnu, cini mi se...

A mi preostali cemo, kako stvari stoje, svi otici malo u boziju mater...

Ako vec i nismo na toj adresi?

E pa, ako je svako na svom mestu, onda bi "Plavi Slemovi" mogli lepo da se raskomote. "Plavi Slemovi". . .

Hm, sad se tek otkrivaju vizionarski potezi naseg Velikog Lidera...

Kod nas su "Plavi slemovi" bili razmesteni po Beogradu jos devetog marta ako se ne varam. Nego sta. To ja zovem avangarda, moj sinovac...

Na zalost, razmestaj nije izvršen po principu "mrlje mastila", kako to sad preporucuju Ujedinjene Nacije...

Mi smo se opredelili za svoju proverenu varijantu: Mrlje na plocnicima...

Mrlje jedne druge, definitivno tragicne boje...

No, niko od kljucnih daltonista nije izvukao pouku iz toga. Jedni svet gledaju "crno-belo", a drugi i dalje sve vide samo "svetlo crvenotamno crveno".

Sa tako jednobojnim rivalima ni pokret "Zelenih" nema nikakve sanse, a o nama "Sarenima" da i ne govorimo.

I tu smo gde smo. Decembar,91...

Prosinac?

Puj-puj, daleko bilo. . .

Znam. Ali doslo blizu...

Ne pitamo se vise gde cemo docekati novu godinu. Pitamo se da li cemo je docekati...

A bas sam voleo taj mesec...

Svecan i drecav, kao na onim slikama naivaca na staklu, decembar je nekad mirisao kao kolac na tepsiji mog visenacionalnog zavicaja...

Mirisao je na mandarine i peceno kestenje, na zute slavske svece, na "milihbrot" i okicenejelke po "madzarskim" kucama u nasem sokaku...

-Nemaju oni Bozic dve nedelje pre nas. To mi imamo Bozic jedanaest meseci i dve nedelje pre njih...

E, moj Deda Balas. Jos uvek ne znam ko tu koga juri. Ali izgleda da se nikad necemo stici. Oni i Mi...

Ajde de, gledao sam NEKROVIZIJU ovih dana, pa sta? Ne moraju vise da nas pumpaju. Ubrizgano je dovoljno mrznje za nastupajuci period.

Ja bih o ljubavi, bas u inat...

A gde je ljubav, tu su i svatovi, kazu paori. Ali onda vise nije ljubav, kazu varosani. Uf, puno znaju. I jedni i drugi...

Dakle... "Cujem da si dobio poziv", kaze mi moj prijatelj Senf.

Jezik pregriz'o... "Poziv u svadbu, bre", dopunjuje se on. "Za Brenu i Bobu"...

Ah, to...

Royal wedding. . .

Ali, nisam dobio taj poziv. Sto bih? Pa ni ranije nikad nisam nastupao na "Poselu"...

Ma, nemam ja pojma. Senf je citao u novinama da dolazim, a ako u novinama pise da dolazim, onda dolazim. Uostalom, SVI dolaze...

-Dolazi i Beker...

Super. Ali laknuce mi tek kad dodje Bejker. Sa "j". Da drzavni sekretar malo podmladi stvar. Svaka cast gospodinu Vensu, ali gricnut je zubom vremena...

A tek postovani lord Karington? On je generacijski tu negde sa nasim Zombima...

Kad ga neki isto tako "iskusni" gospodin saceka na aerodromu, treba im frtalj sata da se objasne ko je stigao, a ko ceka, da li to odlaze ili prate nekog, i sta se tu uopste desava?

A, znaci, u svadbu SVI dolaze?

Zato je Tacerka namontirala onu " hladnu trajnu" kad se slikala onomad?

E, vidim ja, i Bus mi nesto zbrzao govor u Kongresu, pa sve doteruje ruzmarin u reveru. A gospodje Bus ni od korova. Ne znam

da li su u Vasingtonu radnje radile za "dvaes'deveti", ali imam osecaj da je pao neki ljuti srebrni "escajg" za dvanaest osoba. . .

Sad, za viljuske i kasike manje-vise, ali nozevi su uvek dobrodosli na brdovitom Balkanu...

A Gorbi? Mrzne se u redu za jaja za tortu, ali stize. Dolaze i on i Jeljcin, surakovim "moskvicem", izvinjavaju se sto nece doci ovi rodjaci iz Ukrajine.

A komsije iz nase "U"-Krajine?

Nego sta. Svi dolaze. U Saboru ih se toliko javilo za tu ekskurziju, da nisu znali kako da organizuju prevoz, nego su se dogovorili sa JNA da ih ubaci u ove konvoje koji ionako prase iz tog pravca...

Strane agencije (a nama su sve strane), javljaju da je Meske vidjen kako vitla balonom na traktorskoj prikolici, zagrljen sa Paragom koji svira harmoniku.

Dobrosav jedan...

Samo bi Srboljub bolje leglo...

Stozer Tus je posao bez aviona, pravilno, ne vozi kad pije, ali zato iznad konvoja leti Nela Erzisnik na metli na kojoj se vije zastava sa zvezdom petokrakom, ali kariranom, kao sahovnica, okruzena jatom belih golubova.

Bolje vas nasli...

U skupstini Srbije ludnica. Svi bi mesto sa pogledom na Sefa...

Spremaju se da dodju motorima, ne bi li im se frizure malo nadigle, kako to vec i ON nosi...

Svi se lickaju, cak i ona dvojica izroda sto jos ne farbaju kosu u tamnocrno...

Branko Kostic mesi tortu od korenja, na dva sprata. Kertes ce na frulici otsvirati splet sumadijskih pesama. Zelenovic priprema predavanje o kvalitetu zivota, kojim ce uspavati mladence i rasterati goste, pred zoru...

Spremaju se da kupe zajednicki poklon, vec je u pripremi predlog zakona koji ce regulisati na koji nacin ce biti prikupljen novac.

Od nas...

Posmatraci evropske zajednice sami se ponudili da pomognu kao kelneri.

Fin neki svet, a imaju i one lepe i prikladne bele mantile. Gospodin iz Crvenog

Krsta samo se raspituje gde ce sedeti Major koji je Vukovar "oslobodio do temelja".

Ne moze da doceka da popiju "brudersaft", i izgleda mali nesporazum prekinut u osmoj rundi zbog lakse povrede arkade...

A kumovi? Pa boze moj...

Da je Marsal na snazi, mozda bi odredio da ih bude osam, ali ovako, cak ni kod nas ih ne moze biti vise od dvojice...

Zato je neophodno da to budu bas "Ona Dvojica".

Ostali ce shvatiti...

Kucan, recimo, on je maskota razumevanja...

Vec je pitao telefonom da li svirci primaju i "tolare". U dobro obavestenim krugovima suska se da grupa "Pepeu in kri" priprema spektakularnu pop-verziju evergrina "Slava, slava, slava Srbinu"...

Kao sto su vec znali na sletovima, tad i tad...

Alija je pitao da li moze da povede onog starijeg gospodina koji ga je poljubio u ruku, povodom reizbora, a pred milionima TV-gledalaca?

Da malo nervira druge Lidere...

Svi oni, kaze, imaju svoje klijente koji ih ljube tu i tamo, po raznim delovima tela, ali ne bas tako javno...

Ma, dabome, neka dodje i taj Zvalija sa Alijom. Bice i teletine, pitaju se valjda i "mladini" sta je na meniju...

Momo i Milo su vec poceli pucnjavu, svracajuci po gradonacelnika Dubrovnika i druge konavske goppare. Nose poklone, kako cujem. Neki klavir, frapantno slican onom koji je gospodja Tereza Kesovija neoprezno ostavila u svom domu...

Njegos je zaustavljen u boljem vremenu. Ne verujem da bi mu hajduci iz ovog "Morskog vijenca" bili po volji...

Tupurkovski pita da li je obavezna majica sa dugackim rukavima, ili moze da se pojavi prirodno, poprecno-prugasto. Kiro Gligorov interesuje se samo da li je ulaz besplatan.

O izlazu ovog puta ni reci...

Eto. I posle su ziveli sretno...

Aha. Kad bi nam Spielberg rezirao zivot. Ali na nama se jos uvek uce majstori drugih zanrova...

No, kad vec rekoh "horor"...

Umesto post skriptuma, za strebera filozofskog fakulteta koji ce spremajuci se da doktorira na meni, prevrnuti i ovaj list: Poslednja nedelja novembra donela je nagradu maloj Marti Keler na festivalu u Berlinu, i Francuzima "Devis Kup", posle pedeset i devet godina.

Umro je Klaus Kinski, veciti negativac svetskog filma.

Nasi negativci se jos drze...

Majku mu...

Da nisu i oni veciti? " Cale je umro sam, ali tako se to, valjda, i umire...

Umro je tih i prepadnut, ali ni tu nije bilo pomoci.

Momci iz njegove generacije umirali su neciste savesti.

U vremenu u kom su ziveli imali su skromnu mogucnost da iznevere ili sebe, ili nekog drugog. . . "

("Ti posleratna druga", str. 275.)

-Dobro, jesi li ti s nama, ili si protiv nas?

Ne, Jovi Cvorku, majstoru na tehnickom pregledu vozila, inace mom saigracu iz podmlatka lokalnog "Zeljeznicara", nikako se nije dopalo sto sam u novinama izjavio da je Vlade Divac vazniji Srbin od Sindjelica.

A video sam da mu nesto nije po volji...

Prethodnih godina bi mi, uglavnom, samo lupio pecat, a ovog puta se tako zdusno dao u posao, silazio u kanal, svetlio nekim spravicama i ljuljao amortizere, da sam vec hteo da se predam i priznam mu za bunker sa pedeset kila heroina i dva "kalasnjikova" ispod zadnjeg sedista.

Srecom, bio mu je povredjen samo nacionalni ponos.

Nista ozbiljno, znaci...

Pokusao sam da objasnim tu svoju teoriju o svetskoj afirmaciji domovine, o pocasnim ambasadorima, o izvesnim, golim okom jedva приметnim razlikama izmedju cetnaestog i dvadesetog veka...

Pokusao sam, kazem, ali nije islo...

Na kraju krajeva, Jova Cvorak je igrao desnog beka, a desni bek je na Darwinovoj lestvici odmah do golmana, koliko se secam...

-Nemas ti pojma o istoriji, debeli moj - odobrovoljio se nekako na kraju

-Nemas ti veze s nasom prosloscu...

Nemam, priznajem...

A sve manje imam veze i sa nasom sadasnjoscu.

Organizacija zvana: "Svet ce jednom saznati istinu", ukinula nam je veze sa inostranstvom i eventualnim inozemstvom. I sliku i ton...

Uostalom, sta i ima koga da zovemo?

Ako se nesto bas i desi, majstori ce nas o tomevec obavestiti u svojim objektivnim informativnim emisijama.

Tajna je u konfiguraciji terena...

Iz Okucana i Lipika slika nikako da se probije, a iz obliznjeg Tokija-prenos kao na dlanu...

Doduse, tvrde strucnjaci za veze, stadion u Tokiju je vise na ovu stranu, prema Batajnici, a i noc je bila mirna, bez vetra, nisu se ljuljale antene.

Inace, videli bi mi njih...

Ovako, videli su oni "nas"...

Da, videli su mocnu "Crvenu Zvezdu", igracki nesto slabiju, i etnicki nesto cistiju nego prosle sezone, ali pravu, veliku, kako pobeđuje "Kolo-kolo", i samouvereno uzima i "Interkontinentalni kup"; kao prvi i poslednji jugoslovenski klub kome je i to uspelo.

U stara dobra vremena Jova Cvorak i ja bi rekonstruisali taj mec kao

. sahovsku partiju, potez po potez, ali sad je moje pominjanje utakmice izazvalo samo setan osmeh na licu desnog beka koji nije uzimao zive zarobljenike.

-Jesi'l video Deju Savicevica, molim te? Rekli mu da je to "Kolo-Kolo", pa on kao u pravom kolu. Malo se izigrao, zveknuo onog u celo, pa kuci. A ja cekao celu noc da ga gledam...

Kazem mu da veliki igraci uvek rade "na kasicicu". Takav je i Deja zvani "Tango". Jedan napred, dva nazad. Jednu briljira, dve ne igra...

Srecom fudbal se ne igra u pojedinačnoj konkurenciji, pa tu ima jos nekih momaka, koje sad vec poznaje citav beli svet.

Dobro, skoro citav...

Komentator "TVS" jos ima nekih problema, ali za to je kriv onaj glupi propis UEFA da svi igraci u timu moraju nositi iste majice.

Koliko bi ih lakse razlikovao da su, recimo, neki u kariranim cicanim kosuljama, neki u bermudama na cvetice, neki sa strikanim kopicama sa gombom...

Onda se sigurno ne bi desavalo da Martinez pravi faulove iako je zamenjen pre pola sata, i da Janjez za dlaku zakasni na centarsut koji je sam sebi uputio.

Dobro, to su vec finese...

A Jova Cvorak stavlja naocare da procita broj sasije. Ostario je unapred, sad je miran sledecih deset godina...

Dovraga, igrali smo u istom podmlatku, kao sto rekoh...

Uzdahnuo sam duboko, ali nadam se da je pomislio da je to zbog iskljucenja Deje Savicevica...

-Ako, Jovo moj, tu su braca Jugovici, kad zatreba. Mada ovim Cilcima nije trebalo devet Jugovica iz narodne pesme. Dosta im je bio i jedan jedini...

To se ja malo vadim za izjavu o Sindjelicu, ali samo jos vise rastuzujem

Cvorka.

Ocigledno da ga prezime vrednog malog "veziste" podseca na jos nesto.

Jugovici...

Prica mi o zastavi koju su igraci poneli, a oci mu pune. Bas mu je drago

(guta knedlu), sto su dva Makedonca, Najdus i Pancev, primili one pehare u ime kluba.

-Eto ti, tamburas. Vidis sad sta je "Zvezda"...

Vidim...

A vidim i sta je Velikosrbini...

Breca se na mene sto sam potcenio Vojvodu Stevana, a pet minuta kasnije pada u sevdah zbog parceta trobojne krpare koja vise nikom nije vazna...

Eh, Srbi, Srbi...

Nikad od vas nece biti moderan Mali Veliki Narod, kad ne znate da mrzite kao sav kulturni svet...

-Jesi li ti s nama ili si protiv nas?

Zamena za otrcano "biti ili ne biti", u nasoj verziji tragedije.

Sekspir adaptiran od Seksa u jednom delu zemlje, i prilagodjen izvodenju uz gusle, u ovom drugom delu...

Steta sto zbog "Dubrovackih zimskih", verovatno vise necemo na "Dubrovacke letnje igre".

Komedijasi i pajaci odavno nisu rodili kao ove godine...

-S nama si ili protiv nas?

Zar je svet zaista podeljen samo na te dve grupe.

Ne postoji li slucajno i neka treca opcija?

Samo pitam...

A i mene pitaju. Malo-malo, pa me okrenu. Pocelo je jos pred "jogurt revoluciju", kad je izvesni inzenjer nocima dahtao u slusalicu.

-Sa nama si ili protiv nas? Objavicemo u pristinskom "Jedinstvu"...

Kasnije je izgleda nabavio i "Vujakliju", jer se u njegovim pretnjama pojavila i rec "decidirano", onda ga dugo nije bilo, i vec sam se ponadao da sam ga prelezao...

Ali ponovo je nasao sebe ove septicke jeseni...

I ponovo je nasao mene...

-Pravim priredbu za izbeglice? S nama si ili...? Nemoj da te stavimo u novine. . .

O, nemojte me stavljati u novine. Stavicu se sam u novine. I evo kako stvari stoje:

Sa nama sam kad god vi niste mi...

Gramaticka zackoljica, nista licno...

Ima ljudi koji nikad ne mogu zajedno u prvo lice mnoszine, i gotovo...

Ne mogu Izbeglice da delim po tome da li odlaze na Istok ili odlaze na

Zapad.

Ne mogu, jer Izbeglice nisu Izbeglice zato sto odlaze negde, nego zato sto odlaze od nekud.

Manastir tisine u koji su se moje pesme povukle izdaleka mozda podseca na gomilu peska u koju se glava tako lepo moze zavuci, ali ja ne mogu da pevam za Izbeglice na priredbama koje organizuju Oni Koji Proizvode Izbeglice. . .

Ne, gospodo, nikako nisam sa vama...

Ako to automatski znaci da sam "kontra", sta da radim?

Zao mi je, jer protiv vas nemam nista narocito.

Jedino, eto, sebe...

Inace, umesto post skriptuma, za cvikerasa koji desifruje pismo zvano cirilica, na ovom papirusu, kroz dva milenijuma: Pratis li, Coro?

Decembar je bas nasao kad da ode u minus na svom racunu...

Po Slavoniji vetar cunja po pustim sobama, prevrcuci retke rekvizite preostale posle snimanja filma "Velika pljacka stoleca - part 2"...

Za odlazak na prvenstvo sveta u Americi moracemo da se izborimo protiv

Sovjeta, Madjara, Grka i Islanda...

Lepa Brena uzela je i prezime Zivojinovic. Jahic-Zivojinovic. Pa sad, od viska glava ne boli, sto kazu paori...

Obecanje lokalnih politicara da cemo jednog dana biti kao Velika Britanija, polako se ostvaruje.

Da, da...

Sve vise i vise licimo na usamljeno ostrvo o koje sa svih strana pice veliki crni talasi... "E, Deso moj, da ti je ovo videti. Bog je rehabilitovan u nasim krajevima.

U zadnji cas. . .

("Tri posleratna druga", str. 7 73.) Sveti Nikola je. . .

Dojucerasnji antihristi, koji jos tajno uvezbavaju krstenje pred ogledalom, sad znacajno saraju po koljivu vrhom srebrne viljuskice, zalazuci se da se veronauka sto pre uvede u skole.

-Dosta smo, vala, i mi Srbi cutali...

Nego sta. . .

Svi su bili silom uvuceni u komunizam, u taj opijum za mase.

Navukli ih mangupi...

Citajuci intervju gospodina Brane Crncevica, jednog od najvećih Velikosrba, jednog takoreci "XXL" Srbina, saznajem da je njega urednik uclanio u Partiju. On za to nije ni znao...

Au, patka mu sarenog-..

Ja se godinama mangupisem kako nisam bio komunista, a mozda sam sve vreme bio sekretar opstinskog komiteta. Mozda je i mene neko upisao dok nisam pazio?

Uf, ne smem ni da pomislim...

Uglavnom, Sveti Nikola je izasao iz ilegale, i to je lepo. Bolji svetac nije nam se mogao dogoditi ovih dana. Majstor je, ako se ne varam, oficijelni zastitnik brodolomnika. . .

Pa, kad vec rekoh "brodolomnika", gospodin predsednik vlade je dao ostavku. . .

Svojevremeno se u kljucnom momentu iskrcao i sa autonomaske ladje.

Da nije to neki znak?

Hej, polako...

Nisam rekao "dobar znak", nego samo "znak". Nemojte mi imputirati. Ionako sam u "Politici ekspres" već kandidovan za državnog neprijatelja.

Nemamo ih valjda dosta, pa stavili i mene na listu čekanja.

Kakva država takav i neprijatelj, rekli bi neki, a ja ne bih rekao nista.

Lepo nemam reci...

Ne mogu da se naviknem. Novinara koji je otvorio sezonu lova na mene upoznao sam još kao jedrog djaka pesaka, koji me je tad, pre par godina, tek sisavši sa voza, uporno jurio po bezazlenoj estradnoj liniji, nastavljajući svoje aktivnosti iz literarne sekcije Kninske gimnazije.

A danas eto, taj momak drma li drma...

Subarom, manje-vise...

Ma, ja sam budala...

Terao me djavo da pominjem Obilice i Sindjelice, likove iz epskih narodnih pesama, zaboravivši da dzepni Zdanov i njegovi mentori razmisljaju u "desetercu", i da znaju napamet sve pesme iz tog ciklusa...

Hm...

Kako im je promakao "Pocetak bune na dahije"?

No, o tome vise u jednom od sledećih nastavaka, nadam se...

U medjuvremenu, Bozic zvoni planetom...

Vreme davanja, sirom sveta...

Sirom SVETA? Majku mu, znaci to onda ne vazi i za nas...

Naprotiv. Vreme davanja kod nas nije ni prestajalo. Samo sto se to ovde zove vreme uzimanja. Nijansa je u pitanju...

Tek, i gospodin predsednik vlade nam je za Bozic napokon nesto dao.

Svoju ostavku. . .

Pa sad, sta je tu je, poklonu se u zube ne gleda...

Vest da ce se formirati nova vlada stavila je vojvodjanske Crnogorce u stanje povisene gotovosti.

Posle Vujacica, Jokanovica i Sinise Mihajlovica, koji su iz "Vojvodine" presli u "Partizan" i "Zvezdu", jos neke vedete se

spremaju da u mini prelaznom roku predju iz Novog Sada u Beograd...

Da, to ce ostaviti silna upraznjena radna mesta najvisih funkcionera, urednika javnih glasila i direktora novinskih kuca...

Sprem'te se, sprem'te, nastavnici opstetehnickog i sefovi mesnih kancelarija iz okoline Vrbasa i Kule...

Pravi izazov za igrace iz malih klubova da se dokazu u novoj sredini...

I odlican slagvort da predjem na veliki klub, "Zvezdu", mog jedinog dzokera, kad treba pomenuti i neku pobjedu, za promenu...

Englezi su izracunali da su "crveno-beli" kratki za pet miliona dolara, zbog odluke da ne mogu igrati "kod kuca", koju je donela izvesna FIFA, zbog politike koju kod nas vode izvesne FIFE.

Uostalom, sta se mesaju ti Englezi? Momci iz "Zvezde" su ambasadori, a ambasadorima je mesto van zemlje.

Decacima su objasnili da igraju za slavu, sad samo jos treba da im objasne da igraju za tudju slavu, a ne za svoju...

Pet miliona zelebaca? Pih! Po zvanicnom kursu to i nije neka lova, a osim toga, ima stvari koje se ne mogu kupiti za novac.

Patriotizam? Ponos? Dostojanstvo?

Dobro de, i to, mada priznajem da sam prvenstveno mislio na kese za usisivac. I na curece grudi. I na "neonku" onu kratku, od sezdeset santimentara.

-Nemamo. To pravi Ljubljana... "Cedevita"?

-Nemamo. To pravi Zagreb...

Pa dobro...

Izmerite mi onda dva teretna vagona. Moze od ovih krupnijih, komsija...

Toga srecom ima. Vagone pravi "Gosa" iz Smederevske Palanke, ne moramo da se brinemo...

Eto...

Slovinci prave trikotazu i namestaj, Hrvati lekove i elektroniku, a Srbi prave pizdarije, gde god stignu...

Prosto nam prija ova izolacija, samo sto ja to ne umem da objasnim onako lepo kao gospodin Budimir Kosutic...

U svom iz-LACANJU nam je sve objasnio, samo nije precizirao da li secesionisti prave i mleko. Naime, nigde ga nema...

E, ovi volovi ce me jos naterati da kupim i kravu, kako je krenulo...
Ali nije sve tako crno.

Imamo mi i tamnije... "TV Dnevnik" me podseca na putovanja iz detinjstva. Kad ga gledam moram da sedim do prozora, inace mi je muka...

Ne mogu da se naviknem na onog sereta-voditelja, a cujem da je u "trendu". Visi po narodnjackim promocijama, citam u novinama.

Ma neka ga, nek visi...

Dobro je, dogod ne visi za noge s prozora svoje redakcije...

A ni to nije daleko...

Inace, u vestima je sve manje reci, a sve vise cifara...

Uz ranjene. I izbegle. 1 razmenjene...

Provuca se i neka proverena cifra, desi se. Zakaze tehnika...

Nemci su prekinuli saobracajne veze sa nama. Nadam se da to vazi i za njihow bombardersku carter liniju za Beograd?

Vojska izjavljuje da cuva balsamovanog Svetog Bona, zastitnika Vukovara, i da ce ga sa ostalim dragocenostima iz grobnice predati predstavnicima crkve.

Zastitnik Vukovara?

E, jes ga i zastitio, svaka mu cast...

I sve tako... "Dnevnik" ipak ima neko blagotvorno dejstvo. Zubari ga pustaju pacijentima u nedostatku anestetika...

Posle redovnog "dodatka" emisije, svi tako utrnu da im se komotno mogu vaditi i zivci i kutnjaci, cak i umnjaci retkima koji ih jos imaju u ovim bezumnjackim vremenima...

I gotovo. . .

Istina, nisam napisao bog zna sta, ali prethodna nedelja, konstituisana od sedam hladnih i bezlicnih, boljsevicko slicnih dana, nije bila neka, i ucinila je jedino dobro delo time sto je prosla...

Pokusavajuci da je skiciram, nisam nikako uspeo da izvedem nista bolje od jedne tanke, ravne i sive linije.

Kriza inspiracije? O, iskreno se nadam...

U protivnom, ispada da polako postajem rezistentan na ove idiotluke...

I mali post-skriptum za balkanologa koji se jednom domogne ovog zapisa, tragajuci za ogrlicom od prstiju, pudrijerom od lobanje, ili nekim drugim tragom nase kulture s kraja dvadesetog stoleca:

Sovjetski Savez se rasformirao radi hitnog formiranja novog Sovjetskog

Saveza. Kao kad gazda promeni ime kafani kad je zatvori sanitarni inspektor...

Prateci ono sto je ostalo od "Mesama", dosao sam do frapantnog podatka da ovde jos uvek nismo svi Narodnjaci...

Odrzana je premijera Spilbergovog fima "Kuka". Za koji mesec se i kod nas ocekuje premijera domaceg spektakla "Kuka & motika"...

Marka je oko stotke, "na crno"..

A nasi klinci se nadaju da ce za Novu godinu sve biti "na belo", i da ce

Deda Mraz svojim sankama probiti blokadu...

Nadam se da ste se ispucali, majmuni infantilni?

Sad lepo podelite stanove i "spomenice", a petarde i prskalice vratite decurliji...

Sram da vas bude... "E, "Crueni Djavoli", kud ce vam dusa? Napravili ste samoposlugu od ove zemlje...

("Tri posleratna druga", str. 787.) Uf, odvratno sam sanjao prole noci, ali to je bio samo moj redovni mesecni kosmar. . .

Rutinski sam gazio kroz lepljivu ljubicastu maglu, otresajuci razne zelenoide i frikove koji su me vukli sa svih strana, pokusavajuci da me sprece da stignem "ne znam gde", i da pronadjem "ne znam sta"...

Bljak? Pa jes'...

Ali naj "bljak" me je tek cekalo na kraju sna..

Budjenje...

Do nedavno su se ruzni sni završavali "happy-endom", trzanjem u sred noci, ili neznim drmusanjem od strane zabrinutog suspavaca, a sada se, kao sporedni putic, ujutro samo ukljuce u jedan magistralni kaos, iz kog nema budjenja...

Nocne more dodju mi kao opustanje, ovih dana. Dnevne more su ono sto me otkiva. . .

Glup osecaj...

Frojd bi ga sigurno vrlo lako i nepogresivo definisao, ali nekvalifikovano lice kao ja morace se poslužiti primerom da bi ga opisalo.

Znaci...

Osecam se, otprilike, kao sasvim solidan vozac, koji mora da pristane da ga vozi neko ko nema pojma...

Kao da sam neko ko je morao da udje u jedini autobus, na jedinoj liniji, i ko otkriva, kad se masina dobro zaukala, da je za volanom, recimo, dalji rođak famoznih Krstica iz "Ko to tamo peva?", secate se tog filma?

I majstor me voza li voza...

Bez ruku. Bez kocnica. Vezanih ociju, sto mu je uza specijalnost, uostalom.

A usnama sve pravi ono: Brrrm-brrrrrrrrrm!

Na koga mi lici? Pa, sta ja znam...

To je dnevna mora, rekao sam, sve je vrlo konfuzno i razmazano, pa ni ta personifikacija moga vozaca apokalipse nema neku definisanu facu.

A kako ste mogli i da posmislite da sam to i mogao da pomislim?

ON, na kraju krajeva, sa onim strogim kontrolorskim pogledom, vise vuce na konduktera nego na sofera.

Ma, nije mi bilo ni na kraj pameti...

No, kad smo vec kod kraja pameti, polako postajem ovisnik o prenosima iz skupstine. . .

Ono spadalo, ponavljac sa cvikerima iz trece klupe, vidno je osvezio redove bezlicnih odlikasa i djaka-putnika iz prigradskih naselja. Brz, duhovit, drzak, para bi vredeo kao opozicija u nekoj pravoj skupstini.

Priznajem da bi moje simpatije mozda bile na njegovoj strani, da zivi negde u Juznoj Americi. Ili da ja zivim negde u Juznoj Americi...

Ovako, izbliza, njegov parfem marke "Barut & Tamjan", ipak me primorava da se odmaknem na bezbednu distancu.

Drz'te tog Vojvodu sto dalje od moje Vojvodine...

Ma ko me sta i pita? Ja sam ionako samo mali zguzvani prazni papiric u onoj velikoj glasackoj kutiji...

Ali ipak se nesto pomera...

Novi talas prekvalifikovanih marksista, izbeglica iz osrednjosti, pomera se prema Dedinju...

Krajnji je cas da se malo adaptira "BRAVARli Hills"...

Neki su urgirali da se preore "Kuca cveca", valjda da bi na toj lokaciji Princ

Tame sa druge strane Dedinja izgradio vikendicu.

Vilenjak bi onda mozda nekad i izasao iz svoje vile...

Kazu da se ne pojavljuje u javnosti iz bezbedonosnih razloga. Bas je covjek maler...

Devedeset odsto biraca glasalo je za njega, ali bas onih preostalih deset posto vreba sa svih strana...

Zato retko mrda s brda...

Olaksace stvar kad se svi ovi njegovi mutanti dosele na Dedinje. Eh, predratne burzujske stipse su bas mogle da izgrade koju vilu vise...

Ne bi sad socijalisti morali da se stiskaju, i da stanove, krvavo otkupljene po sedam maraka kvadrat, budzasto prodaju po nekim Novim Sadovima i raznoraznim Pirotima, ne bi li u Beogradu skucili malo krova nad glavom.

Brzo, Rdeci, dok i to ne sruse Nemci. Samo sto nas nisu napali...

Nase PARANOJNE formacije saznaju iz pouzdanih izvora da su pad zida u Berlinu, rastur Sovjetskog Saveza, i operacija "Pustinjska Oluja", samo pripreme za agresiju na nas.

U pitanju je, sudeci po umesanima, jedna germansko-romansko-sloven-sko-siptarsko-katolicko-americko-islamsko-hrvatsko-boljsevicko-slove-35 nacko-budisticka zavera protiv nas, a iza svega, naravno, stoje masoni, i izdajnici srpskog naroda i lazni mirotvorci iz redova intelektualaca i opozicije...

O ratovanju znamo sve, nismo mi slucajno zemlja sa najvise boraca po glavi stanovnika, ali u medjuvremenu je taktika malo napredovala...

Sad nekog mozes poraziti i bez bajoneta, rovova i slema, ali to nije lako objasniti momcima koji za vrhunac strategije jos uvek smatraju opsadu Beca, bese li ono I 509?

Opkoli grad, dok im ne nestane hrane i vode...

Jos ako padne kugica, ili neka slicna zaraza, veselju nikad kraja...

Na kojoj godini vojne akademije se to uci, da mi je znati?

A propos, voditelj nedeljnog dnevnika je otpoceo emisiju izjavom da je

JNA svoj praznik proslavila radno.

Polozeni su i venci, za onaj i ovaj rat, i avans-venac, za period do sledeceg praznika.

To je nama nasa borba dala...

Bas joj fala...

Za to vreme drug Jastrebov, ambasador-privatnik, obilazi na svoju ruku sve ono sto zvanicnici obilaze u sirokom luku...

Njegove recenice tipa: "Sutra ce kisa,majku mu", i "Izvinite, koliko je sati?" opoziciona i poziciona glasila izvlace za naslove po prvim stranicama.

Da ne bude opet zabune, tovaris Jastrebov je "iskreni i veliki prijatelj", a ova zemlja je deficitarna sa prijateljima, treba ga cuvati kao poslednju kanister benzina, ali nasi teatralni i nespretni Muziki su od njega napravili pravog pravcatog Revizora.

Istina, sa dvesto miliona saveznika moglo bi se sasvim lepo ziveti do prvog, ali bojim se da Rusi trenutno imaju malo vaznijeg i pametnijeg posla...

Ovog puta cemo kanda morati da se vadimo na principu "Sam svoj majstor". Nema nam druge...

Uostalom, sta taj Svet hoce?

Ako im se ne svidja, mogu da idu. Ima jos devet planeta samo u ovom sistemu, siroko im polje...

Uvek smo bili najjaci kad nam je najteze, a uvek nam je najteze...

Hm, da probamo jednom kakvi smo kad nam nije najteze?

Da li to prave majmune od nas, ili nam samo poturaju ogledalca?

Zar je moguće da ovde niko nikad ne pretpostavlja?

Ne, deco,necemo igrati u Svedskoj.I uzalud gradimo onu lepu halu za svetsko prvenstvo u kosarci.I u kupu sampiona verovatnije ce zaigrati neka hrvatska paranogometna formacija nego recimo "Partizan", sledece godine.

Kod tih tipova nema "Hej,burazeru...", i "Puj-pike, ne vazi"...

Mozda su zaista fasisti i teske pederbine, ali su nas uhvatili u masinu, nema tu sta. . .

Tek, umesto post-skriptuma, za mog unuka Djordja kog ce baka jednom i pomocu ovog isecka iz novina pokusati da ubedi da je deda bio njuska saveznog znacaja:

Poslednji dani decembra 91. skripe nam pod zubima...

Posle ko zna koliko godina, neke komsije nece cestitati Bozic svom susedu pored...

U Vukovaru je bolnica osposobljena. Za sledece odbrane, zlu ne trebalo.

Posle pritisaka od svih i svakog, ostavku je dao i gospodin Ante Markovic, poslednji Gospodin koji je dao ostavku.

Sad slede sve sami Drugovi...

Bozic. . .

Sretan ti hiljadu devetsto devedeseti rođendan, Sine Boziji. Dobro se drzis za svoje godine...

Vetar je hvatao zalet kroz Veliki Tihi Rit. Trebace dobro dunuti za tolike svecice...

("Tri posleratna druga", str. 268.) Bozic me uvek rastuzi, ali nije ni cudo...

Kako starim, rastuze me sve cesce i neki bezimeni, civilni dani, a da nece

Badnji Dan. . .

Razvali me...

Zamagli mi dahom oba oka, kao dva okna, na dva prozora, a na dve kuce, i u dva sokaka, pa sve to u jednom Novom Sadu, porculanskom i lecederskom, kakvog odavno nema vise...

Lepa pedigirana varos, naslonjena na obalu Dunava kao stara razglednica, kao kulisa koja je mirisala na stofove i kozu, na stamparsku boju i vanil-krancle, potonula je nepovratno, kao Atlantida, pritisnuta Velikom

Narodnjackom Najezdom, kao velikim modrim talasom...

Deveta ofanziva? Pa sta ja znam...

Putnici iz Vlaka Bez Voznog Reda pomerali su se vagon po vagon napred, dok se na kraju nisu svi nagurali u lokomotivu...

Ko li se sad uci za masinovodju?

Nesto mi se oduzio ovaj poslednji tunel...

Ali, ne bih opet o mraku. Svetlo dve mocne sijalice od po "cetrdeset sveca" koje su ocrtavale konture ona dva bozicna prozora, mami me kao glupu plisanu leptiricu...

Jedan od njih, onaj u ulici Lukijana Musickog, bio je ofarban masnom braon bojom, i doteran ispranom cipkanom "vitrazicom", preko koje su se mogli videti gobleni na suprotnom zidu, i dunje naslagane na sifonjeru.

Kroz zavesu se dalo zaviriti u uski sobicak u kom je moja baba Ilona slagala smokve i rumba-kocke, i pazljivo vadila cioda iz prugaste cicane pizame, kakvu sam redovno dobijao na poklon.

Drugi prozor, u ulici Jovana Cvijica, imao je komplikovanu roletnu od letvica i kanapa, koja doduse nikad nije funkcionisala, ali nam je komsiluk ipak pomalo zavideo na njoj.

Da se neko usudio da dune u mraz na staklu, i gvirne preko velikog stolnjaka od damasta, na cijoj se sredini vaznirala sveca u srebrnom ciraku, mozda bi video mog deda Djoku Balasa, u prugastom svecarskom odelu, kako baca oraje u sva cetiri kraja sobe, u ime oca, i sina, i svjatoga duha.

Amin...

Da, u mom detinjstvu su bila dva Bozica, ali jos uvek mislim da je Bog samo jedan...

Ako nije, onda smo stvarno u sosu...

Ako priznamo da se tu radi o dva boga, onda moramo priznati i sve ostale bogove.

E, a medju tim kandidatima vec ima i nekih koji mi se nikako ne dopadaju...

Praznik je, uglavnom...

Zvanicno proglasen neradni dan...

Nova vlada ce valjda povuci i neki riskantni potez, pa proglasiti i koji radni dan, vec jednom...

Mislim, kad svi obave svoje...

Cim svi promenu stare pare za nove, pa nove za marke kod Siptara, pa marke u banci, za dinare, i otkupe tastine trosobne stanove budzasta. "Za tepsiju ribe", kako se ponekad kaze...

O, riba je kurentna roba, posle dugo vremena.

Ove godine je svaki som imao sarana na stolu, sestog januara uvece...

A nama se opet niko nije obratio, sirocicima...

Obratio se Papa, svojim vernicima, pa gospoda Bus, Jeljcin, gospodin Tudjman, svi redom...

A nas Knjaz opet propusta visinu...

Prodje nova godina, prodje i Bozic, ali bice valjda jos pogodnih prilika.

Eto, ni prvi april nije daleko...

Pricam napamet, prepostavljam to za april, jer jos nemam novi kalendar.

Tja, otkad vojni odsek cepa karte na izlazu, moji prijatelji knjizari ne putuju nesto, pa smo upuceni da nove kalendare potrazimo u novinama, a tu je izbor stvarno sirok i lucidan.

Lomim se izmedju Svetog Save i Cece Velickovic, ubi me dilema. Kako se samo nisu setili da naprave jedan na kom su zajedno, Ceca do sveca, pa mir u kuci...

I tako, stari kalendar jos visi...

Mozda bi i taj mogao da se prepravi?

Secam se, kad smo ga nedavno okacili, sa puno poverenja u njega, bio je lep, nevin, sa par zaokruzenih decijih rodjendana, i mirisom proleca i leta koji dolaze, a vidi ga samo sad...

Sav nacickan nekim ruznim, neocekivanim danima, kao ono odelo, kad se kroji, silnim pribadacama i koncicima...

Januar Spegelj. April Sest Jahaca YU-Apokalipse. Maj Borovo Selo.

Juni

Slovenija. Oktobar Dubrovnik. Novembar Vukovar...

A na kraju Bartolomejska Novogodisnja Noc...

Narodnjaci su najzad docekali republiku u kojoj ih je devedeset i pet posto.

Ako ih ne mozes pobediti, pridruzi im se, kaze jedna izreka.

Ma evo me, samo sto nisam...

Tacno u ponoc Tozovac Nacionale je okinuo na prvom programu "TVS", a istog sekunda su mu zestoko uzvratili sa svih balkona i iz svih dvorista.

Igrale se delije.

Vatrom, cini mi se...

Ko to kaze, ko to laze, Srbija je mala?

Ja to kazem, ja to lazem. Nikad nije bila manja nego sto je sad...

Ipak, sunce je sledeceg jutra provirilo iza oblaka, na svoju odgovornost...

Uz kuce su se sunjali pripadnici Odreda Senki, sa cegerima u rukama.

One Koje Prave Uspomene, necije mame, verovatno, a necije supruge, sasvim sigurno, krenule su tragom svezeg hleba, vec prvog

januara, kao sto su pred docek nasle i rizling, sareni papir za poklone, i skijasko odelo za "Barbiku", sve tegleci curku koja nije masna u jednoj, a veliku pomahnitalu jelku u drugoj ruci.

One teraju svet napred, kao vreteno...

Pomeraju napred cak i ovu nasu zemlju na kojoj misteriozne strane sile izgleda isprobavaju rikverc na Vremeplovu, kao sto su recimo Ameri u Vijetnamu testirali gasove od kojih se dobijaju gasovi...

Po mitologiji, cetiri velika slona nose svet na svojim ledjima...

Po meni, to zene vrte svet na kaziprstu, kao veliku kosarkasku loptu...

Ne znam da li Deda Mraz postoji, ali ako postoji, bilo bi mu jako neprijatno kad bi ga podvrgli "seksi-kontroli", kao ono na olimpijadi...

Imam utisak da je Deda Mraz sasvim zgodna macka ispod onih krpa i lazne brade. Kad ce se neko setiti da pusti da se ONE oko svega dogovore?

Ma, sta ja to pricam...

Ostalo je jos dovoljno "muskih" koji nisu bili ni ministri, ni poslanici ni predsednici necega...

Dakle...

Umesto post-skriptuma, za besposlenog kustosa lokalnog muzeja, koji ce jednog buduceg dana sricati ovaj pergament iz poslednje dekade davnog dvadesetog veka:

Devedeset i druga pocela je primanjem Slovenije u svetsku skijasku federaciju.

Mi nasankani jos nismo podneli zahtev... Iako joj tek za nedelju dana istice rok trajanja, koji je Evropa odredila,

Jugoslavija vec deluje pomalo ukvareno..

Vesti na "Televiziji Srbije" okrenule su drugi list. Sad se zalazu za mir...

Hm, dok su nam prali mozak i nije bilo tako lose...

No, sad su, kanda, ukljucili i centrifugu... "I svi su se malo odmakli od najvece republike u nasoj republici..."

-Eh, ovaj je stvorio Srbiji vise neprijatelja nego Gavrilo Princip kad je koknuo onog Ferdinanda...

("Trc posleratna druga", str.187.) Kad je nedavno gospodin Stipe Mesic u Hrvatskom Saboru izgovorio ono "Obavio sam svoj zadatak, Jugoslavija vise ne postoji", i tako razalovao nas sest procenata

Jugoslovena, koliko nas je zivelo u Jugoslaviji, zapitao sam se otkud mu tolika doza napaljenja protiv Srba...

A onda sam u stampi pronasao podatak da je gospodja punica Srпкиnja.

I eto ti ga sad. Dobar razlog za rat do istrebljenja...

Da se ne radi o nekoj "zutoj" stampi?

Naravno da se radi. Epidemija infektivne zutice hara po kioscima i novine u nekoj drugoj boji mesecima ne izlaze...

Sta jos pise?

Pa, ekonomske sankcije koje su se odnosile jos jedino na Srbiju i Crnu

Goru, skinute su i sa Crne Gore.

Na koga li onda to oni ciljaju?

Pocelo je sa Siptarima, ali na njih smo oduvek sumnjali. Oni su u istoriji uvek bili okupatorsko oruzje protiv nas. Onda su na red dosli Slovenci, kuckini sinovi. To im je hvala sto smo ih prihvatili i hranili cetrdeset prve--druge...

Hrvati? Tja, genocidni narod, samo su povukli za sobom sve koji su nas oduvek mrzeli. Austrijance, zeljne revansa za Cer i Kolubaru, i Italijane, zeljne ostrva, Istre i Dalmacije...

O Muslimanima da ne pricam. Ko ce kome ako nece svoj svome. A to su sve poturceni "nasi"..

Pa Svabure? Ujedinili su se samo da bi nas po treci put napali.

Francuzi su nas izdali. Englezi prodali. Ameri ne zele da znaju istinu o nama...

I Rusi su se konacno pokazali u pravom svetlu...

Evropska zajednica nas provocira preko svojih lazni mirotvoraca.

Eto, poceli su svojim helikopterima otvoreno da nasrcu na nase projekte...

Sad su protiv nas i ovi Srbi iz Krajine. Pih, sacica zavedenih...

Treba smiriti te buntovnike kad vec HDZ nije znao...

A ja? Pa ni ja nisam bolji, cim ovo pisem, djubre jedno autonomasko.

Samo kad nam padnem saka, mi smo bar oduvek znali sa takvima...

Nazdravlje...

Svi smo protiv nas...

Jos samo da na kraju Knjaz izadje pred javnost i izgovori istorijsku recenicu:

-Obavio sam svoj zadatak. Srbija vise ne postoji...

Zvuci potpuno besmisleno? Znaci sasvim realno u ovim uslovima...

Ma, salim se ja...

Ovo je kao neka satira, i ako je zazvucalo drugacije, to je samo zato sto nisam pravi pisac, pa ne umem sve to lepo da nacifram. Ja sam jedna obicna estradna zvezda bez trenutnog zaposlenja...

Pravi pisci dele medjusobno nagrade ovih dana, a meni je zapala samo popularnost, sta da radim...

Da se menjamo?

Eh, roman prvenac doziveo mi je fijasko prethodnih meseci: Kupuje se i cita u velikim kolicinama...

Fuj, komercijalno...

Srecom, niko me ne uzima za ozbiljno, i najgora kritika koju sam do sada dobio je da je moja knjiga u vrhu prodaje samo zato sto sam je JA napisao...

Ajde? A Tolstojeve su se valjda prodavale zato sto je u njima bio kupon za nagradnu igru, a ne zato sto ih je ON pisao?

Ops! Izvinjavam se...

Nespretno sam se uporedio sa velikim klasikom, a stvarno nemam tih pretenzija.

Jasno mi je da nisam dorastao ni lokalnim zlookim misevima, a kamoli jednom pravom pravcatom Lavu...

Ovde je r>ajveca cast kad pisca nazovu "Novi Njegos". Nisam ja tome dorastao.

U ovim vremenima jedva postizem i da ostanem Stari Djole, a kamoli onako nesto...

Jednostavno, imao sam sreću da se nekako nadjem sa svojom publikom, pa uz "dela" ne moram da prilazem uputstvo za upotrebu. Sve je amaterski jasno...

Naravno, ne bas svima...

Neki dan sam vozio bicikl kejom koji nekim cudom jos nosi ime Mose Pijade. Periferno je, verovatno zato jos nisu stigli da ga prekrste...

Bajs mi je, uglavnom, petobrzinac, opako sibam, hvatao me radar vec par puta, ali su me tri penzionera ipak pretekla.

Drugovi se opustaju, pa setaju kraj reke lakih cetrdeset na sat...

Odao ih "strojevi korak", profesionalna deformacija, vazan elemenat za "stici i uteci", kako kaze narodna pesma.

Sa akcentom na "uteci", u poslednje vreme...

Mirno!

Culi su kako na koncertu imitiram Predsednika. I pricam kojekakve gluposti. Bio sam im mnogo simpaticniji ranije, kazu. Bolje ce mi biti da cutim i pjevam. Nisane obrvama. I da ne zaboravim cetrdeset i prvu. Nikada...

Ostav, stare staresine. Zastaresine, takoreci. Nemojte me plasiti. Ja sam model fabricki uplasen, nema potrebe...

Okrecu se nalevo krug, i prase dalje u izmaglicu, varnici od njihovih blokeja, tutnje kao laka dostavna vozila. Pred njima bake u panici uzimaju unuke u narucje, a klinci se bacaju na svoje koker-spanijeje, da ih zastite...

Zaledio sam se, nisam stigao ni da im odgovorim. Imam blokadu, takozvani "kaplarski sindrom", jos od regrutacije sezdeset i osme.

Eto, i ja mu ipak dodjem nekakav "sezdesetosmas"...

Culi su da im imitiram Predsednika?

Pa jeste, ponekad, i lepo mi je vratio...

Svi koji ga imitiraju dobili su visoka mesta u vladi i u privredi, jedino sam ja jos na "birou" ..

No, to je ionako bajato, stari neki snimak. Zaboravio sam kad sam radio poslednje koncerte, od ekipe smo na licu mesta jedino Caki i ja. Kako onda da "cutim i pjevam"?

Caki bi, doduse mogao da svira beges i lupa daire, a ja da igram kao mecka, ispunjavam neke uslove...

I marketing se pobrinuo da nam gde god budemo gostovali skandiraju "Cigani!Cigani!", o "Gipsy look" je trenutno fora, ali cu ipak jos malo razmotriti tu soluciju.

A sto se tice zaboravljanja proslog rata, pa sad...

Zrtva sam zablude da neceg moras da se secas da bi mogao da ga zaboravis. . .

Da li je podatak da sam rodjen pedeset i neke ikakvo opravdanje, i da li mogu da se secam ovog rata, za prvu pomoc, dok malo ne prekopam po prethodnim reinkarnacijama?

Ko je rekao "Na mestu voljno!"?

Odmarsirali su ne ostavljajući mi daljnje instrukcije, more ih teske brige, znam...

Zalomilo im se da sluzbuju bas izmedju dve spomenice, kao da ih je neko uvracao.

Sem toga, blizi se juli, a nikako da se smiri tamo oko Kupara. Tamo su odmaralista nase nebeske armije. Eh, kakva su vremena dosla, jos ce na kraju morati i da se placa za letovanje...

I nisu mi dozvolili da se obratim...

A i ja se, kako rekoh, lako prepadnem, sav sam smotan...

Nekad me pandur pogleda malo stroze, kad se ne "vezem", ili carinik podigne level glasa iznad normale, pa se istraumiram, treba mi nedelju dana psihoterapije da dodjem sebi...

Kako li je tek nasim liderima koji su robijali po desetak godina?

U vestima se, neki dan, u tri izvestaja stislo stotinak godina robije, na najvisem nivou...

Onda se cudimo sto ovaj trazi Srbiju do Karlobaga, onaj Hrvatsku do Zemuna, onaj Bosnu do Skoplja...

Nasedeli se u malim sobicama "tri sa tri". Uzeleli se ljudi velikih prostora...

O boze, sve vise se osecam kao ovca, ali ne znam da li je to zaista samo zbog svih tih cobana koji nas vode...

Badava. Pokusavam da se ne bavim politikom, ali se ona bavi mnome.

Sve jace i jace...

I tako, post-skriptum za primenjenog citaoca koji jednog dana u kljucnom momentu skine ovo parce hartije sa eksera, u izvesnoj drvenoj prostoriji na kraj basce, sa izrezanim srcetom na vratima: Druga nedelja prvog meseca ostace zapamcena po tome sto je general Kadijevic ostvario san mnogih momaka iz moje generacije. Uspeo je da "eskivira" vojsku. . .

Predsednik UEFA-e, gospodin Johanson, nagovestio je da Jugoslavija nece igrati na prvenstvu Evrope, i time pokazao da nije od takozvanih Postenih Svedjana. . .

Cinjenica da se Plavim Slemovima obezbedjuje hrana, smestaj i gorivo, zagolicala je par miliona kandidata iz nase zemlje da napuste drzavu sluzbu i prijave se u "plavce"...

Da, namera gospodina Kostica da nas ucini prvom makrobiotickom : drzavom na svetu, jos ce se i ostvariti.

Zbogom, zimski praznici, prasici i curke.

Daj da sad malo zasladimo tim famoznim "korijenjem"... "Tako sam, na poledjini nocnog snimka Amsterdama, nasao poruku da sve holandjanke vole "rari-rari", i da sam budala sto ne sednem u voz i dodjem "tamo gde cvetaju lale".

Ostao sam ovde, gde venu Lale.

U Vojvodini..."

("Tri posleratna duga", str. 57.) Da, opet sam gledao politicku emisiju na "TVNS"...

Sta mu dodje to "TVNS"?

Televizija Niksic-Sjeverni, pretpostavljam?

Zacrtava li se to novo ime za Novi Sad?

Nema veze...

Emisija, uglavnom,poucna. Gosti - gospodin Radoman Bozovic i gospodin Milo Djukanovic. Crkveni velikodostojnici opravdano odsutni (kitili su ucionicu za dan Svetog Save), a nekim cudom izostao je i akademik gospodin Beckovic. . .

Kad se zna da je urednik informativnog programa, gospodin Kekovic, na bolovanju, onda je sasvim jasno da je direktor televizije, gospodin Vucelic, morao da uskoci kao voditelj, da bi ta tradicionalna visecasovna manifestacija ostala etnicki cista.

Gospodin do gospodina. Ih,ko ce s nama?

Priznajem, ne mogu da se naviknem na to "gospodin" tek tako. Kad smo lane ono ukinuli Drugove, mnogi su preko noci postali Gospoda. I krivi i duzni.

To mu je bila kao neka amnestija...

Al' uklopice se oni lako. Sposobni su to momci. Ne bojim se ja za njih...

Bojim se ja za nas...

O, ne kazem to zbog pomenutog performensa. Cak i ne znam o cemu je ovog puta bilo reci...

Rekao sam da sam gledao doticnu emisiju, a ne i da sam je slusao. Ionako ne bih ukapirao. Kad pricaju sve sami doktori i magistri, onda tu jedan interpretator zabavnih melodija realno i nema sta da trazi.

Sta to pokusavam da kazem? Ma, nista. Sto bih ja imao koncepciju kad je niko vise nema?

Stvar je verovatno sasvim licne prirode...

Sve dok sam prozivao "Zle Dedake", osecao sam se mladim, ili bar mladjim...

Suocavanje sa ekranom, prosle srede, otkrilo mi je da je i moja generacija stasala za "Zle Dedake"...

Da, predsednik vlade i ja smo ista generacija...

Podignimo uvis cela?

Eh, to je bivsi slager. Novi hit zove se "Podignimo uvis brade".

Uskoro ce kamermani morati da vise na plafonu da bi uhvatili anfas Premijera...

Iz ove, prizemne perspektive, mogli su da slikaju jedino besprekorno nove djonove koji su se klatili u kadru.

O, svi komplimenti drugu soferu...

Taj izgleda ume da utera u skupstinu i da iskipuje pravo u veliku koznu fotelju. Ni korak po asfaltu...

E, moje "brze pruge"...

Na koji slepi kolosek je skrenut gospodin Zelenovic, sa svojim urednim grafikonima i zarezanim olovkama u boji?

Nova vlada bi morala korak dalje: "Spori avioni". To bi nam pomoglo.

Ovog leta ce cvetati "desantni turizam"...

Teoretski, mozemo jos samo na crnogorsko primorje, a posto ne smemo preko Bosne, Kosova i Sandzaka, spustacemo se padobranima, sa koferima u rukama vaucerom u zubima, i fluorescentnom trakom oko ruke, za identifikaciju, da nas ne obori nasa hrabra mornarica nasukana u Boki Kotorskoj.

Da, dole je vec prebukirano. Sta ce tek biti u spicu sezone?

Tja, mozda cemo na Turske obale? Knjaz se onomad uputio u Stambol, pred noge Velikog Vezira...

Eto ti ga sad...

Pre nekoliko godina kampanja je pocela bas sa Turcima, i slavljenjem poraza na Kosovu-polju, a danas su nam, izgleda, jos samo Turci ostali...

Da necemo zajedno na Bec? Jos jedna losa procena...

Sulejman Velicanstveni i družina ni sa pravim janjicarima nisu uspeli da pobede Evropu, a kamoli sa janjicarimaa koji se sami nude.

Eh da, lepo je Srbin biti...

Al tesko. . .

Cekaonice ambulanata prepune su preforsiranih Neo-Srba, koji do ove zime nisu imali pojma koliko se svetaca stislo izmedju Svetog Nikole i Svetog

Save. . .

Ma, nek se dize bar krvni pritisak. I to je nesto u ovim teskim vremenima.

Slozno napred u proslost...

Gospodje na Svetosavskom balu ushiceno su ulazile u objektiv "RTS", presretne sto smo se konacno vratili pedeset godina unazad.

Moje devojcice nisu imale nastave, proslog ponedeljka, zbog skolske i crkvene slave. . .

Njihov tata bio je skinut sa programa, za svoje dobro, jer je u jednoj pesmi, pre osam godina, slucajno na Badnje vece, otpevao problematicne stihove: "Usao sam na prstima...

Mati bese vec budna i brzo se PREKRSTILA"...

Jeste, vremena se menjaju...

Ali ljudi ostaju isti...

To i jeste ono sto me brine...

No, Dunav je jedan od retkih kolektiva u kojima i dalje sve tece po planu.

Modar je i siv, kako mu vec naidje, ali uvek je takav u zimu.

Mutan je Dunav, ne treba ga vise mutiti...

A opet, u mom gradu se ove zime puno pricalo o raciji 1942, i o hiljadu

ljudi koji su tih dana nestali pod ledom velike reke.

Nisu to stvari o kojima se prica tek tako...

Morao bih da prevrnem silne recnike tragajuci za nekoliko retkih reci koje bi to mogle da objasne. Ili bih morao da cutim. Da cutim jako, kao u svojim najboljim tisinama...

Da cutim kao svi oni koji su tad izgubili nekog, i koji svakog januara upale svecu na obali, ili poloze venac na talas koji im se ucini nezniji od drugih talasa...

Na kamenu ogradu keja sad su uklesana imena onih kojih vise nema...

Po novinskim stupcima klesu se imena onih kojih jos ima, i kojih je ovde bilo i pre nas, ako cemo posteno...

Neki su iskoristili priliku da belezeci mrtve, malo obeleze i zive, za svaki slucaj...

Zar nam je opet ponestalo neprijatelja?

Nemojte nas svadjati sa nasim komsija-Hunima. Nemojte se mesati u nase dugove. Pustite nas da se mrzimo na nas nacin, sve onako lagano pa na tenane. Jos cemo mi trebati jedni drugima.

Valjda ce se posle Knjaza i Potopa jos nekad sejati i znjeti po plpsnatoj i masnoj pogaci ove ravnice?

Znam da vam je dosadno, ali nastavite feljton o cetrdeset i jednom ubijenom vukovarskom detetu, to ce vas malo zabaviti. Organizujte potragu za tih osamdeset i dvoje nesavesnih roditelja, koji ni do danas nisu prijavili nestanak svojih malisana...

Raskrinkajte onu hrvatsku porodicu kod Knina, koja je perfidno izvrsila kolektivno samoubistvo pucajuci sebi u ledja, samo da bi na nas navukla gnev ostatka sveta.

Ma, ima posla preko glava...

Ne birajte cijih, gospodo iz "SS"-a...

Esesovci "Sedme Sile", da ne bude opet zabune...

I tako...

Umesto post skriptuma, za gladnog potomka koji ce u nedostatku kaloricnije hrane, napraviti ekoloski sendvic od ovih starih novina, nekog od sledecih proleca:

Stigli smo nekako i do februara. Na "rezervi"..

Monika je osvojila "Australian Open", a Obala Slonovace Kup Afrike u fudbalu...

Amerika se sprema da izabere novog predsednika. Legalno i na demokratski nacin.

Imitatori jedni...

No, kad sam vec kod kontinenata...

Prosede glave i mudre cele u Ujedinjenim Nacijama su sve zadubljenije i zadubljenije nagnute nad velikom kartom sveta, kao klinci nad kartonskom "puzzle"-slagalicom.

Hm, hm?

Kako li je ta jedna azijska "pucla" zalutala izmedju Atine, Rima i Beca ?

Ma, bez brige...

Potrajace oho-ho-hoj dok oni uspeju da rese tu zackoljicu...

Dotle, mi administrativno i dalje ostajemo u Evropi...

Pravite se da je sve u redu... "Ne damo Jugu..."

A nesto se i ne otimaju da je uzmu. To ti je kao sa starim "moskvicem".

Nikom ne treba ceo, ali svima trebaju delovi..."

("Tri posleratna druga", str-. 63.) Listaj goro cvjetaj cvece. Crna Gora IZ boja krece...

Niste gledali miting sa Cetinja? Cudi me da niste, pa Televizija Srbije mu je poklonila jedan od od onih takozvanih "Karl Luis" termina...

9,7 sekundi, u prevodu...

Ko je kriv tim momcima sto su opozicija?

Zasto se lepo nisu izjasnili za "MIR I IZVESNOST", kako li je vec pisalo na onim predizbornim plakatima "SPS"-a pre godinu i nesto?

Da, da, TEK godinu i nesto...

Daleko izbori, majku mu, a opet,svaki cas olimpijada. Nista ja tu vise ne razumem, moj burazere...

Uostalom, to je ionako samo grupica najekstremnijih. Traze odvajanje Crne Gore od svih preostalih jugoslovenskih republika, alijas, od te jedne jedine sto se jos zilavi.

Uf, jako su mi i originalni, moz' misliti...

Ma, sacica ekstremista...

Kao ona sacica oko Janse, secate se? Obesna studentska skautska organizacija, narkomani i homoseksualci jedni. Oni ce da se igraju finansijske policije oko vile naseg hrabrog admirala Mamule, dacemo mi njima...

I dali smo im. Sto jes' jes

Zrno po zrno pogaca, stranka po stranka lomaca...

Sacica po sacicu, pa ostalo jedva jos nas sacica...

Bojim se da ce ta sacica uskoro morati da uzme stvar u svoje sacice...

Pa, jedino jos to preostaje. Kombinacije sa prstima smo skoro sve ispucali. . .

Neki su dizali palac, kao imperatori, neki dva prsta u obliku slova "V",

(latinicom, ih, lako je tako), treci su gurali tri prsta u objektivu, a u poslednje vreme, kao dzoker, najvise se koristi varijanta sa ispruzenim srednjim prstom, i zgrcenim kaziprstom i domalim...

Da, sad preostaje jos jedino pesnica, bojim se. Nesto je naslucujem, kao grb na crnim dresovima marta, aprila, i ostalih meseci koji se vec uveliko zagrevaju pored aut-linije.

Ali, to i nije neka vest...

Na prvim stranicama objavljena je senzacija da ce vec pocetkom februara biti podeljene januarske penzije. Slucaj bez presedana u novijoj istoriji.

Penzosi, znaci, samo treba da ostave sesire pred vratima, postar ce ovih dana udeljivati milostinju za znoj, krv i suze...

Cap, sto maraka u dzep, pa posto je svet? A neki su vec poceli da sumnjaju u novu vladu, kud ce im dusa?

Istina, oni koji su ovih dana pokusali da dignu lovu iz banke, dobijali su obavestenje da novca trenutno nema. Da nije i lova slovenacka roba, daleko bilo?

Ma ne...

To je Premijer, ili Uspesni Administrator, kako ga promovisa nas dobri

Knjaz, oteo od bogatih i dao siromasima...

Robin Hud, Princ Lopova...

Jos da mi ga je videti u onim zelenim "hulahopkama", pa nek ide zivot.

Ili bi to trebale biti maskirne "hulahopke", zbog neposredne ratne opasnosti? Tja, djavo ce ga znati...

Gorepomenuti (misli se na djavola), ce ga znati i kad cemo ponovo moci da putujemo bez "ausvajsa" vojnog odseka. Ubi me nostalgija za mojom domovinom.

Kao Gradjanin Sveta sad sam se vec dobro uzeleo planete Zemlje...

I kad sam vec kod lokal-patriotizma...

Novi Sad, koji je do nedavno takodje bio svetski tip, proslavio je svoju godisnjicu prvog februara. Na taj dan, pre dvesto cetrdeset i

četiri godine, cini mi se, posebnom svečanom poveljom je proglašen slobodnim carskim gradom.

Cestitam, stari moj, iako su to neka Monarhisticka posla...

Od nasih zvanicnih vlasti Novi Sad jos nije dobio status grada, i to je svakako verodostojnije.

Valjda seljaci najbolje znaju sta je to grad...

Ali, ne bih o tome. Ispasce da ogovaram nasu varos, pa ce mi jos i gradonacelnik na kraju dobro odbrusiti.

Cospodin gradonacelnik je inace slucajno bas brusac. Visokokvalifikovani, dabome, ne tamo neki...

Pa sad...

U istorijatu koji nije bog zna kakav, jer moj grad je postojao TEK sezdesetak godina u vreme kad je Knjaz Milos poveo VEC drugi ustanak, bilo je i nekih novosadjana u Gradskoj Kuci. Jeste, stvarno, zalomilo se nekako...

E, da je i meni neka vezica ovde, pa da se ne zavlacim u kredenac, da mi vetar ne daje "atomska s leva", svaki put kad lupne po salukatrama.

Slali su mi uniformisana lica malo-malo, vec sam posumnjao da su me kandidovali za vodju sledeceg ustanka.

Da se nije od mene ocekivalo da koknem dva zandara, pa da POCNE? flokica Balasevic-Spanac? U, jebo te mis...

Opasno zvuci, ali dobice valjda neka ulica to ime i bez pucnjave. Ma, neka ulicica, ne marim. Sokaci sa imenima pesnika uvek su uski, krivi i nikakvi, sigurno ste приметили?

Steta, a bas ce glavne ulice i bulevari uskoro jos jednom menjati table na prvim kucama...

Ali, ne. Ipak ne. Jos jedno moje istorijsko "NE" gospodi vojnim referentima...

Bolje da dobijem uliculjak zauvek, nego bulevar ili srednju masinsku skolu na neko neodredjeno vreme.

Fala lepo...

Uostalom, od Ovih mi nikad nista nije ni trebalo. Napravicuja sebi drzavu, ako me jos samo malo budu jedili...

Welcome to the "floland"? Sto da ne?

Kad mi vrate svu zemlju koju su oduzeli Deda Balasu, i ako dobro prodam "spaceka", mogao bih dokupiti jos par jutara i konstituisati

sasvim solidnu monarhijicu za sve nas kojima je domovina ukinuta preko noci.

Onda moji prijatelji koji su pod stare dane otkrili da su Hrvati, Madjari,

Slovaci, Jevreji ili neki drugi model kog nema u cetnickim etnickim katalozima ne bi morali da pomisljaju na skoru selidbu odavde...

Svima bi Bata ponudio azil. Za male novce. Na veresiju, ako treba... Eh...

Blago onima koji mogu da odu u svoj "zavicaj". Tesko nama koji smo vec u svom "zavicaju". Sudbinski i definitivno...

Pra-pra-pra-Balasi dosli su ovde jako davno. To je vec zastarelo. I na geografskoj karti se covek umori dok predje Karpate, Moldaviju, prepliva

Dnjepar, prodje Harkov i Voronjez, iscedi Don iz kosulje i najzad dospe pred kapije ravnog grada Balasova...

Ma, ne pada mi na pamet...

Ostacu tu. Vezite mi zutu kapitensku traku oko ruke. Lenj sam da bezim...

Dotle, umesto post-skriptuma, za potomka koji ce dobiti za rodjendan kilu kukuruznog brasna, u fiseku od ovih novina: Teniska reprezentacija kratez-Jugoslavije jedina je koja nije osvojila ni set u odigranom kolu Dejvis Kupa...

Kako se blizi prolece, front se pomera ka jugu, na Kosovo...

Rokaj mandoljine...

Po legendi, uskoro ce medved proviriti iz pecine da vidi svoju senku.

Mislim, PRAVI medved...

Sto se Onog tice, on nikako da proviri...

Majstor se izgleda sad vec plasi i svoje rodjene senke... "Ne daj im da se samo tako izvuku..."

Fakturisi im sve ljigave pesmice koje si morao da ucis napamet, i sve tenkove i avione koje si morao da nacrtas.

Nek idu malo u boziju mater, i jedni i drugi, ali prvo im uzmi nadnice sto si navijao za Siptare i Slovence, za sve boksera i sulude skakace na smuckama zbog kojih si se radovao i tugovao misleci da su "tvoji"..."

("Tri posleratna druga", str. 64.) Jos jedna olimpijada...

Prva od mnogih koje ce pomoci da mladi sportasi drzavica Bivse Jugoslavije konacno osete svu velicinu besmrtnosti De Kubertenove zamisli: "Vazno je ucestvovati. . . "

O, to cete tek da vidite. Opet ce biti onih "vrlo dobrih cetrdeset i devetih mesta nasih takmicara"...

Nikad vise "Hej Sloveni", sampanjac na parketu i trener u bazenu na kraju utakmice...

Pa dobro. Nije to sad najvaznije. Ovo je vreme velikih promena. Vreme u kom se ostvaruju snovi od hiljadu godina i stanovi od tristo kvadrata...

Vreme nesportsko, u svakom slucaju... "Nasi" su, uglavnom, ucestvovali u defileu pod povoljnim uslovima, "na tri cekas".

. .

Kroacija, Slovenija, i na kraju tuzni alpski smucari iz dela zemlje koji nema

Alpe cak ni na mapama iz Vojvodinog najlucidnijeg, takozvanog "Karlovačkog perioda"...

A Makedonija i Kosovo? E, njihovi olimpijski komiteti zatajili su ovog puta...

Nisu se na vreme ubacili u varijantu, iako je izmedju redova na stadionu bilo dovoljno mesta da se izvrši svetska promocija semenki, susama i orasnica...

Ma, drugi put...

Nase zemljice ionako zaslužuju posebne povelje Samarana i njegove družine. Kako bi to bio oboren rekord zemalja učenica, da mi ne prijavljujemo dve-tri države mesečno na salteru Ujedinjenih Nacija?

Cujem da će zbog nas i subotom da drže otvoreno?

Tek..

Tuznu ceremoniju zatvaranja moje domovine malo je potisnula ceremo-nija otvaranja igara, jedna veličanstvena slika Heronimusa Bosa, pokrenuta nekim necastivim silama...

Besprekorno...

Doduse, svako je radio nešto za sebe, ali ipak je sve dobro ispalo.

Sreckovici...

Zar nisu gledali naše sletove? Sta bi ih kostalo da pitaju za savet?

Pa niko nije tako znao da siri ruke kao mi. Niko nije umeo da ih tako sinhronizovano dignu od svega, čim se ukaze prilika...

Pa na kraju još kolce. Rakijica. I pogaca...

Nemaju oni našu dušu, ali znam kako im je...

Nemamo ni mi našu dušu, već izvesno vreme...

Zastava sa zvezdom odavno je na pola koplja. Još jedino mala teniserka plovi pod tim barjakom, kao brod pod panamskom zastavom, koji nije imao drugog izbora...

Monika Seles. YUG...

Trobojka koju smo voleli prosvercovala se na vrh sveta. U inat baš tamo odakle ne mogu da je skinu. Pa mater vetru...

Da, kratka vest sa turnira u Svabiji. 6:0, 6:2, za promenu...

Ali TV se ne isključuje automatski. Japanci malo zabusavaju? Kad će već jednom napraviti prijemnik koji senzorima prebacuje na drugi program čim krene spica "informativne" emisije?

Gripa je grubo prekrasila primirje između nje i mene, i zalepljen za fotelju konstruisao sam ugao od koren iz tri puta Pi radijana, pod kojim mi glava neće eksplodirati.

A "daljinski upravljač" se i zove "daljinski" baš zato što je uvek negde u daljini...

Tako mi i treba...

Skupština SAO Krajine u Glini. Estetski prekrasaj...

Posle ribica u trikoima i sarenila Albervila, stotinak narogusenih Capajeva u zimskim kaputima.

U kaputima? Da ne marise neko sa garderobe, majku mu?

Pusti ti to, druze. Revolucija je revolucija, al kaput je kaput...

Cekaj, koliko ono ima od Gline do Jajca?

Ucinilo mi se da je Madam Tiso ovekovecila istorijsko zasedanje iz 1943., ali onda se gospodin Kostic pomerio, ususkavsi se izmedju generala Adzica i svog prezimenjaka Jugoslava. . .

Ipak se pokrece. . .

Ali, zar je moguće da nisu nalozili u sali? Ne, sigurno je opet u pitanju vrhunška strategija. Genijalci paze da se slučajno ne odaju dimom...

Ulazak ustaske diverzantske grupe u Sombor, pre neki dan, samo je izbrusio legendarnu budnost nasih snaga. Majstori su presli Dunav "amfibijom", preneli par tona eksploziva - i nestali...

Da se nisu uvredili sto su ih plava rotaciona svetla dovela samo do centra?

Naime, apatinska milicija ih je ispratila iz svog atara kao nesvrstane lidere.

Uglavnom, u pucnjavi koja je usledila narednih dana, poginulo je vise diverzanata i vojnika, ali i troje nesretnih civila, kako to vec, na zalost, biva...

Za utehu, zamenik ministra MUP-a Srbije posebno je istakao u nedeljnom "TV-Dnevniku", da ti ljudi nisu stradali od neprijateljske ruke, nego od "svojih".

Rodbini poginulih sad je sigurno lakse...

Diverzanti su, dakle, u potpunosti osujeceni u svom podmuklom zadatku. . .

Vodja teroristicke grupe, koji je kanda zbrisao u prijateljsku svrstanu Madjarsku, identifikovan je kao doskorasnji oficir JNA, kao i veliki broj njegovih saboraca, sve do samog Stozera i gospon Vrhovnika.

Kramer protiv Kramera...

Bezbolnije za sve bi bilo da se vojska podelila u dva tabora, kao ono kosarkaska liga "cnreni" protiv "plavih", cak su i dresovi odgovarajuci, i da su se pomarali na nekoj livadi, ne uvlaceci druge u to...

A propos, u Orlandu (USA), odrzan je tradicionalni susret "Istoka" i "Zapada" NBA-lige. Kod njih je pobedio "Zapad", uverljivo, sa tridesetak koseva razlike, ali nije to ono o cemu sam hteo da pricam.

Igrao je i "Magic" Johnson...

Covek koji je uoci sezone "priznao" svoj virus, bio je dirljivo primljen od igraca i publike, sa malo patosa i patetike, i sa poprilično sazaljenja, no, to su stvari koje takve situacije najcesce nature.

Pobedio je, uglavnom. . .

Na kraju meca, posle "trice" u poslednjim sekundama, slucajno trece uzastopne, podigao je ruke i strpljivo odslusao svoje "standing ovations"...

Kad si znao da se osugas, onda moras znati da to nosis kao gospodin, inace si gotov...

Gotov si, bio ti kosarkas, predsednik necega, ili citav narod, moj burazere.

Pa da te vidim...

Badava. Niko mene ne slusa. Tja, nisu me bas slusali ni dok sam pevao.

Ko sad da cita ta sitna slova po novinama?

I, naravno, umesto post skriptuma za desetogodisnjaka sa "Tompsonom", koji ce zaviti cigaretu bas u ovaj list, na barikadi nekog novog Velikog Oktobra,

Novembra ili Marta:

Sunce je bacilo novo svetlo na sredinu februara. Ovog proleca ce pre visibaba okopneti plitke humke zlosretnih baba koje su izvisile, zatecene nenajavljenim komsijskim granatama.

Jedan od kandidata za narednog Diktatora je izjavio da ce u slucaju njegove pobede na ambasadorska mesta biti postavljeni "heroji" iz ovog rata...

Za ambasadore u onim zemljama u kojima "Interpol" nema velikog uticaja, za svaki slucaj...

I sta jos? Pa nista...

U najvećem evropskom logoru kaznjenici se grupisu po ulicama, zbunjeni sto vise nema strane na koju bi kopali tunel.

Da imamo zid, kao Berlinci, odavno bi ga srusili...

Ovako, ne znamo odakle da pocnemo... " Au, mater im jebem. . . " ("Tri posleratna druga", str.157.) Ne, rekoh sebi, danas ih necu ni spomenuti...

Taj reumaticni ponedeljak, siv i kaljav kao ratni sovjetski flm, ucinio mi se dovoljno jadan i bez Njih.

Napisacu nesto neodredjeno, pomislio sam...

Neodredjeno? Eto ti ga sad...

I tako me nije bilo u proslom broju...

Zagledao sam se u natopljene okolne baste, Gospod je dobro protresao svoju perinu nad ravnicom, pa se taj sneg topio i topio, pej saz se gibao kao zivi pesak, i da je samo jedna prosečno uhranjena vrana aterirala na blatnjave leje, sve bi potonulo, kao u slivnik, ovo malo zbunja i drveca sto nam je jos ostalo, nakrivljene ograde od zardjale zice, i, konacno, olupana plavo-tufnasta kanta za zalivanje, zaboravljena pod breskvom "cepacom" jos tamo negde sredinom oktobra, ako ne i ranije...

Al, srecom, ni traga od vrane...

E, i ptice vec idu okolo. Svi su nas provalili, moj burazere...

Uglavnom, Vojislav Ilic bi verovatno dao regres za gorepomenuti prizor, ubacio bi hromog kera, par mokrih kokosaka, i napravio antologijsku bedaru, ali ja se ne lozim na realizam, osim toga nisam ni pravi pesnik, i tu vise nema sta da se prica...

I gotovo. Pa nije svaka tuga automatski poezija. Paz' da ne bi...

Ja sam jedan obicni samouki ravninarski depresivac, promene vremena prevrcu se u mojim ocima kao lepeze, i da sam bio pametan da overavam svoja ludila, mozda bih danas mnogo bolje kotirao kod kolega zvanicnih sizoida.

Ma sta da vam pricam? Baksuz je moje srednje ime. Uvek sam na pogresnim mestima imao otvorene kartone...

Eto, a rekoh da ih necu pominjati...

To je kao da klincima zadas da pisu o prolecu, bez da pomenu zeleno, ljubivicu i lastu.

Malo sam se, znaci, zamislio...

Kao, samo jedna-dve misli onako "s nogu", znam ja kad je dosta, ali, tako to krene...

Uf, a gadan sam kad mislim. Inace sam sasvim prijatan momak, ali kad pocnem da mislim - da bog sacuva...

Lepo ne znam sta je dosta...

Naravno, onda je jos i kisa pofajtala biber-crep,i dodala mu malkico tamno zelene i smedje. Taman koliko treba. A na radiju Dj.Balasevic.

Stariji ga se jos secaju. . .

Tranzistor je zbog narodnjackog leleka vec poprimio oblik dzamije, i moram priznati da me je pesma o ringispilu u necijoj glavi ganula koliko i iznenadila.

Nikad je nisam opevao "u zivo". To je nesto najgadnije sto mozes da uradis svojoj pesmi... "-Dobro vece moj Beograde. Mislio sam malo na tebe..."

Eh...

Kojoj drzavi ce pripasti "Sava Centar", da mi je znati? Ili ce zatraziti autonomiju? Za ugostiteljski objekat je dovoljno dvadeset i pet kvadrata, cini mi se? Moram uzeti "Sluzbeni list", da vidim koji je minimum kvadrature za drzavu, po novom zakonu...

Da smo se bar ocepili, publika bend i ja, imali smo priliku na poslednjim koncertima. Sad je kasno, bojim se...

U Gadafijevom i mom omiljenom kongresnom centru svaki cas neki solisticki koncert. Da, uveliko je u toku velika folklorna manifestacija: "Misevi kolo vode". . .

- Mijau!

To je sve sto imam da izjavim na tu temu...

Dobro, de, recimo da sam se salio. Uostalom, skromnost je gubitnicka osobina. Nesvrstana mana, takoreci...

Tek...

Narodnjaci krisom prebrojavaju redove partera i zagledaju se u balkon poslednje beogradske Bastije. Ranije su se mermernim hodnicima, kao seoski derani u novim gojzericama, klizali jedino Narodnjaci Koji Drze Kongrese. Sad je dosao red i na Narodnjake Koji Drze Koncerte...

Ako to nije demokratija, ne znam sta je...

Gledam ponekad ono "Ko ce koga, ako nece svoj svoga?", kviz na "3-K".

Klinci sasvim evropoliki, usminkani, doterani, citiraju Bobu, Kebu, Sikija,

Rikija, Drkija...

Narodnjaci...

Hej, "Plavi Slemovi", rasporedite se izmedju mene i njih...

Jako sam fiini? Ma ne, prosečno sam fini. Samo sto "prosecno" ponekad deluje kao "jako" u odnosu na "nikako"..

Zalim, doslo je doba da se rasplicemo. Ovo su "Godine raspleta" kako je

Knjaz lepo napisao u svojoj popularnoj knjizi...

Moracu da je procitam, dok mi ne zastari kao "Kapital". Ako je ovo rasplet kako li tek zaplet izgleda, zivo me interesuje...

Hej drugovi, jel' vam zao? Deveti Mart se primakao...

Diskretni sarm opozicije...

Cudi me da dzentlmeni to nisu pomerili za dan ranije, da drugaricama ukinu i ono malo praznika, tek, mase ocekuju da ce se Sveti Sava tog dana prikazati kao Gospa na Terazijama, i da ce se sve promenuti u zemlji Srbiji.

Opozicija se potpisuje vrlo ostro, sasvim iskosenim slovima, dotle je doslo.

Traze smenu jednog coveka...

Jednog? Jednog po jednog?

E, momci, vi bas imate zivaca. Zivecete sto godina, ne bojim se ja za vas...

No kad vec spomenuh "Kapital", onaj kapitalac Premijer dopisuje sledece tomove poreskog sistema. Cujem da se porezuju i psi sa pedigreeom.

Dzukele, uredno, i dalje imaju bolju prodju...

Ne pitam sta kosta. Porez je porez, ali ako ide na sigurno mesto, kao onaj zajam za Srbiju, nije mi ni zao...

Usput, i olimpijada je zavrшена. Slovenci nisu osvojili medalju, a najvise zato su zurili da se odvoje. Da mi, Cigani ne bi slucajno svojatali ripanje

Primoza Ulage...

A nas saljivi komentator ismevao je smucarke iz Argentine i Maroka, u stilu "vidi ove levate, tate im imaju love, pa ih salju malo na skijanje"...

E, vala, i nase tate sa televizije imaju love, pa salju malo na olimpijadu osam komentatora da nam sricu ono sto kompjuter ispise na ekranu...

Da je koji ekspert ostao kod kuce, mozda bi i ustedeli koju kintu da gledamo "Zvezdu" ili basketance "Partizana" direktno sledeci put?

Nema veze, navikli smo se na skracene i izmontirane snimke na kraju programa. . .

I kao i obicno, na kraju balade, za nekog buduceg nacenika Sekretarijata koji ce apsolvirati ovaj listak, proucavajući biografiju Pjevaca Saljivih Pjesama, zavedenog u spisak drzavnih neprijatelja pod rednim brojem 36981 652: Prolazi poslednja nedelja februara...

Ova godina je prestupna, za razliku od prethodnih nekoliko koje su bile prestupnicke, ako je suditi po dosijeima lidera stranaka sirom bivse, takozvane

Velike Jugoslavije...

Marka je vec sto cetrdeset dinara na crno...

Kuva se uveliko. Ovaj narod je uvek znao da podigne glaw.

Onda kad ne treba...

Studenti u podzemnom prolazu nagovaraju me da stavim potpis na njihovu peticiju.

Neka, deco. Stavicu ga na kraju ovog teksta...

I to je, valjda, nesto... "Sarajevo je varos belosvetska. Ono sto valja-valja..."

Ima budala, kao i svugde, ne kazem, ali njih sam sretao samo u literaturi. Oni drugi, koje sam sretao na koncertima, "moji" Bosanci, bili su prava ekipa.

Tri su boga pomirili..."

("Tri posleratna druga", str.162.) Ponedeljak, drugi dan marta devedeset i druge. Tri Boga su flagrantno prekrasila primirje...

Sunce je izvrсило reanimaciju vrabaca na visnji pod mojim prozorom, par kapi mastila razvodnilo se duz obale neba, i sve je vuklo na jedan "kolor sinemaskop dan"...

Ali, u Sarajevu barikade, suzavac i "kalasnjikovi"...

Svaki neparni svetski rat pocinje kraj Miljacke, kaze statistika...

Sinoc Veliki Nadvojvoda nije prosao Bas-Carsijom. Cak ni Mali Vojvoda, nazalost. . .

Stradao je nesretnik po imenu Nikola. Bio je u svadbenoj povorci kazu vesti, ali to su prve vesti, one koje se u vodu bacaju...

Kao sto bi u vodu trebali da se bace i oni sto ih salju u poslednje vreme. Iz

Pakraca, Foce ili Dubrovnika, ili iz horor-obdanista u Borovo-Naselju...

Tek...

U nedelju svetu, u svatovskom kolu, Suad, Igor i Muhamed ubise Nikolu...

Ne, nije iz "Smail-Age Cengica". To je stih iz nase, tekuće tragedije.

Stih godinama smisljan...

Guslari su sad kao jako iznenadjeni...

Sazivaju krizne stabove i vade iz ormana automate u koje su mesecima duvali, i glancali ih kao srebrni porodicni escajg...

E, moji Zli Dedaci... _

Podelili ste ovu zemlju na Suade, Igore i Nikole. Napalili ste dvadesetogodisnje klince da se razlikuju po broju prstiju kojima se krste, ili po recutoj kiti. . .

Pa na referendum...

Ne marim. Al nije drzava dvotarifno brojilo, pa da mora bas svako da je ima...

A lepo je Sarajevo...

Malo-malo pa kuca. Sve ostalo kafici...

Imace "Plavi Slemovi" gde da se nasljemaju...

Secam se, Plavojka i ja vracali smo se jednom svojenozno u hotel, iz "Skenderije", posle koncerta, i naleteli na tri zaljuljane siluete kod Marijinog

Dvora.

Vec sam bio spreman da kupim ciglu po pristupacnoj ceni.

-Ej! Pa to je NAS Djordje...

To je vas Djordje. Nema tu sta...

Mislim da necu zaboraviti te osmehe. Bosanski Lonac je dobar, ne kazem, ukucan je u silne menije i knjige recepata, ali ako mene pitate, Bosanski

Osmeh je ipak broj jedan. Specijalitet kakvog nije bilo u svetu...

Ima li ga jos na lageru? Ko zna...

Televizija sve prati sa bezbedne udaljenosti, totali i panoramski snimci su sve sto stize do nas...

Ljudi su jako sitni u svemu tome...

Pretpostavljam da oni koji sad nisu na ulicama i na "Balu pod gas-maskama", uveliko prebrojavaju glasove sa jucerasnjeg izjasnjavanja.

Bosna-republika. . .

Otomanska Imperija uzvraca udarac...

Shvativsi da strele i koplja nisu dovoljni, majstori ovog puta osvajaju Evropu mirno i demokratski.

San o prvoj islamskoj republici u Evropi ipak ce ostati neostvaren.

Ne zato sto nece biti formirana, slutim da hoce, nego zato sto se Evropa odselila odavde. . .

U Doboj sa pasosem? Preko jedne granice, one krajiske, u Iloku, pa druge, mupovske, u Zupanji, i trece, na Savi, kod Samca, tu sam uvek isao, tu je najblize...

Eto jos jednog precrtanog pravca u lavirintu mojih buducih putovanja.

Kad Ciganu uzmes tamburu i drum, uzmi mu i srce. Ne treba mu vise...

Neka izreka? Pa od danas bi mozda i mogla biti...

U vojnom odseku su na moja dva, izdaleka podignuta prsta, odgovorili da ne mogu "napolje" i da ne cackam mecku, pa necu vise dirati tu zivotinjku.

Sacekacu mirno resavanje krize, i druge naucno-fantasticne epizode famoznog ekspozea...

Da, lokalni Huard Hjuž, takoreci Huard Knjaz, savladao je strah od mikroba, i najzad se pojavio u javnosti. No, ne bih o tome...

Dvodnevni prenosi iz skupstine samo su definisali osecaj sramote, koji se odavno prosirio na vijuge donedavno rezervisane za patriotizam, ali kao 62 domacica koja se plasi horror-filmova, a ipak viri kroz prste, ni ja nisam mogao da odolim...

Knezeva Vecera sa poslanicima jos jednom je pokazala " ko je vjera, a ko je nevjera ", pred boj koji se sprema nije na odmet imati kojeg Vojvodu uz sebe, ali mi se i on i ostali dojme kao nepopravljiva pesadija...

E moji Poslanici...

Sad vas vec stvarno treba malo poslati tamo gde vam je mesto...

Ostalo je sve bilo predvidivo, i jedina posledica istorijske sednice u nasoj kuci su dve knjige izbacene sa police plakara. Ustvari, jedna knjiga, a u dva dela...

Ako jos budem gledao televiziju, pocecu da spaljujem knjige na dvoristu, ni Gebels mi nece biti ravan kad se konacno odlucim...

Jedan deo opozicije je suvise vaspitan, a drugi suvise nevaspitan, morali bi da se ukrste ako misle da daju nekog roda, sto kazu moji

seljosi...

Potpisi su vrlo relativna kategorija, u to smo se ponovo uverili, bas sinoc...

Kad neka stranka skupi par stotina hiljada potpisa za ostavku predsednika republike, to je zanemarljivo, a kad na referendum u Crnoj Gori izadje nesto manje sveta od toga, onda je to imponozantno...

Zavisi po kom kursu obracunavas...

Kad rekoh obracun, Vuk koji dlaku ne menja, ali cud svakako, jos uvek obecava samo svece za Onaj Dan, ali to me i plasi...

U ovoj zemlji se sjaj mnogih skupova završio titranjem onih tankih zutih sveca na mermeru. A mermer ne raste samo na Trgu Republike, nego dobro uspeva i u onim tihim parkovima punim brsljana i krstova, obicno smestenim na strani sa koje sumrak najcesce dolazi u grad...

Neko valjda i o tome vodi racuna?

Sumnjam. Svet i dalje nastavlja po svome. Njima je samo do ekonomije, umetnosti i sporta...

Na dvoranskom prvenstvu Evrope u atletici, Srbi koji se takmice pod zajednickim nazivom "Jugoslavija", ipak su osvojili dve medalje, sto je i pravoj drzavi tesko polazilo za rukom.

Topic je doskocio do bronce, Brankovica je cekalo zlato na kraju trke, a i

Goran Maksimovic je na prvenstvu kontinenta u gadjanju vazdusnom puskom okacio jos jedan zlatni privezak na svoj lancic. Jedino se ja bas nisam istakao.

Valjda ce za sto godina ovaj tekst imati bar neku dokumentarnu vrednost?

Dakle. . .

Umesto post skriptuma, "Zavodu za ocuvanje lika i dela D.Balasevica" koji ce jednom uzalud po ovoj prvoj nedelji marta tragati za fosilima moje 63 genijalnosti, prilazem lekarsko uverenje da sam privremeno oslobodjen od umetnosti, i par suvoparnih podataka:

Seljaci su prosle jeseni zasejali mine, i ovih dana su nikle prve proletnje citulje po novinama.

Litar ulja bio bi devedeset i sest dinara. Da ih ima. Ulja i dinara...

Laste najozbiljnije razmisljaju o tome da li da se uopste vracaju ovamo.

Rode se, sudeci po natalitetu, ne otiskuju severnije od Kosova vec godinama...

Sudbina zemlje Srbije i dalje je u rukama Ujedinjenih Nacija...

U rukama Tri Ujedinjene Nacije...

Naime, ako rojalni Hercegovac ne uspe na demonstracijama, onda jos samo radikalni Bosanac ima sanse da prigrabi birace, i da ugrozi komunalnog

Crnogorca, predsednika srpske vlade... "Prosle godine pojavio se na tupom politickom "vrhu" couek sa konduktersko plavim odelom, frizurou kakvu su nosili svedski reprezentativci na prvenstvu sveta pedeset i osme, i sa besnim pogledom koji je, priznajem, asocirao na odlucnost, mada bi tu Frojd verovatno otkrio i neke druge primese...

("Tri posleratna druga", str. 778.) I ne da se. Lepo se ne da...

Ajd, sad, sto se ukopao na poloazaju, manje-vise...

Al' sto je nas ukopao, svaka mu cas'...

Da ne bude zabune oko "prosle godine", roman koji citiram je smesten u osamdeset devetu, a danas je 9. mart. Ove godine, dabome...

Danas je "onaj" 9. mart?

Bas taj. Ali ja moram predati tekst mnogo pre nego sto tenkovi provozaju pocasni krug, ne mogu pisati nista o ovom danu, a za sledeci broj ce biti sasvim deplasirano...

Tad ce se svi vec uveliko spremati za 9. mart devedeset trece...

Znam, prognoze su nezahvalne, cak i kad je u pitanju tako predvidiv narod kao ovaj, ali ne bih trosio "troznak" na danasnji derbi. Skoro da bih se usudio da fiksiram "keca"...

Bojim se da nista nece biti "sruseno" ovog puta. Samo poneka iluzija, mozda, ali iluzije se uvek overavaju pecatom stvarnosti, i to se jednom moralo dogoditi.

Ali drugi put bas i nije...

Sto je najgore, ne znam vise da li je to dobro ili lose...

Izgleda, ni vladajuca stranka ne uzima stvar jako ozbiljno, cim se ovih dana ni Misolika novinarka nije pojavila u informativnim emisijama da raskrinka opozicione lidere, da otkrije ko od njih ima hemoroide, i ko je u sedmom razredu zatecen kako neprirodno bludi

u skolskom WC-u, na velikom odmoru izmedju treceg i cetvrtog casa...

Moram priznati da i ja imam neki ricinusni predosecaj da ce izlozi u Knez

Mihajlovoj, ovog puta ostati celi i puni, i da ce se "demonstranti" rasplinuti pourinirano, "mirno i dostojanstveno", kao publika sa one utakmice na kojoj je "Zvezda" vodila protiv "Bajerna" sa 2:0, pa riknula sa 2:3, u poslednjim minutima...

No, to je bilo davno. Jako davno. Dok je "Zvezda" jos i gubila...

Uzgred, gledao sam Cveleta, direktora prugastog kluba, u nekoj emisiji, sta li, koja je vise licila na "informativni" razgovor u MUP-u.

Kupio me Cvele...

Direktor je pricao mirno, rezonski, na nivou sporta i kluba koji predstavlja, sa puno postovanja za sve Prosinecke, Savicevice, Panceve i Sabanadzovice koji su doprineli najvećem uspehu "srpskog" fudbala.

Islednik prerusen u voditelja, Baster Kiton ukrsten sa "partizanovcem", u toku razgovora se ipak ni jednom nije nasmesio.

NevJerovatno. . .

O, ijekavstina se dobro primila pod onim "TVNS" u gornjem desnom uglu ekrana. Sad je vec vreme da se i to promeni u "TJVNJSJ": Tjelevizija Njovi Sjad...

Eto, izlajao sam se da sam gledao TV, ali morao sam da trazim materijal za ovu rubriku.

Ma, uzalud...

Dosao indijski djeneral (slonove mi obezbedujemo), blokirana kasarna u

Capljini, bosanski lideri nasli se u Briselu (na pola puta), par granata u Baranji, sprema se miting opozicije, makedonci se posibali sa makedoncima na fudbalskoj utakmici, marka sto sedamdeset, na crno...

Nigde vesti...

U nekoj pravoj zemlji novinar bi poludeo od sreće da mu se dogodio jedan takav dan.

Jedan...

Ali da mu se dogodilo tristo takvih dana za redom, onda bi verovatno poludeo iz sasvim drugih razloga...

Postoji ona otrcaljka o tome da nije vest kad pas ujede coveka, nego kad cova gricne psa...

U prevodu, kod nas vise nije vest kad neko prutom istera vojsku iz svog atara. Vest dana ce biti da se odjutros armija niotkud nije povukla...

Dosao indijski general? Fala lepo, stvarno nije trebalo. U ovoj drzavi imamo generala zarez nesto po glavi stanovnika...

Bar sudeci po glavi dolepotpisanog stanovnika...

U Beogradu postoji ulica nazvana po hiljadu i tristo kaplara, cini mi se, koji su formirali svoju jedinicu u prvom svetskom ratu.

Zamislite cetu "5000 Generala" na zapadno-slavonskom ratistu? Ala bi to tutnjalo...

Sad ce oni licno uzeti stvar u svoje ruke, cim pohvataju lasom ovo malo "dobrovoljaca" sto je ostalo. Suska se da je ponovo otvorena sezona nocnih safarija. . .

Nisu to nikakve vesti. Uostalom, zurnalisticcka birokratija ce to sve prezvakati na prvim stranicama, pa ce se onda pod izmisljenim imenima, upustiti u polemiku sa samim sobom, na drugoj strani, u rubrici rezervisanoj za reakcije citalaca.

Ali nema tu prevare. Oni su zaista svoji najverniji citaoci. Jedini koji su si ostali. . .

Namerno ne spominjem 8.Mart, koji je ovog puta protekao u senci svog najavljenog "pojutarja"...

Nepokolebljivi muskarci nisu odustali, iako ih je to sto je cinicni praznik ovog puta "pao" u nedelju, sprecilo da se usikaju na radnom mestu. Grad je juce popodne bio pun neidentifikovanih teturajucih objekata, koji su se pridrzavali po coskovima, i jedan drugom pokazivali fotografije svojih pistolja koje ponosno nose zadenute po novcanicima.

Valjda ce okinuti koji tog 9-tog marta? Ko ce docekati do Nove Godine?

Prakticniji dzentlmeni opalili su za to vreme poneki pravi metak, radno proslavljajuci Medjunarodni Dan Zena, kosava je kao besni sarov razjurila stado oblaka, i sunce je otkrilo pritajene boje u krosnjama ranih vocki.

Nadam se da ce zelenilo uskoro uciniti maskirne uniforme delotvornim, i da ih vise necu toliko primecivati po varosi.

Laknuce jos ponekom, kad senke malo zamazu i prikriju grafite koji su prljajuci fasade obrisali obraz mog malog grada. "NOVOSADSKI" KORPUSE, STIDI SE, na zidu cuvene "Zmaj Jovine" gimnazije. Jos mesec-dva do mature, ali Klinci su vec polozili ispit zrelosti, ako mene pitate. . .

Nesto se ipak i ovde desava...

Moji zemljaci imaju svoju verziju one "kad se digne kuka i motika".

Nece ih dicit NA NEKOG, ne, nismo takav svet...

Dicit ce kuku i motiku od zemlje. Zapalice jednu bez filtera, prekrstiti ruke i zagledati se negde u daleko. Pazite sta vam kazem...

Zasejano je pola u odnosu na proslu godinu, ali teoreticari to kao da ne primecuju. Uostalom, crvenkaste eksperte nikad nije zanimala setva. Oni su nekako vise za zetvu, i ubiranje letine. Tudje, razume se...

I tako, prethodni dan završio mi se "sportskim pregledom", prekinutom utakmicom u Bitolju, i klipanima koji pavijanskom strascu pljuju u objektiv kamere. . .

Sta je momci, vi se jos niste otcepili? Pa rekli ste, sta sad cekate?

Ajte, nema tu sad "puj-pike, ne vazi"...

Kad su mi vec uzeli Slovence, Hrvate i Bosance, prezivecu nekako i bez vas...

Kad moja domovina vise nisu ni Brac ni Rovinj, ni Jahorina, plitvice i

Bohinj, prezivecu nekako i bez Stipa, Strumice i Djevdjelije...

I bez Kumanova. I Kiceva...

Da redjam dalje?

Tek, na kraju, umesto post skriptuma, za navijaca koji sedne na ove stare novine, na medjunarodnoj fudbalskoj utakmici Vojvodina-Sumadija, za par godina:

Podne je, fatalni 9. mart, a kroz moj prozor jos se ne vidi dim iz pravca

Beograda. . .

Novosadski Klub, udruzenje preostalih, necka se izmedju dva datuma, iz devetnaeste i cetrdeset i cetrte, koji bi mogli biti slavljani kao dan oslobodjenja grada.

Polako, deco. Sacekajte jos malo. Imam utisak da ce ovaj sledeci Dan Oslobodjenja biti onaj pravi...

Predsednik republike doziveo je prilikom automobilske nesrece "lakse povrede mekih tkiva glave"..

Mekih? Eto vidite...

A zlobnici stalno proturaju onu ordinarnu laz kako je nas Knjaz jedna izuzetno tvrdoglava licnost... "Oni koji su nas vaspitavali, za sta ce jednog dana sigurno odgovarati, stalno su ponavljali da su za ovu zemlju pali najbolji sinovi i kceri ovih naroda...

Najbolji su pali, a mi smo za roditelje, uciteje i druge takozvane "odrasle", dobili ono sto je ostalo.

Jebi ga, takva su bila vremena, nije se moglo birati..."

("Tri posleratna druga", str. 7 Ol.) O, jadnog li marta...

Sareni opozicioni balon splasnuo je nasukavsi se na kupolu Hrama Svetog Save, i cak je i veliki brbljivac Beograd ostao bez reci tog dana...

Nad Cesmom su kruzili samo slavohlepni politicki kondori i dezurni diplomirani epizodisti, veciti i neumorni tragaci za tajnom precicom do Istorije...

A onda odjednom, necujno, zaverenicki, sa svih strana, kao hor u operi, pojavila su se u tom kostoboljnom i vetrovitom sutonu i deca...

Mamica je uredno glasala za "OVO", i opet ce, ako bude sreće, cale se pobozno odazivao pozivima na "vojne vezbe", a onda su sinu spakovali kitlu i crvenu jabuku za uzinu, i poslali ga na Terazije da srusi vec jednom taj komunizam. . .

Neki Novi Klinci...

Hm? Sto da ne?

Jedini sam na svetu koji te tri reci moze da navede bez znaka navoda, i bilo bi glupo da konacno ne ispucam svoju malu privilegiju.

Tim pre sto su mi zagrljena i bespomocna deca na ekranu zaista izgledala poznato, kao nedovrsena strofa iz moje stare pesme, kao divlja, odbegla strofa, koja je tek u zlokobnom sapatu Terazijske Cesme pronasla onu fatalnu rimu, koja joj je godinama nedostajala...

Neki Novi Klinci...

Negde u jesen sedamdeset i osme zamislio sam ih kao petogodisnjake, ali dobro smo ostarili u toj pesmi.

Dovraga, kao na onoj slici Dorijana Greja...

Ipak, to je vise moj problem nego njihov...

Njihov problem je u tome sto znaju da se mora iz lavirinta, ali jos ne znaju da tumaranje nije najpametniji nacin da se dodje do izlaza...

Devojica sa smrznutim nosicem imala je "indijski" ruksak i osmeh koji ce joj biti dobra propusnica u zivotu, ali samo je slegla ramenima pred uperenim mikrofonom reportera.

Za razliku od nje, klipeta koji ju je drzao pod pazuhom imao je jasnu i definisanu koncepciju "okupljanja":

-Tu smo da srusimo boljsevike!

Nisu ovo boljsevici, deco...

Boljsevici su bili zamlate. Romanticne lude. Susterske kalfe sa svalerskim brcicama i providni tuberkolozni studenti, koji su nosili kackete od tvida, i streljali svoju bracu u interesu revolucije.

Boljsevici su bili Kulturno Umetnicko Drustvo u odnosu na ove Predatore...

Oni ne bi umeli da vam tako prepadnu matorce, i ne bi im uspevalo da ih sve podmite sa po devedeset i kojom markom mesечно...

Ne bi se dosetili da hiljade vas ostave na ulici, danima, da bi na taj nacin ponizili i profesore, i tako udarili crnu tacku na ovaj kiseli i probuseni mart...

E moji klinici. Prodali su vas "veliki"...

Matori podvodaci bezdusno su gurnuli srednjoskolce i osnovce na plocnike, uvalivsi im za "domaci" rusenje reda i poretka, iako to gradivo jos nisu savladali ni mnogo stariji razredi...

Da, studenti se ove godine nisu "odazvali", ali, uz par casnih, urbanih procenata, profil buducih akademaca je takav da ih samo "poselo" ili "hit-parada" mogu okupiti u velikom broju, i njihov nedolazak tesko bi se mogao nazvati nekim narocitim iznenadjenjem...

Uglavnom...

Dani kojima smo plasili svet prosli su mirno, kao pod sedativima. Oni koji su se nadali da ce se nesto promenuti kad potonemo do dna, porazeni su saznanjem da se i po dnu moze hodati...

Velika pobeda?

Pa ne znam za pobedu. Ali poraz je svakako velik...

Istorija ovog naroda i nije nista drugo nego zbornik slavnih poraza, pa ce se i mart devedeset i druge, verovatno, brzo zagubiti po fiokama i fasciklama.

A ne bi trebalo...

To je, ipak, jedan od najsvetlijih poraza koje smo do sad sami sebi naneli...

I ostale su nam jos samo "bebe"...

Kao poslednja generacija, i poslednja odbrana dostojanstva svojih roditelja, stotine malisana izgurano je u nedelju pred skupstinu, u svojim "bornim kolicima".

Skup je zamisljen kao simbolino davanje klinaca na usvajanje Predsedniku, jer niko nema love da kupuje stvari i hranu za bebe, no vlada je resila taj problem tako sto u prodavnicama uostalom i nema tih sitnica, pa niko ne treba da se nervira sto nema cime da ih kupi, i svi su se zadovoljno razisli...

Ali...

Imam los predosecaj da ce biti jos parkiranih "kolica" ispred skupstine, ovog proleca. Onakvih kolica kakva je Tom Kruz vozio u filmu "Rodjen cetvrtog jula", secate se?

Cetvrtog jula? O, cudne li podudarnosti...

Neko ce morati da usvoji decake oterane u osmisljeni besmisao. Da, mozda bi zaista bilo najpostenije da bas ta invalidska kolica konacno zatvore veliki crveni krug...

U redu, priznajem da sam opet u emotivnom minusu, ali prolece mi uvek uznemiri misli, kao odraz oblaka tamno ogledalo vode...

Prolece?

Jos kako. Tako se bar prica po carsiji. Doslo je u nasu zemlju inkognito, svi znaju da je tu, ali jos niko nije uspeo da ga prepozna...

Sta bih jos mogao da ostavim umesto post-skriptuma, nekom buducem intelektualcu koji ce, isecajuci slike narodnjaka za svoj album, nabasati i na ovaj list:

De si, zemljak?

Neki od zahteva opozicije ipak su ispunjeni. Dinastija se vratila u nase krajeve...

Karadjordjevici su, doduse, nesto zauzeti, ali je Blejk Kerington ponovo sa nama...

Boravkom u zatvoru ispunio je uslove za lidera stranke, ali su mu u medjuvremenu sve uzeli, i sad sa Kristlom zivi kao izbeglica u jednom kucerku koji frapantno lici na Kucu Cveca...

Pa sad, tamo ih stvarno niko ne bi trazio... "Zvezda" i "Partizan" odigrali su derbi bez golova i bez nacionalistickih ispada...

Zemlja ce nam dogodine biti tolicka da ce prvoligaske ekipe na sve gostujuce utakmice moci da putuju biciklovima...

Makedonska grupa "Leb i sol" odrzala je tri koncerta u Beogradu, kao sto bi, verovatno, i neka beogradska grupa sad mogla da nastupi u Skoplju, ili bilo gde van Srbije...

Glavni grad je jos jednom pokazao svoje veliko srce...

Da ne bude zabune, drago mi je zbog "Leb i sol", ali Beograd bi vec mogao da prestane da, kao manijak u parku, pred svakim siri mantil i pokazuje svoje veliko srce...

Sad je krajnji trenutak da vec jednom pokaze i neki drugi veliki organ... "Stari Gvozdeni Most je jako naivan. Svakog dana ga bar dvaput predjem na isti fazon.

Kad odlazim na pumpu, i kad se vracam...

A ipak imam "mosu" od njega. Mala uspomena iz detinjstva...

Deda Steta i ja smo u vinograd takodje isli uvek preko tog mosta. Tu nam je, nekako, bilo najblize, a pomalo je uticalo i to sto, u to vreme, i nije bilo drugih mostova preko recice zvane Dunav...

("Tri posleratna druga", str. 224.)

-Balasevic je negde rekao da ce srusiti sve mostove. Ne znas? Jedan moj ortak ima snimljeno, nabavicu ti...

Hej sinko, nabavi i meni...

Bio je to dobar "govor", cini mi se, i samo ovakvom amateru i improvizatoru moze da se dogodi da ga nema zapisanog, za svoju dokumentaciju, koju takodje nema, ako je to uopste olaksavajuca okolnost...

U cemu je nesporazum?

Na promociji projekta i knjige "Vojvodina - Top-ten 92.", bio sam pozvan da kazem par recenica na kraju, i jos uvek ne znam da li da se radujem ili brinem zbog toga, ali te recenice se ovih dana puno prepicavaju u nasem malom gradu. . .

Ali, navikao sam da me prepicavaju...

U danima koncerata i turneja, za vreme stare, takozvane Velike Jugoslavije, kad se jos moglo putovati i u sela cije se crkve ne vide iz naseg dvorista, bio sam prepicavan na raznoraznim narecjima i dijalektima, i sta mi sad fali?

Ma to ti je, otprilike, kao sa pivom. Prva dva-tri u zivotu su malkice gorka.

Posle naprosto klizi...

Tek. . .

Problem Onih Koji Prepicavaju je u tome sto to uvek urade losije, ali kad bi neko umeo moje reci da slozi bolje nego ja, onda bi verovatno prepicavali tog dripca, a ne mene, sto ovu recenicu cini pomalo konfuznom i prilicno komplikovanom, ali, ako cemo posteno, ipak sve objasnjava...

-Volite li D.Balasevica? A on, vidite, izjavljuje da treba srusiti sve mostove oko Vojvodine. . .

Da, cak je i reporter televizije zvane "Bolje Zadnji U Srbiji Nego Prvi U

Vojvodini" izasao na ulicu upucujuci prolaznicima to pitanje.

Na zalost, nisam uspeo da vise saznam o toj "anketi", i o njenim rezultatima...

Niko s kim se druzim ne gleda taj program, pa sam morao da se oslonim na informaciju prijatelja, kome je to, opet, javio treci prijatelj, tako da ne znam ni koji je to lik bio ispred kamere.

Ali pretpostavljam koji je lik bio "iza" svega. Za promenu...

Cudan metod, uglavnom...

One koji me vole mogli su sigurnije naci na nekom od "onih koncerata" u pozoristu, u istoj zgradi u kojoj je i njihova redakcija...

One koji me ne vole mogli su naci jos blize. U istoj sobi u kojoj je i njihova redakcija...

No, Ulica je ipak najproverenija kad nekog treba "obarati" u ovom gradu...

Hm, kad vec rekoh "jogurt"...

Da nije mozda namera bila da me neko zavadi sa Beogradom? O momci, tu cete morati dobro da se potrudite...

Petnaest godina se uvlacim u srce velike varosi, a vi joj se tek nekoliko godina uvlacite u dupe. Svaka cast toj precici, ali daleko sam vam odmakao...

Ali, da se vratim na one srusene mostove. Kao Joza-Broza na Neretvi.

Pa da totalno sludim desetostruko nadmocnijeg neprijatelja...

Evo istine, cele istine, i niceg osim istine, tako mi Bog pomogao...

Ako se Bog uopste nesto i pita pored Svetog Save...

Dakle...

Doticnog dana, u narodu poznatog i kao "subota", posao sam na pro-mociju pomenute knjige. Radi se o publikaciji u kojoj su sabrani po deset najuspesnijih iz pojedinih oblasti na ovom geografskom prostoru, ranije nazivanom Vojvodina:

Naucnici, umetnici, pronalazaci, biznismeni, sportisti...

Banda autonomaska, drugim recima...

Tek, danje bio plav kao razlicak, na pozivnicije pisalo "U 12. casova...", a posto je moja tacnost vec poslovicna, verovatno je bilo nekoliko minuta vise kad sam, krenuvsi, zalupio kapiju...

Neki tip mi je upravo pisao na kucu...

Drugom, suncanom stranom ulice prolazili su neki ljudi, ali tip je, tacno u podne, sorao mirno i dostojanstveno, kao da ocitava struju, bez osecaja stida koji se ponekad javlja kod visih sisara...

-Priteralo, zemljak. . .

Odgovorio sam osmehom glupljim nego taj koji mi je upucen, sto nije bilo ni malo lako...

Setio sam se pokojnog Cika Jove Fijakeriste, koji je ziveo par kuca dalje, nosio somotski sako i slameni sesir, i uvek cekao da njegov konj obavi svoje potrebe u dvoristu, pre nego sto krenu da sa stare zeleznicke stanice prevoze neke putnike suvise fine za tramvaj...

-Neka ga,nek otoci u avliji. Da me ne bruka po sokaku...

A u sokaku Marka Miljanova, vizavi "Autolimar Rajka", nadomak keja, troje "obojenih" sugradjana svadjalo se na putu, i jedan od njih je besno tresnuo mastan papir sa okrajkom bureka pred moje tockove. Sedi rezervista koji je cuvao most napao je svetski rekord u pljuvanju dubinskog slajma niz vetar, i kroz taj svecani spalir probio sam se na binu sa koje sam nesto trebao reci, kao Naj-Vojvodjanin devedeset i druge...

Ispred, pardon, bolje "uz", Konjovica,Dr Radovanovica, Moniku, Tismu, Martu Keler. . .

Rekao sam da je lepo sto se u sred akcije "Jugoslavija Top-ten(k) i rucni bacac 92.",desila i jedna knjiga kao "Vojvodina - top-ten 92."...

Rekao sam da sam kao Brando, na dodelu "Oskara", hteo da posaljem na scenu Indijanca da procita nesto o rezervatima i plemenima koja izumiru...

Rekao sam da mi je neprijatno sto se vec na prvom izboru za najpo-pularnijeg u pokrajini desio gaf i da je pobedio predstavnik vojvodjanske manjine u Vojvodini, ali da se nadam da ce Crnogorci i Hercegovci brzo ispraviti tu gresku...

Rekao sam da mi je sad jasno zasto Novi Sad zovu "Srpska Atina", jer i on sve vise zivi na rusevinama svoje kulture...

I onda sam rekao to za mostove...

Bilo je tamo sveta sarenog, kako je i red, i zato sam naglasio da govorim o svom gradu, ne o teritoriji ili o naciji...

Jer, ako uvredis samo jednu naciju, sve si ih uvredio...

Tako sam ucen odmalena...

I rekao sam, najzad, da mostove cuvamo s pogresne strane, i da bi ih licno sve srusio ako ce to pomoci da Novi Sad ostane tamo gde mu je uvek bilo mesto.

U Srednjoj Evropi...

Creska? Priznajem, na kraju krajeva...

Prvo, nikad ne treba rusiti mostove za sobom. Jos manje ispred sebe.

Treba ih graditi. Tako mozda neko jednom i ode odavde...

I, drugo, ovi zbog kojih sam to rekao ionako dolaze i bez mostova.

Recimo. da su suplji, iako suplje i drvene stvari nisu jedine koje nikad ne tonu. Toliko o tome...

Inace, pocinje april. Marka je tri stotine. Na crno, naravno, pa sve nam je "na crno"...

Citao sam da ce smak sveta preziveti jedino skorpije. Sve vise sumnjam da ce tu biti i politicara. Jedan, najmanje...

Ponovo su nam oci pune zgrcenih bezivotnih tela po ulicama bosanskih kasaba, ali, sad vec i osetljive prije iz mog komsiluka koje cak i pilice za nedeljnu supu kolju pod opstom anestezijom, na sve to gledaju kao na nesto najnormalnije.

-Nece I, to, napako, doci i kod nas?

Za one klipane kojima uvek nesto porucim na kraju, ovog puta nema nikakve poruke. . .

Sad bi vec i sami mogli da dodju do nekog zakljucka... " Zlo mi je od ekonomije...

Neki od Genijalaca koji su izveli da lova propada brze nego sto cene mogu rasti, objasnice vec taj fenomen braneci disertaciju,

mada bi bilo postenije da to objasni braneci sebe, od Naroda i Drzave, po paragrafu tom i tom..."

("Tri posleratna druga",str. 52.) O, za sve je kriv onaj strani spijun Ante Markovic.Sad mi je tek jasno...

Perfidno nas je navlacio na germansku istoriju i kulturu, poturajuci nam slicice njihovih nobelovaca, pesnika i astronoma na banknotama od petsto franaka, soma maraka,ili deset hiljada silinga...

Svi smo skupljali te slicice,ali se nismo puno nervirali zbog duplikata...

Vec smo se sasvim zblizili sa stranim likovima, ali, srecom, nova vlada nas je na vreme otrgla...

Mnogi od nas su, na zalost, ipak neizlecivo kontaminirani, ali ce zato bar nasa deca biti spasena.

Portreti Klare Suman i tamo nekog Paula Erliha bice nedostupni nasim potomcima...

Tako i treba. Imamo mi toliko svoje istorije...

Svaka cast...

Ali sad nam vec ni malo buducnosti ne bi skodilo...

Da, Gospodin Osmeh nas je zaveo pa napustio...

Za vreme njegovog Rusenja Srbije moglo se od plate ostaviti za par stotina maraka.

Sad se par plata moze ostaviti za stotinu maraka...

No, sto bi rekao moj bivsi staresina,stariji vodnik prve klase drug Todorovski Blagoja: Odstupi! Ima ko misli o tome...

Ajd', ako ima...

Uzgred, aktuelni premijer je trenutno na jedinom mestu koje se jos crveni na globusu. U Kini. Uvek tamo gde je najpotrebniji...

Ratiste je obisao u "maskirnoj", smucarski kup "otvorio" u ski-skafanderu i cekao sam pred ekranom tipujuci na crni kimono sa zmajem na ledjima, ali uzalud. Samo fotografija i kratka vest o boravku Zelenog Obada u Pekingu...

Dakle, eto nama novog saveznika. Sad mi je lakse...

Verujem da je i Kitajcima laknulo. Bas su ostali bez Albanije, svog vecitog. partnera, kad smo se mi najavili. Po rejtingu u svetu, sad smo taman tu negde gde su Sipci bili pre desetak godina...

Eh..

Postoji ona prica o rupi i zakrpi, ali jos ne postoji kombinacija sa dve rupe.

Ako, patentiracemo krpljenje rupe rupom, originalnost je nase nacionalno prokletstvo. . .

Moracu jednom da zavirim u neki od onih "mercedesa"sa malim registracijama. Odavno sumnjam da u svakom imaju malog Edvarda Kardelja kao privezak na retrovizoru...

Sta je vladina sledeca dumina? Pirincana polja u Deliblatskoj Pescari? Ili uvozimo Veliki Kineski Zid? Podignut je protiv najezde varvara, poslužice valjda i protiv najezde na varvare...

Nama je sad, u svakom slucaju, taj zid mnogo potrebniji nego ikom. Da ocuvamo dostojanstvo i "kvalitet zivota"..

Ma, lupam. Nemam ja pojma o ekonomiji...

Nemam, sto jes' jes...

Ali imam pojma o diletantima...

Zato sebi i dajem malo slobode...

Sinoc sam bio kod mog prijatelja Severa, i svi su pricali samo o tome, iako smo dosli na proslavu rođendana...

Rodjendani se u nasim godinama manje slave, a vise saucestvuju, i to su uglavnom samo povodi da se malo vidimo, prebrojimo bore i slazemo koji skinuti kilogram, i da po stoti put rekonstruisemo najteze ispite, najlepsa letovanja, straze, dezurstva i pozarstva. No, neko je spomenuo izvesnog sretnika koji zbog lecenja karcinoma dobija preko banke devize po kursu, zadavsi nam tako temu za to vece: "Lova i lovostaj na nasim racunima..."

Moj prijatelj je po zanimanju plasticar. Da ih prebrojis sve u Evropi ne bi dobio broj veci od trocifrenog.

A da prebrojis platu mog druga u markama, ne bi dobio broj veci od dvocifrenog...

Da slucajno pravi najlon-kese na pijaci ne bi imao jeda. Da se specijalizovao za stipaljke i drske za poklopce, mozda ne bi vozio bas poslednji model "BMV"-a, ali ne bi se ni brukao na parkingu, to je sigurno...

Ali moj ortak je izabrao najnerentabilniju granu plastike, plasticnu hirurgiju, i da nesreca bude veca, sad jos mora da zavisi od ovih tipova koji prave karijeru na pojednostavljenim principima njegove profesije: Seci usi - krpi dupe...

Inace, torta je bila bez jaja, u stilu trenutka u kom vegetiramo.

Nije bilo ni svecica na njoj, ali i to je razumljivo. Odavno svecice na torti mozemo ugasiti jedino fenom za kosu...

U drustvu je bilo raznoraznog sveta, od "prof." i "mr" do "dr sci", ali nabranje titula i profesija bi delovalo pomalo namontirano, pa to ipak necu raditi.

Cifre su prastale sa svih strana, kao na berzi, i zablesavljen njima, izracunao sam da sve prisutne plate mogu stati u jedan pristojniji kamkoder...

Definitivno postajemo rezistentni na osecaj stida, ali odjednom mi nije bilo svejedno zbog svega toga...

Cvet ovog grada?

Zalim, cvete, korov je trenutno u trendu...

Kao za inat, i vasarski cevapdzija koji je kupio veliku kucu u centru (i par referenata u opstini), nadmocno me je pogledao na semaforu, pri povratku kuci.

Noc je bila mlaka kao pivo u basti hotela "Vojvodina", prozori kola otvoreni, i odjek histericnog "folka" se jos dugo vukao za njegovim velikim automobilom, kao rep velike zelene azdaje...

Ali, da ne diram u to, zameraju mi Narodnjaci da sam nesto ostar. Tup sam im, ocigledno, daleko vise odgovarao...

Inace, kad malocas vec rekoh "zeleno", april je...

Nema vise klikerasa u ulici Jovana Cvijica. Nema vise klikerasa ni u okolnim ulicama. Ma, nigde ih nema...

U Sarajevu opet mrtvi. Kod Kupresa. I u Baranji. Jos nekoliko Prevarenih manje...

Ne vredi vam, momci. Ne mozete ih sve pobiti. Neko ce ipak ostati da vam postavi sva ta pitanja. Bolje smisljajte odgovore. Moracete biti jako ubedljivi... "Plavi Slemovi" hvataju se za glavu. Mozda bi bilo bolje da su igrali presing?

Dvadeset i dva miliona "Plavih Slemova"? Pa "covek na coveka"...

-Sinoc je bilo neke pucnjave. Da vidimo gde je bio ciji igrac. Hajde ti,

Jones...

-Moj nije, generale Nambijar. Igrao je tablic sa onim Nedjom na kog motri redov Philips. . .

-Nije ni moj pucao. Bili smo na janjetini kod Miralema, pa je nesto, da izvinete, pokvario stomak...

-A moj Zdravko je celu noc cekao u redu za benzin. Nije ni on "vostio".

Pipnuo sam mu minobacac kad je stigao kuci, bio je 'ladan kao led...

Samo tako bi nas mozda raskrinkali. Ovako, mrka kapa taj Plavi Slem, boj im se. . .

I, po tradiciji, kratak rezime za mog buduceg sina, koji jos ni ne sluti koliko . mu se majka i ja lomimo oko njegovog gresnog zaceca: Oprosti nam, Mali Moguci Covece. Deca ne mogu da biraju u kojoj ce se zemlji roditi. Ali roditelji mogu...

To ipak nece biti drzava cija se himna izvodi na harmonici "dugmetari"...

Da, na izboru za predstavnika na "Pesmi Evrovizije", pobedila je Narodnjakinja. Prva kojoj je to uspelo, i poslednja kojoj je to uspelo tako lako...

Sledeci predstavnik birace se verovatno na "Poselu". U odnosu na tu namestaljku i zvanicni izbori ce delovati kao legalni i posteni...

U gradu sa inicijalima LA, film "Kad jaganjci utihnu" odneo je pet "oskara". . .

Ovde su jagnjci duboko utihnuli, ali su se time nominovali samo za Kaznu,bojim se...

I, kad sam vec kod ovaca...

Uskrs ce, samo sto nije...

Gledajuci hibridne vernike kako se tiskaju oko popova, sve mi je jasnija ona formulacija o pastiru i njegovom stadu...

Samo, nesto tu ne stima...

U Svetom Pismu nije bilo ni govora o stampedu... " Moj stari nije bio neki militarista...

Mobilisanje krajem cetrdeset i cetvrte, po oslobadjanju Grada Heroja, kad su momci i decaci koji su sramno uspeli da prezive bombardovanja i racije bili masovno ekspedovani na Batinu i Sremski Front, dobijajuci tako od Nove Vlasti jos jednu sansu da poginu, i rehabilituju se,na taj nacin...

-Izbegavaj to dokle god mozes, Klempo..."

("Tri posleratna druga", str. 209.) Ni protekla noc u ulici J.Cvijica nije protekla mirno...

Videvsi da je plavi kombi usporio negde kod broja 37, Mesec se povukao u senku najblizeg oblaka, a onda se, skotrljavsi se niz krovove kao iskusni ilegalac, zacas izgubio u frisko procvetalim bastama...

Momak sa automatom je sasvim tiho zatvorio vrata "marice", ali moji klinici su ipak cvrsce stisli svoje "mece za spavanje"...

Plavojka je zaklopila Kunderu, i zadrzala dah, kao u progonjenoj podmornici nad kojom razarac besno guzva talase, ali nije vredelo...

-Tapa-tap!

Lupkanje u prozor bilo je pristojno, gotovo prijateljsko, ali i takvo je uznemirilo neuroticne komsija-Radine kerove...

Sarplaninski bariton iz autoelektricarске radionice istog momenta im je lupio "tercu", i to je bila dovoljna intonacija za sve ostale redovne clanove uvezbanog cetvoronožnog zbora...

Zvuci rodnog kraja...

Lavez pasa duz naseg sokaka nekad je objavljivao samo to da se neka lola dockan vraca kuci...

Po javljanju kerova godinama smo tacno znali kraj cije kapije upravo prolaze odočneli koraci koji su se pojacavali dolazeci u nas san, cesce od

Temerinskog, a redje od Kisackog Druma...

Ovim sorom jagodo, vise proci necu..."

A onda, prosle jeseni, neki drugi koraci su poceli da bune dzukce na periferiji. . .

Nije valjda opet?

Nego sta je...

Da, jos jedan nalog za moje "privodjenje"...

Pa, ako sam ih dobro brojao, sledeci bi vec morali i da obelezimo malom svecanoscju...

Ne, nisam ja nikakva zrtva. Nisam, jasno, ni neki heroj, samim tim.

To su kompatibilne kategorije...

U pitanju je, kako cujem, tek uobicajena procedura. Redovan tretman.

Kao, recimo, kod kozmeticara...

Sreća moja da se bar ne plaća. Naime, već je sedmi mesec kako sam pod "tretmanom"...

Hrabri kuriri dobro su trasirali put do moje kuće, ali ne da im se, pa to ti je.

Pukovniku nema ko da potpiše...

A nekom je jako stalo da mi navuče uniformu. Nekom ko me izuzetno ceni, čim bas mene zeli odavde da pošalje da "oslobodim" njegov zavicađ kod nekog tamo Kupresa, Gorazda ili Jajca...

E, ko mi je kriv...

Mnogi koje znam već su odavno van zemlje. Oni zagovaraju jednu dosta prihvatljivu teoriju da je bolje biti van zemlje nego ispod nje...

Ali ja sam ostao tu. Ma, nije mi padalo na pamet, publike mi...

Uostalom, savest mi je čista. JNA je prva prekršila naš "dogovor" iz devetsto osamdesete. . .

- Abazi?

- Ja!

- Balasević?

- Ja!

- Becirbegović?

- Ja!

- Čikac?

Odavno sam zaboravio jednacinu za isticanje gasa iz tečnosti. Trećeg iz trijumvirata i petog od "Ruske Petrice". A večernju prozivku iz kasarne VP

3678/3-a, eto pamtim, kao za inat...

Abazi je bio visoki tajanstveni Sipac sa tamnim podocnjacima, i pogledom "iz zadnje lože", kao većina njegovih zemljaka. Senaid Becirbegović je igrao centarhalfa u seoskoj ekli i palio se na "Divlje Jagode", a Anton Čikac, pacoliki fotograf iz Tuheljskih Toplica, skljoćao je aparatom kao jastog, kad smo polagali zakletvu...

- "I da ću braniti granice Jugoslavije..."

Ko je mogao da pomisli da će naša tadašnja domovina desetak godina. kasnije biti ispartana granicama kao šveska predratnog knjigovodje...

Tile je umro dvadesetak dana pre toga, i mi smo stiskali puške i zurili u nebo, očekujući rumene ruske padobrance koji će doći da

nas odvoje od sveta, da nam ograniče kretanje i da spuste LD na dvadesetak dolara po glavi...

Suvise smo zurili u nebo. Tipovi koji će nas zaviti u crno već su smotali svoje padobrane, i neprimetno postavljali mostobrane. Bili su veći Rusi od

Rusa, ali isli su tako nisko da ih naši radari nikako nisu mogli primetiti...

Obavestajci su, čudom, bili slabo obavesteni. Intelligence Service, kazu

Englezi, ali to se vrlo teško može prevesti na naš jezik. I na naš slučaj...

Eh moji Abazi, Balasević, Becirbegović i Cikac. Kapetan Ivan nas zajedno može prozvati još jedino u oblacima...

Tek tad ćemo možda saznati da li je prošle jeseni branio ili napadao "nasu" kasarnu u Novom Zagrebu, sa čije smo kapije čezljivo zurili u prozore u Travnom, brojali tramvaje na savskom mostu i čekali svoje zlatokose devojke u kariranim trudnickim haljinama...

Ne, gospodo oficiri, i ovog puta vas moram razocarati, nisam zainteresovan za vaše pozive. Za koji dan mi je rođendan, poslednji koji počinje na "trideset".

Prestar sam da se s vama igram kauboja i indijanaca...

Ne kažem, ima lepih uniformi na ovom svetu. Drezdenci vatrogasci, na primer, pa postari na Martiniku ili Liftboji u "Valdorf - Astoriji", ali ta uniforma koju bih ja pozeleo da obucem još nije iskrojena.

Sta onda da kažem za vasu "sivo-maslinastu", tako obrukanu i toliko zloupotrebljavanu?

Ne, hvala, treniran sam za teritorijalnu odbranu, ne za teritorijalni napad...

Nikako ne odgovaram onom Generalu koji je juče izjavio za "nezavisni radio" da ćemo udariti i na Amere, ako zatreba...

Sesta Licka na Sestu Flotu? Finale pre finala...

Ima da razbucamo tu Sestu Flotu. Ma napraviceмо od njih dve Treće Flote, nismo im mi Iracani...

Nama ne mogu ništa ako nas zatrpaju peskom. Naše glave su godinama u pesku, tu smo najjači...

I, umesto post skriptuma, ekipi "kviskoteke" koja ce angazovati eksperte za cirilicu, trazeci prave srpske primere za finalnu emisiju ciklusa: Cao, Oli. Nadam se da i "sve ovo" nosis svojom nepodnosljivom lakocom...

Usput, sredina aprila je.

Vladini strucnjaci izjavili su da ce ovo biti rodna godina, i time dokazali da jos nisu u potpunosti upoznali zemlju na koju su se doselili verujuci da je stos u zemlji a ne u ljudima koji je oru.

Ne, ovo je susna godina. Verujte unuku paorskog unuka...

Fanatik po imenu Murat Sabanovic izgleda zna za susu. Covek koji je srusio spomenik Ive Andrica sad se sprema da resi problem navodnjavanja u dolini Drine tako sto ce daci u vazduh branu kod Visegrada.

Narod koji bazira imidz na jednom proburazenom Muratu, ovog puta ide na demokratsko resenje. Pregovaraci Sabanu jos jedino nisu ponudili posla-nicko mesto. Ili mesto direktora zavoda za zastitu spomenika nobelovaca...

Bosanci i dalje ne skrecu sa Titovog puta...

Mostovi na Neretvi ruse se uveliko, samo da jos neko iskipuje ranjenike u talase...

Spremaju se jos efikasnije maskirne uniforme, kako pisu novine. Pa, trebace se dobro kamuflirati kad ovo prodje...

Da, moj burazere, nema tu sta...

Ako se uspeh meri i po broju neprijatelja, onda smo konacno zaista postali jedna od vodećih evropskih, svetskih a bogami i svemirskih sila...

Drz' se, SAO Jupiter, eto nas... " - Nemoj da uvrnes. Prekosutra, vazi? Da popijemo nesto za dobra vremena koja su prosla...

Zajebi, Popac.,.

Dobra vremena za mene tek dolaze.

Iskreno se nadam.

Ako nije tako, onda sam stvarno u opasnom sosu..."

("Tri posleratna druga", str. 250.) Na Lazarevu Subotu je pao sneg. Da nije to neki znak? U narodu je uvek postojalo neko verovanje...

Sve do nedavno...

Sad u narodu postoji jos jedino verovanje da vise ne postoji nikakvo verovanje u narodu...

Crkva nije imala komentar na zavejanu Vrbicu. Kolege iz Vatikana bi u momentu smislile legendu o pahuljama i crvenim tulipanima, ali niko od ortodoksnih Sv_etih Otaca nije sa ekrana objasnio taj fenomen novim vernicima.

U stvari, starim vernicima. Religija je ta koja je ovde nova...

Da, nije se pojavilo cak ni Njegovo Potparolsko Preosvestenstvo sa dla-kama iz nosa, koje ima stalnu tezgu u svim "talk-show" emisijama vladajuće stranke.

Neukusno? Pa jes'...

Samo, ne znam sta je neukusno. To sto sam ja pomenuo dlake iz Vladicinog nosa, ili to sto ih gospodin gaji? Televizija je to, moj burazere, mogao je da se bar malo dotera, da ih veze u repic, gumicom, pa to sad svi uveliko rade. . .

Jo, ovaj tekst ce mi kanda biti pun gafova...

Vec sam pogresio nazvavsi jednu stranku "vladajucom", sto odmah pogresno asocira na "vlast", sto je prilicno deplasirano u odnosu na Bezvlasce ispod kog se tako uporno i nepokolebljivo potpisuju.

Izvinjavam se. . .

Najbrojnija stranka. Ili Dominirajuca. Eto, to je vec nesto prikladnije... ", j

No, kad sam se vec dotakao Haosa, u nedeljnom "7V Dnevniku ko i mi uvek služi kao barometar za odredjivanje pritiska koji se vrsi na nas, pojavio se i gospodin potpredsednik Predsednistva (ili gospodin predsednik Potpredsednistva, ne zna se vise), Branko Kostic, glavom i bradom.

Sad, bradom manje-vise, ali glavom...

Uf...

Istorija ce vec pokazati da li je to Mudra Glava, Bistra Glava ili Tvrda Glava.

Al' da je glava - glava je. Moracu uzeti za broj veci televizor. Ovaj vec postaje tesan pojedinim portretima...

Na kraju emisije koja je pocela vestima o bombardovanju Mostara, doticni gospodin je 'ladno pricao o tome kako on licno garantuje za mir u Bosni, posto zna da je kljuc resenja u rukama JNA.

Kljuc mozda i jeste u rukama JNA, ali su vrata, cini mi se, u rukama HOS-a i Zelenih Beretki...

Da li ce vojska izaci s njima na kraj? Red bi bio. JNA je jos uvek ubedljivo najjaca paravojna formacija na ovim prostorima...

Pred izbore nam uvek daju pojacano sledovanje kosmara, lagarija i protivrecnosti, ali ipak sam mirno sacekao odjavnu spicu.

Stavise, kad je odjeknula kao koracnica, osetio sam osmeh na licu, i u neverici sam pokusao da ga napipam, kao neku mrvicu u brkovima.

Pobedio sam te, glupi "Nedeljni Dnevnic". Ne mozes mi vise nista...

Godinu dana se lose vesti u pola osam navlace kao crni oblaci nad moj salas. Kakvo olaksanje...

Sve mi manje smetaju informacije da se neki ludak zatvorio u svoju rezidenciju, ili da se neki ludak zatvorio u hidrocentralu na Drini...

Sve je to upalo u kos, pre neki dan, kad je Sasa Djordjevic lako, kao razglednicu iz Banje Koviljace, ubacio onu pobedonosnu "tricu" u finalu kupa sampiona.

Detinjasto? Hm,sto da ne?

Ja sam, na kraju krajeva samo jedan obicni samouki pesnik. A mi "naivci" uvek imamo neke zasiljene detinjarije u svojim peratonicama...

Da se razjasnimo, nije u pitanju navijacka strast. Navijac sam sporta, a ne klubova, ali i po podznaku sam radije "crveno-beli". Za "partizanovce" sam navijao jedino u nekim filmovima Veljka Bulajica, ali i to je bilo davno, jos negde u osnovnoj skoli...

Tek, na kraju pomenute utakmice zatekao sam sebe uspravnog, sa visoko podignutim rukama.

U tom polozaju nije mi preostalo nista drugo nego da posle dugo vremena konacno uzviknem jedno "Jeeceeeeeeeeeee!". Jedno glasno i oslobadjuce "Jeeeeeeeeeeeeee!"...

Putanja lopte zasvetlela je kao snop svetla u starom bioskopu. Pred mojim ocima ponovo su zaplesale "pokretne slike" koje su mi tako uspesno "zamnli" prosle jeseni. . .

Slavlje na centru igralista "pretapalo" se sa uspomenama, od kojih su neke tek koju godinu stare, a opet, kao da su iz prethodnih zivota...

Video sam kako "Profesor" Dujin ustaje od klavira, prekidajuci probu da bi se pozdravio sa "istegljenim" figurama koje su svratile da

nam pozele sreću...

Sasa, Grba, cutljivi Savovic, Obrad i jos neki basketanci uvek su dolazili na nase koncerte u "Sava Centru".

Glumac Bogdan Diklic, njihov i moj prijatelj, dovodio ih je iza scene kao razredni staresina. "Dik" se nacas pojavio i na parketu dvorane u Istambul, ali se vaspitano i umereno izvukao iz zagrljaja svojih prijatelja kad su rasirili veliku trobojku sa "oscilima"...

Slava, slava, slava Srbinu?

Bogdan je inace iz Bjelovara... "Rez" secanja na kucu njegovih roditelja na periferiji, prema Durdjevcu, doneo je u moj film miris pite od jabuka, i kao da se zacuo aplauz iz male hale preko puta...

Pozurio sam da izadjem na "bis", ali me je Hrvoje Horvat, jedan od "zlatnih" rukometasa, zaustavio u koraku, stisnuvsi mi ruku prijateljski, kao Nekad...

Taj kadar je izgleda potrajao nesto duze, jer je na scenu umesto mene zbunjeno istrcao zabrinuti Ivo Nakic, ciji se pogled "zamutio" u panoramu luckog grada u kom "njegovima" toliko zameraju sto sin jos uvek igra u jednom timu negde "tamo daleko"...

Nasmesi se Ivo. Nasmesi se tajno, u sebi. Prebaci trenerku preko glave i vrisni, urlikni, pa sta bude. Prvaci Evrope ste. Nemoguće da u Rijeci nisu ponosni na tebe?

U Rijeci... "Paske nausnice" prave se jos jedino u zlatarni "Grabusic i sin". Sin Grabusic je Tonci, bubnjar u nasem bendu. Da li su ga uvukli u ovo kolo ludila, ili mu je i nadalje najveća briga poliranje zarucnickih burmi, i glancanje unikatnih raspeca za sjajni izlog male radnje u "taxi-ulici", nedaleko od nezgrapnog hotela "Bonavia"...

Gde smo? Osamdeset druga? Oktobar, novembar...

Zastao sam na stepenistu sa koferom u ruci i jaknom prebacenom preko ramena kad su andjeli preobuceni u gimnazijalce zapevali "Protinu kci"...

-Hteli smo da mi vama otpevamo nesto...

Pa ajde, deco... "Sve su vile, i sve su kraljice..."

I sve su nevazne. . .

Naspram nje. . . "

Ako mi sveti Petar kaze da mogu poneti samo jednu uspomenu na svoju muziku, mislim da cu poneti bas tu...

Kisica je jos dugo rominjala po Kvarnerskom zalivu, tiho i strpljivo.

Pogasila je najzad i svetla u sportskoj dvorani u Istambul, kao zeravicu neke zaboravljene vatre. . .

Slavljenicka "crno-bela" lavina koja se dugo po zavrsetku utakmice valjala izmedju koseva, skotrljala se niz hodnik, odlazeci u svlacionicu...

Iscurila su imena video-miksera, kamermana, mikromana i sefa rasvete, ali ja sam jos malo ostao u tom filmu...

Gde smo? Devedeset druga? April, maj...

Gospode, jos cemo i pobediti...

Ne znam za Srbe, Hnrate, i ostale Muslimane, ali MI cemo do kraja i pobediti, sve mi se vise cini...

Lopte i klaviri, hoteli i refreni, Bjelovari i Rijeke, to su neke stvari, neka mesta i lica koje i dalje POSTOJE.

Samo su nam malo skrenuli paznju s njih, ovi sto su malo skrenuli s pameti...

Ali grupice zaverenika treniraju pod okriljem noci. Krisom putuju, osvajaju medalje i pehare, i u inat inkvizitorima pobedjuju na svoj nacin... "Partizan", "Zvezda", "Radnicki"...

Boljsevicki simboli zadaju poslednje udarce boljsevicima.

Neka vas, "crveni", moze i s vama na ledjima...

Na skrovitim mestima Klinci formiraju nove bendove, i konspirativno smisljaju imena svojih buducih LP-ija.

Volebno negde nabavljaju "Nike" i "starke", jedine patike u kojima se za vreme folk "policijskog casa" moze lupkati takt uz "Ugly Kid Joe", "Guns n'

Roses", ili "Red Hot Chili Peppers"...

Razum deluje iz ilegale...

Mozda ce i na nasoj fasadi jednom biti postavljena mermerna ploca: "

U ovoj kuci je za vreme Narodnjacke okupacije, 1988 -199?, tajno HEROJSKI MISLIO SVOJOM GLAVOM Dj. Balasevic, tamburas i stihoklepac ovdasnji..."

Sve je moguće...

Uzgred, umesto post-skriptuma, clanu komisije za dodelu "Nobelove" koji ce preturati po mojim rukopisima, i neplacenim televizijskim pretplatania:

Sta je bre, Komisijo, sta ste se stisli? Sta jos treba da napisem da me priznate? Jebo te mis, pre ce priznati Makedoniju nego mene, kako je krenulo. . .

Dakle:

Pao je sneg, kao sto rekoh. Sa strahom sam okrenuo kalendar da vidim da nam Ameri nisu "smestili" decembar posle aprila, ali ne...

Maj je jos uvek "sledeci"...

Pujdajuci svoje "snaucere" na te iste Amere, Vojvoda je na svojim poslednjim mitinzima skinuo mikrofon sa stalka, i poceo da zalazi u publiku.

Sledeci korak je koreografija...

Drz' se, Michael Jackson, eto konkurencije...

Ministar Jovanovic nazvao je "ultimatum" koji nam je upucen od Amerikanaca uobicajenom diplomatskom notom.

Interesantno...

Kad je tako uobicajena, sto je onda salju samo nama, Iraku ili Libiji, da mi je znati? "Bio sam svima simpatican oko jedne sekunde. Vec sledece, mnogima nisam bio simpatican bas zato sto sam svima simpatican.

I tako je krenulo...

Cak i oni koji su me voleli, ponekad su tajno boli iglama lutkicu napravljenu po mom liku.

Imao sam odlicnih neprijatelja, ne zalim se...

("Tri posleratna druga", str. 202.) Vesnici proleca, najzad...

Pojavile su se prve siluete na bedemu Petrovaradinske Tvrdjave, pojavio se labud na jezercetu u Dunavskom Parku, i pojavio se sledeci pripravnik koji mi prebacuje sto sam pre cetрнаest godina svirao pred Titom.

Mladi Ali I Ozbiljni Novinar, kako se predstavio javnosti, prepoznao se u mom tekstu objavljenom na ovom mestu pre mesec dana, pa je odapeo otrovno protestno pismo na adresu "Radio TV Revije".

I gle, to je demokratski objavljeno u prethodnom broju "mog" lista, iako mene u "njegovu" TV redakciju verovatno ne bi propustili pa sve da sam bubnjar u pratecem bendu "The Bajic Brothersa", ili licni harmonikas Semse Suljakovic. . .

Da okrenem i drugi obraz, dok ga jos imam?

Čikratko, nazvan sam nepismenim, konfužnim i kontradiktornim, proglašen sam za primenjenog izdajnika svog naroda, i za pobornika "crno-zute" monarhije, okarakterisan kao veliki tezgari koji kuka za Jugoslavijom zato što više nema gde da radi koncerte, nego mu je u tu svrhu ostao još jedino Beograd, kao poslednja Velika Tezga, i sve tako...

Uf...

Polemike zabavljaju jedino svoje sujetne učesnike, i unapred se kajem što ću ovaj nastavak "ispucati" u prazno, no dotični Mladi Ali I Ozbiljni Novinar je već dva puta oštro startovao dionom na ovog igrača.

A to je najmanje za "zuti", po novim pravilima...

Dr Gebels je doduse rekao da laž treba ponoviti hiljadu puta da bi postala istina, ali, kako je dečko krenuo, ne bih se preterano opustao po pitanju njegovih devetsto devedeset i osam preostalih pokušaja.

Dakle. . .

Pazi ovamo, ti Mladi Ali I Ozbiljni Novinaru...

Zao mi je što si pogodjen citavim mojim člankom, jer si okrznut samo u jednom pasusu, a i u tom pasusu si ostao potpuno anonimian.

Istina, potpuno anonimian si ostao i kad si se potpisao punim imenom i prezimenom, ali to je već problem koji ćes morati sam da rešavas.

Pomenut si samo kao nespretni dispecer koji je svojom "anketom" overio izvesne glasine i imputacije peccatom "državne" televizije, i to je sve...

Inace, kako da ti kazem, ti tu uopšte nisi bitan...

Sve etikete koje si mi nalepio u svom reagovanju brzo bi se izgubile u guzvi na Vasaru Tastine, ali ti se eto ponovo "pozivas na novinsku vest", i još jednom mi trpas u usta MOST IZMEDJU VOJVODINE I SRBIJE, i "DODJOSE"...

Trkni, ne bilo ti zapovedjeno, u udruženje takozvanih "nezavisnih" novinara, pa preslušaj traku sa te svečanosti. Vidim da si ti takozvani "zavisni" novinar i da će ti teško pasti odlazak u to "srbofobicno" gnezdo, ali žrtvuji se, u ime objektivnosti i dobronamernosti kojima vrcas...

Ne, Mladi Ali I Ozbiljni Novinaru, tog dana nisam spomenuo ni Srbiju ni

Dodjose. Reci su moja hemija, i da ih ne doziram u kap, ambiciozni pocetnici bi razbucali moje epruvete jos tamo negde sedamdeset i sedme, osme...

Usput, bojim se da pricamo o dve Srbije. Da li su Srbija Nis, Valjevo,

Kragujevac i Cacak, ili su Srbija Igic, Sokolovic, Seselj i Danilo Z. Markovic?

Kad resimo tu nedoumicu mozemo pricati o srbofobicnosti koja je, kako kazes, stigla i u Novi Sad. Preko Ljubljane, Zagreba, Berlina i New Yorka...

Sta cemo sad?

Ko ce se prvi proslaviti tezom da su i Srbi u Srbiji ugrozeni? Jos je samo to ostalo.

Nadam se...

I stojim iza svojih reci. A ispred ljudi za koje pevam i pisem. I ispred svojih prijatelja...

Zoran i Vuk su Crnogorci. Kum Kosan i Caki basista, Licani, sasvim slucajno...

Profesor Dujin je iz Banata, Elvis "Smi" Istrijanac, bubnjar Tonci je iz Oroslavlja, Kiki je, fala bogu, Madjar, jer neko drugi ne bi tako svirao saks, flautu i violinu...

Da teram dalje?

Ne znam sta je moj prijatelj Troka iz Sarajeva, nisam se setio da ga pitam, sinoc. Razgovarali smo o glupostima, da li su svi zivi, i da li imaju hrane, veza se prekinula, i nisam saznao ono najvaznije.

Da li je brat Srbin?

Raspitacu se. Da vidim imam li ja uopste zakonske osnove da brinem o tom kuckinom sinu...

Eto, Mladi Ali I Ozbiljni Novinaru, to je Moj Narod. Deo Mog Naroda.

Izdao bih ja njih, ali ne znam odakle da pocnem.

Lako je vama koji imate Narod sastavljen od jedne nacije.

Prosto vam zavidim...

Ali ne toliko da bih patio za nekom svojom monarhijom. Pa ni za "crno-zutom", ako mislimo na istu. To je ipak malo deplasirano.

Rasformirana je jos pre nego sto se rodio moj Cale i to vise vuce na "Back to future IV"...

Kao, otprilike, pokusaji da se "kasikarama" vratimo u srednjovekovnu drzavu u kojoj se jelo viljuskama. Nije li jednostavnije da neki SADA nauce da se sluze escajgom?

Pardon, samo pitam...

A, iskreno, ne patim bas ni za ovom Crvenom Monarhijom, i istina je da mi malo nedostaje Velika Tezga Jugoslavija, na koju bih mogao poci sa Bajagom ili Bregovicem, sa "Prljavim kazalistem" ili "Atomskim sklonistem", ali tu se vise ne pita niko normalan, i niko u "civilki"..

Ostaje mi jos "samo" Beograd, ali ne kao "poslednja tezga", moram te razocarati. Poslednju Tezgu cu napraviti tek kad se prodam Narodnjacima.

Kao devedeset osam posto vas sa "TVS"-e...

Da, Mladi Ali I Ozbiljni Novinaru, veliki sam ja tezgaros...

Kad budete radili sledeci diktat, pitaj Razrednog nesto o razlici izmedju

Velikih i Malih Tezgarosa. Imace puno toga da ti prica...

O Titu mozda i ne...

Bio si premlad, a tvoji mama i tata su sigurno jos onda odbijali da masu papirnim zastavicama i da pevaju u horu, pa cu i na tu stavku tvoje prozivke morati kratko da odgovorim.

Oboje smo prevareni, gnevni mladicu, ali ja sam u maloj prednosti iz dva razloga. Prvo, odavno znam da sam prevaren, a ti jos ne znas, i drugo, ako je to uteha, ja sam prevaren od belosvetskog hostaplera, spram kog mu ovi "tvoji" vise dodju kao ekipa "sibicara" sa letnjeg vasara u Stalacu.

Toliko. I ne uzimaj ovo licno. Samo pokusavam da svoju porodicu zastitim od fizickih nasrtaja, psovki, neprijateljskih pogleda na pijaci, poziva u vojsku i naloga za "privodjenje", koji su nesto ucestali posle tvoje "ankete".

A ovo "mlad ali i ozbiljan novinar" za svaki slucaj nemoj stampati na vizitkarti. Ozbiljan novinar ces biti tek kad to za tebe kaze neko drugi, a ne ti sam...

Nema post-skriptuma. . .

Samo jedna poruka sasvim licne prirode:

Sretan rođendan, mali zlatokosi "dodjosu", moja jedina ljubavi.

Zelim ti samo da i sledeci proslavimo sa svima koje volimo...

Neće se valjda "nebeski narod" u međuvremenu dokopati i atomske bombe?

Onda smo stvarno zreli za let u Nebo... "A bas o Maju je rec. . .

O jednom zastarelom, ekstravagantnom, pomalo nere-gularnom Maju, odjednom od onih pomerenih, starih dobrih majeva, kakvi se, iako su se sasvim dobro pokazali, već godinama ne proizvode više...

("Tri posleratna druga", str.107.) Otkad ga znam, maj je zapocinjao Prvim Majem...

Cale nam je davao uzbunu oko sedam, već obrijan i spreman, u izviksanim sandal-cipelama, sa zlatnom "doxom" na ruci i sa upasanom buskastom atletskom majicom.

Kosulju, belu ili u najgorem slucaju svetloplavu, oblacio je tek pred polazak, ne rizikujuci da je zaprlja u samom cosku podruma, gde se zavlacio da natoci balon iz onog poslednjeg, narocitog bureta, iz kog se tocilo samo za svecare i decije rođendane, i tako, na neki od krupnijih Drzavnih Svetaca...

-Ako uhvatimo autobus u pola osam, stizemo na pocetak Parade...

Ne, nismo imali ni automobil ni televizor. Moj stari je svoju trecu, najbolju deceniju zivota, ispucao na najgore moguće godine, na "one" izmedju hiljadu devetsto cetrdesete i hiljadu devetsto pedesete, i dosledno je sprovodio svoju teoriju da "nikom ne treba bas suvise upadati u oci"...

-Skloni se od vrata. Drzi se za stanglu..Ne turaj ruku kroz prozor...

Istrcavali smo iz busa na uglu Rusinske, i finisirali zapustenom Turge-njevom ulicom, i mama je cuvajuci stikle skakutala sa cigle na ciglu, ali je i kroz tu igru skolice, balansirajuci cegerom sa kiflicama, uspevala da mi jos jednom isprica pricu o tipu sa bradicom i okruglim cvikerima, koji je slazuci na hartiju tepajuce slovenske reci, lepljive kao gutljaji slatkog vina, zaradio da se i jedna ulicica pod kestenima u tamo nekom dalekom Novom Sadu, na Dunavu, nazove njegovim prezimenom...

-Pa dobro, gde ste vi?

Tito, Kardelj i Rankovic su izgleda znali neku precicu, jer su na Paradu uvek stizali pre nas. Cika-Laza bi prihvatao balon od Caleta, tetka-Hajnalka se cmakala sa mojom majkom, a ja sam opcinjeno

gledao u televizor "Tesla", (koji se otvarao kao ormaric), i u pitomce vojne akademije od cijeg se odlucnog strojevog koraka drmila vaza sa djurdjevkom na pomenutom TV prijemniku domace proizvodnje...

Ali...

Ne kukam ja to za Praznikom Rada. A nemam ni pravo. Nisam se bas naradio u svom veku, a sem toga, citav zivot sam organizovao po principu jednog velikog Praznika.

Ma ne, stvarno nije to u pitanju...

Ja jednostavno zalim za Majejima. Za muzikom. I za bojama...

Zalim za okrpjenom satrom cirkusa "Adrija" preko puta Poljoprivrednog

Sajma, i za paviljonom broj dvadeset i tri u kom su se folirale prepotentne holandske krave, sarene i ciste kao na omotima mlecnih cokolada. Zalim za belim ladjama sa kojih su mahali neki, zalim za prebukiranim "korzom" posle sestog casa, za grozdjicom u sladoledu od vanile, i za jednim crveno-belim plovkom koji se ljuljuska kao lokvanj na zuckastoj povrshini kanala...

Dobro, predajem se...

Jasno mi je da mi ne mozemo nazad u svoje Majeve...

Ali nije mi jasno zasto nasi klinci ne mogu napred, u neke svoje...

Meni zaista nije neophodno jos jedno sretno detinjstvo, ali znam neke male bistroke stvorove kojima zaista jeste...

Uzeo sam svoje devojcice u kola, i posao u potragu za Majem, ali nismo naisli ni na ringispil, ni na vatromet, ni na cirkus.

Ako...

Osamuceni smo i bez ringispila. Vatromet nas obraduje kad ga nema. O cirkusu da i ne govorim...

Da, devedeset i druga je. I ovo danas je, navodno, Maj...

Odavno su Tito, Kardelj i Rankovic stupili u svecanu nebesku lozu.

Pravi sveci su na to ustali, i pomerili se malo u stranu...

Odavno teta-Hajnalka u velikim gradonosnim oblacima (koji priprete ponekad, onamo od Ceneja, komesajuci se kao jastuci prebaceni preko prozora), hladi sodu za spricere svom razmazenom muzi...

Majku naslutim u tami, s vremena na vreme, sleti mi na rame kao maleni crni leptir, sapne mi stih koji me mucu, ili me pokrije mekim cicanim snom kad se uznemirim sanjajuci stvarnost, ali Caletu tesko ulazim u trag.

Pa, vecito je i bio na kojekakvim sluzbenim putovanjima... _

Ipak, u vedrim nocima, kad se zagledam u nebo iz nekih sasvim drugih razloga, otkrijem po provinciji svemira neke uredno slozene zvezde, setim se sivog listerskog odela na ofingeru i kutijice sa dugmadima za manzетne, i znam, tamo je negde nedavno prosao moj preplaseni, pedantni otac...

I eto...

Od one davne prvomajske parade nije ostalo bog zna sta. Jos jedino pitomci vojne akademije i ja...

Momci su marsirali i marsirali, umarsirali u trosobne stanove, marsirali jos malo kroz odmaralista, vikendice i privilegije, kiteci se kao bozicna drvca cinovima majora, pukovnika i generala, marsirali, marsirali, pa se lepo i razmarsirali...

Neki u "Zenge", neki u "HOS", neki u "Zelene beretke"..

Bila je to silna vojska, nema tu sta. Cim se od nje moglo napraviti toliko silnih vojski...

Taman koliko i novih zastava...

Klinci su me pitali cija je to zastava kojom je citav grad okicen, i ja sam, ne trepnuvsi, odgovorio da je to zastava nase zemlje, ali lomio sam se jos izmedju

Holandije, Luksemburga i Paragvaja...

Nadam se da ce eksperti, kad budu radili ustav za sledecu nedelju, ipak staviti nesto na nasu zastavu. Neku pticu, zabu, znak "mercedesa", "jugoskandik DD", bilo sta...

Priznajem da je ona zvezda kriva za sve, i da nam je mnogo bolje otkad smo je skinuli, ali stvarno je kabasto da stalno nosim atlas u kolima da bih mogao da identifikujem zastavu svoje VD Domovine.

Klinci su me jos pitali i kad ce leto, gde cemo na more, da li cu ih jednom voditi u novootvoreni "Diznilend" kraj Pariza...

Morao sam da im odgovorim onako kako moram da im odgovaram, vec neko vreme.

-Pa...To ne zavisi samo od nas...

Srecom, nisu me pitali od koga onda to zavisi. Bojim se da su jos premali za pricu o Cikama ciji naredni potez tata ne moze da predvidi, jer ga ni oni sami nikad ne predvidjaju...

Cudna partija...

Velemajstori pokusavaju da izvuku bar remi, a ne rade nista osim zrtvo-vanja pesaka i topova. Mozda bi zrtva nekog konja preokrenula stvar u nasu korist?

Post-skriptumi za buduca pokolenja su mi sve kraci, ali to i nije tako strasno. Tekuci rat ce ionako izgleda pregurati samo nepismeni, oni koji su ga i zapoceli:

Ovaj maj je kao trudna mlada. Krije se pod slajerom svojih pupoljaka, ali svatovi se zaverenicki zgledaju, naslucujuci malu prevaru.

Ne, to nije TO...

JNA je prekasno "uhvatila" gospodina Izetbegovica, a zatim ga prerano pustila. "Partizan" je prvak i "ovoga" u kosarci...

U Los Andjelesu nemiri. Sporadicna pucnjava po suncanoj Kaliforniji...

Nisam znao da su i tamo Srbi ugrozeni...

Ako...

Red je bio da se i nama vec jednom zalomi neka krajina sa pogledom na more... "Dok sam ono u gimnaziji i na faksu bifleo "predvoj-nicku", nisam primetio da se koncepcija opstendarodne odbrane zasniva pretežno na meni...

Zar je Domovina u opasnosti?

Bili su toliko uporni u nameri da me spakuju u uniformu, da sam pored sve muke bio i blago polaskan..."

("Tri posleratna druga", str. 759.) Opet su pokusali da me "pokupe"...

U redu, znam, vec sam pomalo dosadan...

Al, bogami, ni oni nisu losi...

Doduse, sad vec nedelju dana nisu dolazili.

Majku mu...

Da se nisu nesto uvredili?

A ponadao sam se da ce JNA doci ruke od mene. Ovih dana ce proslaviti godisnjicu kako dizu ruke gde god stignu...

Ali, cvrc, naprotiv. Cak mi je i skocio rejting,u medjuvremenu...

Ovog puta su bile dve "marice". I plava i maslinasta. Dve, pa nek pukne komsiluk od zavisti. Ako sledeci put ne dodju i "crveni krst" i vatrogasci, nismo nista uradili...

Kako je krenulo, zabranio sam da se siri veliki ves. Za svaki slucaj.

Da ; imaju helikopteri gde da slete, zlu ne trebalo.

Desant na dvoriste...

Padobranac se spusta u baba-Melanijin mladi patlidzan, i potura moju sliku prepadnutom Timi Postaru koji vadi gliste i ronice za pecanje:

-Halt! Wo ist Djole? Bandit! Poet! Kolumnist!

Klinci su poceli da uvezbavaju bacanje cebeta na tenk, ali sam im objasnio da necemo pruzati cak ni sinteticki otpor. Pa to je nasa armija, od nje nam ne preti nikakva opasnost. Sve dok ne pocne da nas "oslobadja", daleko bilo...

To je nasa vojska. Narodna...

Narodna? Znaci tu je nesporazum...

Ja sam, naime, vise za "zabavnu"...

No, tako je kako je...

Vojska je, definitivno, "narodna", u tome vidi svoju snagu, a neki demonstrator se ponudio da tu snagu predstavi i ovom Laznom Mirotvorcu.

Pa bas lepo...

Al' stvarno nisu morali da bas na meni ostre svoj, ajd' sad, recimo autoritet...

Da su ovakav presing u pravi cas udarili mojim kolegama Jansi i Spegelju, mozda bi granice danas izgledale malo drugacije. U stvari, mozda bi granice danas izgledale MALO ISTO? Ali to nikom vise nije odgovaralo...

Jedino, tako, ponekim svetskim i olimpijskim prvacima. Basketancima.

Rukometasima. Vaterpolistima...

I nama Tezgarosima, naravno...

Samo zbog nas je Jugoslavija, izgleda, i postojala...

Ali kako bi onda sva ta "Kakad" dosla do izrazaja... "Kakad"?

Popularno, od skracenice KKD. Kapaciteti Kratkog Dometa...

Tipovi cije vrednosti dobacuju do Djurakova, Busovace ili Zapresica.

U zavisnosti od prijave mesta boravka.

Momci koji nikad ne bi bili ni u sirem izboru za neku reprezentaciju...

Sportsku, politicku, tezgárosku? Ma, isti djavo... "Kakad" je prilagodila prostore svojim talentima, i zaokruzila imena rodjaka i prijatelja mastiljavom olovkom:

-Ambasador Banata u Burkini Faso? Au, znao sam da ce nam zafaliti ljudstva. Neko ce bome morati dvaput da ide...

Ja eto jos nisam otisao ni prvi put. A sve su ucinili da me oteraju...

Olivera se u Sekretarijatu pozalila da devojcice i ona sest meseci nisu spavali mirno. C) nezvanicnom prijateljskom razgovoru predloženo joj je da se ja malo "izrucim", pa ce spavati mirno. Kad budu znali da je tata na sigurnom...

Uostalom, sto ne odemo negde, nista nas ne drzi...

Pa jos sve onako, uz osmeh...

Nista nas ne drzi? Pa i to sto kazes...

Samo ono malo korenja na Almaskom groblju. Na Uspenskom. I Katolickom. I na Novom Croblju u Rumenskoj BB...

Ima li jos koje u Novom Sadu?

Ne gospodo, necu napustiti Svoju Zemlju. Nema potrebe...

Moja Zemlja je mene napustila...

Ali mozda mi se vrati...

Jednom...

Kad Kukanjci utihnu...

Krajem nedelje silni generali su smenjeni. Neki su dali ostavke, neki su _ penzionisani, a oni sa najvećim stomacima su najzad otisli na "trudnicko". Vise ne moraju sastavljati dva opasaca za svecane smotre i "krnje" sednice...

Predsednik vlade imao je monolog o dijalogu sa Albancima, ali dole potpisani vestac misli da problem Kosova mozemo resiti samo crvenom olovkom i lenjirom.

I jednom tankom isprekidanom linijom...

Crta, tacka, crta...

- Da cujemo kako je glasao beogradski ziri? Albania, two points...

Da, na "Pesmi evrovizije", najgore je proslo...

Sledece godine vec imamo tri-stiri tocke iz Ljubljane. I glasove nasih ' tradicionalno dobrih suseda, Bosne, Hrvatske i Makedonije...

Nadam se da ce nam Makedonci dotle oprostiti carinske mere zbog kojih na granicu Bundes Republik Jugoslavije ovih dana dovoze paradajz i krastavac, a vraćaju se kuci puni kiselog grozdja.

I nadam se da ce smisliti neko lepo ime za svoju novu zemlju.

Na primer: "Grcka". Ili: "Bugarska"? A, sta kazete?

Inace sam dobro, hvala na pitanju...

Maj se prekovremeno potrudio oko scenografije Durdjevdana. Jos ce od njega do kraja nesto i biti... .

Clcinio mi se poznat veseli registar jednog cvrkuta, i zaista, posle toliko vremena, maleni crni kos je trenirao troskok u barsunastoj hladovini ispod nasih breza...

Ponadao sam se da je Izbeglica, ali na zalost, brzo je odleteo dalje.

Taj nije dosao da ostane...

Ipak, uznemirio je lokalnu klapu "Vrabac", i vesela frka mi je jos dugo treperila u usima.

Nadam se da se nesto od toga cuje i na ovom papiru...

Dakle, po protokolu...

Umesto "PS"-a, za unuka mog citaoca, nadajuci se da ove stare novine nece prelistavati cuceci kraj cesme pred novoizgradjenom subotickom dzamijom:

Deco, ako ste doziveli da su ovo za vas "stare novine", onda ste bolji od ' nas, i nemam sta da vam pricam...

Sredina maja zatekla je marku na petsto dvadeset, ali se vise niko ne nervira zbog toga.

Nemci ionako skrabaju nase pasose, i vracaju sa svoje granice sve "Zerben" koji nemaju vizu, ili garantno pismo da su samo u poseti.

Cvale jedne...

Krivo im sto ih uz malu pomoc satelitskih drzavica Francuske, Amerike i

Sovjetskog Saveza, stalno pobeđujemo u neakvim ratovima...
"Puno smo putovali Bend i ja...

Tamo gde nikad pre nismo, i gde nikad vise necemo. . . "

("Tri posleratna druga", str. 786.) Jos jedna moja uspomena nocas je prebegla na drugu stranu...

Noc je bila vedra, (secam se izvesnih dana koji su bili tamniji od nje), sjajni mesecev cekin obeshrabrio bi mnoge begunce, ali uspomene iz nekih svojih razloga uvek bas takve noci biraju za pokusaje bekstva...

Da, jedna moja uspomena nocas se vratila kuci...

Provukla se ispod velike plave table "DOBRODOSLI U NOVI SAD" neprimecena od Maskirnih Revolverasa koji kontrolisu sve prilaze u geto, smugnula kao tekunica kroz neorezane llocke vinograde i minska polja oko

Zupanje, preplivala masnu Savu kod Orasja, obazrivo zavirila u tunel ispod

Majevice, i izgubila se u praskozorju, ostavljajuci za sobom apokalipticne senke visokih peci, umucene u siw i brasnjavu izmaglicu oko periferije Grada

Tuzla...

I sumorna jednobojna varos potpisala se rafalima na sve duzi spisak gradova u koje vise nikad necu otici...

Ispod Maribora. Osijeka. Banja Luke...

Ispod Poreca, Zenice, Skoplja...

Ispod Dubrovnika...

I Vukovara...

Ali dovraga sa starim uspomename. Nisu one te koje me brinu...

Mene sve vise i vise plase nove uspomene.

Sto ih jos nema? Gde su se to zadrzale?

Koji nam dezurni sizoid danas cuva dostojanstvo?

Koji odbegli robijas danas odlucuje da li su nasim klincima dovoljne i crno-bele fotografije sa njihovih buducih letovanja?

Czgred, izbori su na pomolu...

Otimacina oko "daljinskog upravljacka" zvanog vlast, kojim ce nam skinuti jos malo boje i tona, a dodati jos malo kontrasta izmedju nas i civilizacije...

Promocije i mitinzi stranaka okupili su silan svet na trgovima mog grada.

Impresivno...

Dvadeset pet hiljada, kazu. Ako ne i trideset osam...

Hm, ljudi su devalvirali vise od novaca. Jos pre par godina u Sarajevu je bilo dvaput toliko sveta na nasem koncertu, ali to je onda vredelo jedva sedamnaest hiljada...

Neprocenj ivih. . .

Voleo bih da znam kako da napisem uzdah. Jedan tamni, duboki uzdah.

To sad strasno nedostaje na ovom mestu...

Sarajevo me je uvek ogrtalo plastom posutim srebrnim zvezdicama. Uzimalo me je kao svog, nosilo me na sarenilu carobnog cilima, ali je imalo neku svoju pritajenu, utkanu melodiju, i nije se dalo...

U tom gradu sam uvek uspevao jedino da budem GOST na koncertima, no nije mi smetalo da im sa pozornice pevam pratece vokale...

Mislio sam da su nepobedivi...

Svi su bili mladi i sretni i blesavi. I svi su stimali savrseno, njisuci se u taktu kao crnci u crkvenom horu.

Koja li je to stranka bila?

Dve godine su prole od poslednjeg koncerta. Zrnice u odnosu na vreme koje ce proci do sledeceg...

Kafeno zrnice. Crno i pomalo gorko...

Prethodne veceri nekako su se javili momci iz Nezavisnog Radija Sarajevo. . .

Vrteli su, kazu, i moje pesme tog dana...

-Gorela je "Skenderija", prijatelju, pa smo te se setili. A i "Zetra" nam je danas izgorela...

Znam deco, sve je izgorelo...

Gde li ce stici ona moja odbegla uspomena? Zasto je tako nepromisljeno hrlila nazad, dzaba je bilo...

Ubijajuci ih nezno svojom pesmom...

Izdajnik sam, priznajem, ali to je jedini nacin ubijanja na koji pristajem...

Gledao sam neki dan Teritorijalca kako ubacuje granate u teski bacac.

Seretski, sa cigaretom u uglu usana, kao da ubacuje sapurike u vatru pod kazanom za pecenje rakije...

Ozezi, komsija. . .

Mozda skines Duska Trifunovica. Djuru Nadrealistu. Ili Mirzu Delibasica...

Pod kosevima je bio neuhvatljiv. Da ga vidimo kakav je kad pretrcava ulicu...

Opleti, zemljak. Ne nisani. Samo nek je "po negde tamo"...

Napravicemo mi nove zgrade iz osamnaestog veka. Izgradicemo novo staro jezgro grada. Cim "svet sazna istinu". Cim ostatak svemira podlegne izolaciji u koju smo ga stavili...

Dan Mladosti je mrtav. Ziveo Dan Gadosti...

Naoruzani ludaci tumaraju zemljom drogirani oruzjem...

Valjda ce i sivomaslinasti "dileri" jednom ispucati svoje zalihe...

U Novom Sadu deca se vise ne usudjuju da pustaju "zmaja"...

Hrabra lokalna protivavionska baterija radno je proslavila dan avijacije, gadjajuci avioncic koji je zaprasivao komarce, ali ga iz nekoliko pokusaja nisu pogodili...

Cujem da su brzo seli u dzip, sacekali pilota kad je sletao, i dobro ga oplavili palicama za bezbol.

-Ti ces meni leteti u "cik-cak", mangupe jedan bezobrazni!

Stalno nas plase da ce se "pucati" i kod nas, ali to vise ne deluje tako strasno.

Ako iste topdzije budu gadjale i nas opozicioni grad sa Tvrdjave, lako se moze desiti i da ga promase...

I zivot ide dalje...

Da, sve dalje odavde...

Mi smo ostavili Sarajevo, i Sarajevo je pocelo da ostavlja nas...

Hadzibegic, Jakovljevic, Mesa Bazdarevic...

I selektor Ivica Osim...

Mudri tihi covek dugo je stojao sam na sve uzem rtu jugoslovenstva, ali su ga veliki talasi konacno powkli za sobom.

Rekao je da je to samo mali gest iz duga prema njegovom rodnom gradu, i otisao svojim legendarnim "iksericama", pogureniji i za nijansu vise rezignirano nego obicno, a mozda mi se samo ucinilo da je tako...

Mozda mi se samo ucinilo da to zauvek odlazi Grbavica. Bijeli Breg. Kosevo. Tusanj. Bilino Polje...

Mozda mi se samo ucinilo da to zauvek odlazi jos jedan deo ovog sveta koji nikad vise necemo moci nazvati "svojim"...

Tek, Osim se vratio na svoju staru adresu...

Istog dana takozvani Vojvoda Seselj je na mitingu u nasoj varosi delio adrese na koje ce raseliti Hrvate iz Vojvodine, i doseliti izbeglice "odande"...

Stara adresa Vojvode Seselja je slucajno bas Sarajevo, i neka to bude velika tacka na kraju ove ruzne i otuzne stranice mog dnevnika...

Post Skriptum, za amersku kaznenu ekspediciju?

Prvo i prvo: Yankee go home...

Zatim: Novine su krajem maja poskupele, ali vesti su sve jeftinije i jeftinije. . .

Na Kosovu su obavili "svoje" izbore, a Hrvatska, Bosna i Slovenija su primljene u Ujedinjene nacije...

Gospodina Dobricu Cosica predlazu za predsednika republike. Pisac posle nepismenih? Da ne bude malo naglo?

Da, kod nas je situacija takva da vec pomislim da je samoubistvo jedini

Hej, polako...

Ne moje samoubistvo...

Sta vam pada na pamet? "Zasto?"

Eh, zasto...

Duga je to prica. . .

Zato, recimo, sto su se u to vreme filmovi uglavnom završavali tako sto kauboj na kraju u zoru odjase sam.

I gotovo. . . "

("Tri posleratna druga", str. 217) Da, gotovo. . .

Necu vise pisati...

Od sledeceg broja Narodnjaci ce moci da parkiraju svoje velike crvene "mercedese" i na ovoj stranici...

Nista sto bi uzdrimalo svet...

Jednostavno, prica o slavju i kavezu zastarila je dovoljno da bi se, eto, ponovo vratila u modu...

Lomim se da "ucutim" jos od Budve, od kraja proslog leta. Malo se lomim a malo me lome...

Sreca da nisam od nekog krtog materijala. Odavno bih bio u komadicima...

Budva, rekoh...

Ulicice Starog Grada licile su na hodnike Umetnicke Akademije za vreme prijemnih ispita...

Pesnici, slikari, glumci, komedijasi i zongleri, zanesenjaci koji su hteli da ospore da to "muze utihnu kad topovi progovore"...

Zvezde su promicale u more, kao kisica...

Tamo, na Citadeli, ni na nebu ni na zemlji, poslednji put je nastupio i nas kvartet:

Publika, profesor Dujin, Elvis-"Smi" Stanic i ja...

Klinci su podigli zapaljene sibice visoko. Previsoko. Uplasio sam se da ce

Mesec poceti da kaplje na nas...

-Laku noc, dame i gospodo, i ova predstava je zavrшена... Nadam se da ste uzivali u njoj...Jos cemo se mi sresti...U nekom drugom gradu...Na nekoj drugoj predstavi...U nekom drugom cirkusu...

Mozda i hocemo, ko zna...

Ali od onda ih vise nisam video. Ni Duju, ni Elvisa, ni publiku...

Poceo sam da pisem...

Nek peva ko mora, pomislih...

Profesor je u Becu, vec osmi mesec. Uci male Svapce molskim kadencama, svira do kasno u kubanskom baru, a u pauzama pali cigaretu cigaretom i zvrlja drvored Radnicke ulice na poledjini podmetaca za pivo...

Elvisu se rodio sin, u prvoj polovini maja. Preko releja prijatelja saznali smo da lici na mamu, ali nismo nasli nacina da malom covjeku pozelimo tatin talenat...

Prve Istarske Cete br.I, Opatija...

Ako se neko probije iz obruca, molio bih ga da posalje kartu na tu adresu.

Bez potpisa. Samojedno oboreno "tri", onako kako deca crtaju ptice na nebu.

Nosen dahom sna...

Oni ce vec znati...

A nasa publika? Gde su se oni zagubili u ovom medjuvremenu razuma?

Uzalud sam ih trazio na skupstinskim prenosima, po paravojnim formacijama i na stranackim konferencijama za stampu...

Uzalud sam zagledao plakate onih Narodnjaka koji do sad nisu uspeli da snime plocu, pa su na izborima potrazili svoju poslednju sansu za javno eksponiranje...

Ne, nase publike nigde nije bilo...

A onda, odjednom, ucinilo mi se da sam prepoznao neke od meni nepoznatih...

Duz one ulice od Terazija do Slavije, u cije novo ime jos nisam sasvim siguran, neki premijerni likovi su prostrli dugu, kilometarsku crninu...

Crni fluor za Crvene, Bele i Zelene, za Maskirne i Karirane...

Crni fluor za sve mlade i nesretne zrtvovane Bogovima Besmisla...

Red za hleb u Sarajevu, i pecat bezumnog projektila koji je samo overio to ponizenje...

Crkva koja se ogradila od drzave, i Svet koji se ogradio od nas...

Fudbaleri kojima su natakli kabanice sa kapuljacama i uvalili im stapove sa zvonom da se kao pravi gubavci vrata iz Svedske, kad vec nisu imali jaja da se solidarisu sa svojim doprekjucerasnjim saigracima i dojucerasnjim saveznim trenerom. . .

Svaki dan poslednje nedelje maja zadao je po jedan "kontrolni" zadatak mojoj savesti. . .

Pih, mojoj. Vrlo vazno. A Savest Nacije? Sta cemo s tim?

Pa, tu pricu nek popuse krezubi "slucajni uzorci" anketirani na birackim mestima, i penzosi podmiceni pred izbore sa penzijama podignutim za sedamdeset i osam posto.

Njima ocigledno ne pada na pamet da se Savest Nacije mozda sastoji od desetak miliona malih, maleckih savesti...

Cestitam...

Srbija je ipak dobila jedan medijski rat. Na zalost, bas ovaj koji je vodila protiv Srba. . .

Ma, sve nam je podmetnuto...

Hrvati podmecu pozare po Dubrovniku da navuku gnev citavog sveta na na s...

Muslimani podmecu bombe pod noge deci, da navuku gnev citavog sveta na nas...

Znaci, jos samo da otkrijemo ko nam je podmetnuo ovo "rukovodstvo" da navuce gnev citavog sveta na nas, pa smo sve resili...

Mi nemamo neprijatelja, izjavio je Predsednik...

Koji monstrum je to pucao u ljude, zgranuo se General...

Dobicemo i treci rat, dodao je Vojvoda...

O, zilav sam ja decko. Prekaljen, takoreci. Ali ovo je ipak doza ludila i cinizma za odrasle. Doza koja neutralise smisao za humor i smisao za lepo...

I smisao za smisao...

Tek, prestavsi da pevam, pristao sam da pisem, da bih pokazao da se i uz "ovo" moze ziveti...

Pa može, nema tu šta...

Ali ne mora...

I ja ću stati...

Ne zbog mojih obezvređenih stihova i reci, i ne zbog Oljine fakultetske diplome vredne sezdeset maraka mesечно...

Nego zbog nasih klinaca...

Zbog njihovih velikih koraka koje će moći da naprave tek kad mi stanemo...

O, znam, neće moja tisina pomeriti planetu. Niko nije ni primetio da sam prestao da pevam, tek poneko će možda primetiti da više ne pišem za novine...

Ali, jednom će i neki profesor zaklopiti svoju knjigu. I neki pumpas će vezati u cvor crevo za točenje benzina. Jednom, kad-tad, soferi kamiona će "izbaciti iz brzine", pekari će pustiti da se vatra ugasi, i čak će se i bezboznici iz "TV Dnevnika" zateći sa praznim papirom u rukama...

To će poneko već morati da primeti...

I onda će svi stati. I sve će stati. Na svoje...

Ma, ne idem ja ispred svog vremena. Moje vreme ide iza mene. U tome je nesporazum. Ipak, sačekacu ga još malo. Još samo malo, onda odoh...

I, umesto "P. S."-a, da ne poziram suviše, ali "Revija" će meni sigurno nedostajati više nego ja njoj...

Zahvaljujem se "tehničkoj" redakciji što su me samo psovali, iako je sigurno bilo i huskanja na linc zbog mojih drskih i nevaspitanih prekoracenja rokova. . .

Zahvaljujem se "Karlu" Minicu, što je sa puno belacevina stao iza svakog mog teksta, glavno i odgovorno...

Zahvaljujem se, posebno, Danilu Strpcu, koji me je i "nagovorio" na sve ovo, obrisavši sa moje pisace masine prasinu koju su tenkovi i "marice" podigli jesenas u ulici Jovana Cvijica...

Hvala ti, Danilo "S", na razumevanju za kolekciju svilenih bubica u ovoj glavi. Javicu se kad Narodnjaci malo olabave, znam gde ste...

Javicu se, ozbiljno ti kazem...

Nesto mi govori da će se Osmeh ponovo nositi naredne sezone...

DJORDJE BALASEVIC

I zivot ide dalje

Table of Contents

[The Book of Songs](#)
[Books](#)

Table of Contents

[The Book of Songs](#)
[Books](#)